OGÓLNA LINIA POLITYCZNA PERUWIAŃSKIEJ PARTII KOMUNISTYCZNEJ

Komitet Centralny Peruwiańskiej Partii Komunistycznej

1988

Spis Treści

1 Podstawowe dokumenty
- 1.1 O marksizmie-leninizmie-maoizmie
- 1.2 O myśli Gonzalo
  - 1.2.1 Kontekst historyczny
  - 1.2.2 Podstawa ideologiczna
  - 1.2.3 Treść
  - 1.2.4 Co jest podstawowe
  - 1.2.5 Wykuci w walce dwóch linii
- 1.3 Program i Statut
  - 1.3.1 Program
  - 1.3.2 Ogólny program rewolucji demokratycznej

2 Linia międzynarodowa
- 2.1 Wprowadzenie
- 2.2 Nowa era
- 2.3 Proces rewolucji światowej
- 2.4 Obecna sytuacja i perspektywy
- 2.5 Międzynarodowy ruch komunistyczny
  - 2.5.1 Rewolucyjny ruch internacjonalistyczny

3 Linia Rewolucji Demokratycznej
- 3.1 Wprowadzenie
- 3.2 Charakter współczesnego społeczeństwa peruwiańskiego
- 3.3 Cele rewolucji demokratycznej
- 3.4 Zadania rewolucji demokratycznej
- 3.5 Klasy społeczne w rewolucji demokratycznej
- 3.6 Podstawowe sprzeczności w rewolucji demokratycznej
- 3.7 Etapy rewolucji
- 3.8 Jak rewolucja demokratyczna jest dziś stosowana

4 Linia Wojskowa
- 4.1 Wprowadzenie
- 4.2 Wojna Ludowa
  - 4.2.1 O wojnie ludowej w Peru
  - 4.2.2 Droga okrążania miast ze strony wsi i bazy wsparcia rewolucyjnego
  - 4.2.3 Wojna Długotrwała
  - 4.2.4 Konstrukcja Ludowej Armii Partyzanckiej
  - 4.2.5 Strategia i taktyka

5 Linia konstrukcji trzech instrumentów
- 5.1 Wprowadzenie
- 5.2 O konstrukcji partii
- 5.3 O konstrukcji Ludowej Armii Partyzanckiej
- 5.4 O budowie nowego państwa

6 Linia mas
- 6.1 Wprowadzenie
- 6.2 Potwierdzenie zasady, że „Masy tworzą historię”

6.3 Głównym aspektem masowej pracy jest władza polityczna, ale walka o postulaty jest konieczna
6.4 Do jakich mas chodzimy?
6.5 Trwajcie przy jedynej taktyce marksistowsko-leninowskiej
6.6 Organizacja Mas

Rozdział 1

Podstawowe dokumenty

1.1 O marksizmie-leninizmie-maoizmie

W piecu walki klasowej ideologia międzynarodowego proletariatu wyłoniła się jako marksizm, następnie rozwinęła się w marksizm-leninizm, a później w marksizm-leninizm-maoizm. Zatem naukowa ideologia proletariatu, wszechpotężna gdyż jest prawdziwa, ma trzy etapy lub punkty zwrotne w swoim dialektycznym procesie rozwoju:

1) marksizm,
2) leninizm i
3) maoizm.

Te trzy etapy są częścią tej samej jedności, która rozpoczęła się wraz z Manifestem Komunistycznym sto czterdzieści lat temu, wraz z heroiczną epopeją walki klasowej, w zaciekłych i owocnych dwuliniowych zmaganiach w samych partiach komunistycznych oraz w tytanicznej pracy myśli i działań, które może wygenerować tylko klasa robotnicza.

Dziś wyróżniają się trzy niegasnące światła: Marks, Lenin i Mao Tse-tung, którzy poprzez trzy wielkie skoki uzbroili nas w niezwyciężoną ideologię marksizmu-leninizmu-maoizmu, która obecnie jest szczególnie maoizmem.

Niemniej jednak, podczas gdy marksizm-leninizm uzyskał uznanie swojej uniwersalnej ważności, maoizm nie jest w pełni uznawany za trzeci etap. Niektórzy po prostu zaprzeczają jego istnieniu, podczas gdy inni akceptują go jedynie jako "myśl Mao Tse-tunga". Zasadniczo oba stanowiska, z oczywistymi różnicami między nimi, zaprzeczają ogólnemu rozwojowi marksizmu dokonanemu przez Przewodniczącego Mao Tse-tunga. Zaprzeczanie "izmowemu" charakterowi maoizmu zaprzecza jego uniwersalnej ważności, a w konsekwencji jego kondycji jako trzeciego, nowego i nadrzędnego etapu ideologii międzynarodowego proletariatu:
Marksizm-Leninizm-Maoizm szczególnie Maoizm, który podtrzymujemy, bronimy i stosujemy.

Jako WPROWADZENIE, aby lepiej zrozumieć maoizm i konieczność walki o niego, przypomnijmy sobie Lenina. Nauczył nas, że w miarę jak rewolucja posuwała się na Wschód, wyrażała specyficzne warunki, które, choć nie negowały zasad ani praw, były nowymi sytuacjami, których marksizm nie mógł zignorować, ryzykując narażenie rewolucji na klęskę. Bez względu na wrzawę przeciwko temu, co nowe, ze strony pedantycznych i książkowych intelektualistów, którzy są nafaszerowani liberalizmem i fałszywym marksizmem, jedyną sprawiedliwą i poprawną rzeczą do zrobienia jest zastosowanie marksizmu do konkretnych warunków i rozwiązanie nowych sytuacji i problemów, przed którymi z konieczności staje każda rewolucja. W obliczu przerażonej i faryzejskiej "obrony ideologii, klasy i ludu", którą głoszą rewizjoniści, oportuniści i renegaci, lub wściekłych ataków na marksizm przez zbrutalizowanych akademików i oszustów starego porządku, którzy są upodleni przez zgniłą burżuazyjną ideologię i ślepo bronią starego społeczeństwa, na którym pasożytują.

Lenin powiedział również wyraźnie, że rewolucja na Wschodzie przyniesie nowe i wielkie niespodzianki, ku większemu zdumieniu czcicieli podążania tylko dobrze wydeptanymi ścieżkami, którzy nie są w stanie dostrzec nowego i jak wszyscy wiemy, ufał wschodnim towarzyszom, że rozwiążą problemy, których marksizm jeszcze nie rozwiązał.

Co więcej, musimy dobrze pamiętać, że kiedy towarzysz Stalin słusznie i poprawnie stwierdził, że weszliśmy w etap leninizmu jako rozwoju marksizmu, pojawiła się również opozycja ze strony tych, którzy rozdzierali szaty w rzekomej obronie marksizmu. Byli też tacy, którzy twierdzili, że leninizm ma zastosowanie tylko do krajów zacofanych. Ale w trakcie walki praktyka uświęciła leninizm jako wielki rozwój marksizmu, a tym samym ideologia proletariacka zwyciężyła w obliczu świata jako marksizm-leninizm.

Dziś maoizm stoi w obliczu podobnej sytuacji. Wszystkie nowe rzeczy, takie jak marksizm, zawsze rozwijały się poprzez walkę i podobnie maoizm przejdzie przez nią i zostanie uznany. Jeśli chodzi o KONTEKST, w którym rozwijał się Przewodniczący Mao Tse-tung i wykuwał maoizm, na poziomie międzynarodowym był on wynikiem imperializmu, wojen światowych, międzynarodowego ruchu proletariackiego, ruchu narodowowyzwoleńczego, walki między marksizmem a rewizjonizmem oraz przywrócenia kapitalizmu w ZSRR. W obecnym stuleciu należy podkreślić trzy wielkie historyczne punkty zwrotne: po pierwsze, rewolucję październikową z 1917 r., która otworzyła erę światowej rewolucji proletariackiej; po drugie, triumf rewolucji chińskiej w 1949 r., który zmienił układ sił na korzyść socjalizmu; i po trzecie, wielką proletariacką rewolucję kulturalną, która rozpoczęła się w 1966 r. jako kontynuacja rewolucji pod dyktaturą proletariacką w celu utrzymania rewolucyjnego kursu w kierunku komunizmu.

Wystarczy podkreślić, że Przewodniczący Mao przewodził dwóm z tych chwalebnych historycznych wyczynów. W Chinach, jako centrum światowej rewolucji, maoizm został konkretnie wyrażony w najbardziej złożonej konwergencji sprzeczności oraz intensywnej i bezwzględnej walce klasowej, która była naznaczona aspiracjami imperialistycznych mocarstw do rozdarcia i podzielenia Chin po upadku Imperium Mandżurskiego (1911), ruchuantyimperialistycznego z 1919 roku, rewolty wielkich mas chłopskich, dwadzieścia dwa lata walki zbrojnej rewolucji demokratycznej, wielka rywalizacja o budowę i rozwój socjalizmu oraz dziesięć lat rewolucyjnych burz o kontynuację rewolucji kulturalnej, a także najostrzejsza walka dwóch linii w Komunistycznej Partii Chin, zwłaszcza przeciwko rewizjonizmowi. Wszystko to odbywało się w ramach opisanej powyżej sytuacji międzynarodowej.

Z tego zbioru historycznych czynów musimy wyodrębnić cztery wydarzenia o niezwykłym znaczeniu: Założenie Komunistycznej Partii Chin (KPCh) w 1921 r.; powstanie Jesienne Żniwa, które zapoczątkowało drogę ze wsi do miasta w 1925 r.; założenie Rzeczypospolitej Ludowej w 1949 r.; oraz Wielka Proletariacka Rewolucja Kulturalna (WPRK) w latach 1966-1976;
we wszystkich tych wydarzeniach Przewodniczący Mao był protagonistą i uznanym przywódcą chińskiej rewolucji.

Na podstawie biografii Przewodniczącego Mao Tse-tunga możemy powiedzieć, że urodził się 26 grudnia 1893 r., otwierając oczy na wzburzony świat spalony płomieniami wojny; syn chłopów, miał siedem lat, gdy rozpoczęły się "Bunty Bokserów"; student Kolegium Nauczycielskiego, był w osiemnastym roku życia, gdy imperium upadło, a on zaciągnął się jako żołnierz, by później stać się wielkim organizatorem chłopów i młodzieży w Hunan, jego rodzinnej prowincji.

Założyciel partii komunistycznej i Armii Czerwonej robotników i chłopów, ustanowił ścieżkę otaczania miast ze wsi, rozwijając wojnę ludową jako wojskową teorię proletariatu. Był teoretykiem Nowej Demokracji i założycielem Rzeczypospolitej Ludowej; promotorem Wielkiego Skoku Naprzód i rozwoju socjalizmu; przywódcą walki ze współczesnym rewizjonizmem Chruszczowa i jego popleczników, przywódcą i szefem Wielkiej Proletariackiej Rewolucji Kulturalnej. Są to kamienie milowe życia poświęconego całkowicie i wyłącznie rewolucji. Proletariat widział trzy gigantyczne triumfy w tym stuleciu: Dwa z nich należą do Przewodniczącego Mao, a jeśli jeden jest wystarczającą chwałą, to dwa są jeszcze większą. Jeśli chodzi o TREŚĆ maoizmu, o jego istotę, musimy zwrócić uwagę na następujące podstawowe kwestie:

1. Teoria

Marksizm składa się z trzech części: filozofii marksistowskiej, marksistowskiej ekonomii politycznej i socjalizmu naukowego. Rozwój wszystkich tych trzech elementów daje początek wielkiemu skokowi jakościowemu marksizmu jako całości, jako jedności na wyższym poziomie, co oznacza nowy etap.

W związku z tym istotną rzeczą jest wykazanie, że Przewodniczący Mao, jak widać w teorii i praktyce, wygenerował taki wielki skok jakościowy. Podkreślmy to w następujących punktach: W filozofii marksistowskiej rozwinął istotę dialektyki, prawo sprzeczności, ustanawiając je jako jedyne fundamentalne prawo; a poza tym jego głębokie dialektyczne zrozumienie teorii wiedzy, której centrum stanowią dwa przeskoki składające się na jej prawo (od praktyki do wiedzy i odwrotnie, ale z wiedzą do praktyki jako główną). Podkreślamy, że po mistrzowsku zastosował prawo sprzeczności w polityce; a ponadto przyniósł filozofię masom ludzi, wypełniając zadanie pozostawione przez Marksa.

W marksistowskiej ekonomii politycznej przewodniczący Mao zastosował dialektykę do analizy relacji między bazą a nadbudową, a kontynuując walkę marksizmu-leninizmu z rewizjonistyczną tezą o "siłach wytwórczych", doszedł do wniosku, że nadbudowa, świadomość, może modyfikować bazę i że dzięki władzy politycznej można rozwinąć siły wytwórcze. Rozwijając leninowską ideę, że polityka jest skoncentrowanym wyrazem ekonomii, ustalił, że polityka musi być pod kontrolą (dotyczy to wszystkich poziomów) i że praca polityczna jest linią życia pracy ekonomicznej; co prowadzi nas do prawdziwej obsługi ekonomii politycznej, a nie tylko prostej polityki gospodarczej.

Pomimo swojego znaczenia, kwestią, która jest często pomijana, zwłaszcza przez tych, którzy stoją w obliczu demokratycznych rewolucji, jest maoistowska teza o biurokratycznym kapitalizmie; to znaczy kapitalizmie, który jest rozwijany w uciskanych narodach przez imperializm wraz z różnymi stopniami feudalizmu, a nawet etapami przedfeudalnymi. Jest to istotny problem, głównie w Azji, Afryce i Ameryce Łacińskiej, ponieważ dobre rewolucyjne przywództwo wynika z jego zrozumienia, zwłaszcza gdy konfiskata biurokratycznego kapitału stanowi ekonomiczną podstawę do przeprowadzenia rewolucji socjalistycznej jako drugiego etapu.

Ale najważniejsze jest to, że Przewodniczący Mao Tse-tung rozwinął ekonomię polityczną socjalizmu. Najważniejsza jest jego krytyka budowy socjalizmu w Związku Radzieckim, a także jego tezy na temat tego, jak rozwijać socjalizm w Chinach:

Przyjmując rolnictwo jako podstawę, a przemysł jako wiodącą siłę gospodarczą, promując industrializację kierowaną relacjami między przemysłem ciężkim, lekkim i rolnictwem; przyjmując przemysł ciężki jako centrum budowy gospodarczej i jednocześnie zwracając pełną uwagę na przemysł lekki i rolnictwo.

Należy podkreślić Wielki Skok Naprzód i warunki jego realizacji: Po pierwsze, linia polityczna, która nadaje mu sprawiedliwy i prawidłowy kurs; po drugie, małe, średnie i duże formy organizacyjne, odpowiednio w większej lub mniejszej ilości; po trzecie, wielki napęd, gigantyczny wysiłek mas ludzkich, aby go uruchomić i doprowadzić do sukcesu, skok naprzód, którego wyniki są cenione bardziej ze względu na uruchomiony nowy proces i jego historyczną perspektywę niż jego bezpośrednie osiągnięcia, a także jego powiązanie z kolektywizacją rolnictwa i komunami ludowymi. Wreszcie, musimy dobrze pamiętać o jego naukach na temat obiektywizmu i subiektywizmu w rozumieniu i posługiwaniu się prawami socjalizmu, ponieważ kilka dekad socjalizmu nie pozwoliło mu zobaczyć jego pełnego rozwoju, a zatem lepszego zrozumienia jego praw i jego specyfikacji, a przede wszystkim związku, jaki istnieje między rewolucją a procesem

gospodarczym, zawartym w haśle "uchwycić rewolucję i promować produkcję".

Pomimo swojego transcendentalnego znaczenia, temu rozwojowi marksistowskiej ekonomii politycznej poświęcono niewiele uwagi.

W socjalizmie naukowym Przewodniczący Mao dalej rozwijał teorię klas społecznych, analizując je na płaszczyźnie ekonomicznej, politycznej i ideologicznej. Podtrzymał rewolucyjną przemoc jako uniwersalne prawo bez żadnych wyjątków; rewolucję jako gwałtowne wyparcie jednej klasy przez drugą, ustanawiając w ten sposób wielką tezę, że "władza polityczna wyrasta z lufy karabinu".

Rozwiązał kwestię podboju władzy politycznej w uciskanych narodach na drodze otaczania miast ze wsi, ustanawiając jej ogólne prawa. Zdefiniował i rozwinął teorię walki klasowej w socjalizmie, w której błyskotliwie wykazał, że antagonistyczna walka między proletariatem a burżuazją, między drogą socjalistyczną a kapitalistyczną oraz między socjalizmem a kapitalizmem trwa nadal.

Że w socjalizmie nie było konkretnie określone, kto kogo pokona, że był to problem, którego rozwiązanie wymaga czasu, rozwoju procesu przywracania i przeciw-przywracania, aby proletariat mógł zdecydowanie sprawować władzę polityczną poprzez dyktaturę proletariacką; i wreszcie, przede wszystkim, wspaniałe rozwiązanie historycznej transcendencji, Wielka Proletariacka Rewolucja Kulturalna jako kontynuacja rewolucji socjalistycznej pod dyktaturą proletariacką.

Te podstawowe pytania, prosto i wyraźnie sformułowane, ale znane i niezaprzeczalne, pokazują rozwój przez Przewodniczącego integralnych części marksizmu i oczywiste podniesienie marksizmu-leninizmu do nowego, trzeciego i wyższego etapu: Marksizmu-Leninizmu-Maoizm, szczególnie Maoizmu.

Kontynuując tę krótką syntezę, przyjrzyjmy się innym szczegółowym punktom, które, choć wynikają z powyższego, powinny być rozważone, nawet jeśli tylko enumeratywnie, w celu podkreślenia i zwrócenia na nie należytej uwagi.

2. Nowa Rewolucja Demokratyczna.

Po pierwsze, jest ona rozwinięciem marksistowskiej teorii państwa, ustanawiając trzy rodzaje dyktatur:

1) Dyktatura burżuazji, w starych burżuazyjnych demokracjach, takich jak Stany Zjednoczone, typ, w którym dyktatury uciskanych narodów, takich jak latynoamerykańskie, mogą zostać zasymilowane;

2) dyktatury proletariackie, takie jak te w Związku Radzieckim lub w Chinach przed uzurpacją władzy przez rewizjonistów; oraz

3) Nowa Demokracja, jako wspólna dyktatura oparta na sojuszu robotniczo-chłopskim, kierowana przez proletariat na czele z Partią Komunistyczną, która powstała w Chinach podczas rewolucji demokratycznej i która jest dziś konkretnie wyrażana w Peru poprzez Komitety Ludowe, na obszarach bazowych i w tworzącej się Rzeczpospolitej Ludowej Nowej Demokracji. Zasadnicze znaczenie ma podkreślenie, w ramach tego rozwoju teorii państwa, kluczowego rozróżnienia między systemem państwowym jako dyktaturą klasy lub klas sprawujących władzę polityczną, która jest główna, a systemem rządów, który jest rozumiany jako organizacja sprawowania władzy politycznej.

Z drugiej strony, Nowa Demokracja, jedno z niezwykłych osiągnięć przewodniczącego Mao, po mistrzowsku materializuje dla nas rewolucję burżuazyjną nowego typu, którą może poprowadzić tylko proletariat. Podsumowując, jest to rewolucja demokratyczna w nowej erze światowej rewolucji proletariackiej, w której ewoluujemy. Nowa Rewolucja Demokratyczna implikuje nową gospodarkę, nową politykę i nową kulturę, oczywiście obalając stary porządek i podtrzymując nowy za pomocą broni, co jest jedynym sposobem na przekształcenie świata.

Na koniec należy podkreślić, że Nowa Demokracja jest rewolucją demokratyczną. Chociaż wypełnia głównie zadania demokratyczne, uzupełnia również niektóre zadania socjalistyczne, tak że kwestia dwóch etapów, demokratycznego i socjalistycznego, która odpowiada krajom takim jak nasz, jest dokładnie rozwiązana poprzez zagwarantowanie, że po zakończeniu etapu demokratycznego będzie kontynuowana jako rewolucja socjalistyczna, bez żadnych przerw i zakłóceń.

3. Trzy instrumenty.

Problem budowy instrumentów rewolucji stawia Partię przed problemem zrozumienia wzajemnych powiązań między Partią, armią i zjednoczonym frontem;
a także zrozumienia i prawidłowego radzenia sobie z wzajemnie powiązaną konstrukcją tych trzech instrumentów w trakcie wojny lub w obronie nowego państwa opartego na sile uzbrojonego ludu, wyrażając w ten sposób sprawiedliwe i prawidłowe zadanie przywództwa. Ich budową kieruje zasada, że sprawiedliwa i poprawna linia ideologiczna decyduje o wszystkim, i to na tej ideologiczno-politycznej podstawie konstrukcja organizacyjna jest jednocześnie rozwijana w środku walki między linią proletariacką a linią burżuazyjną oraz w burzy walki klasowej, głównie w wojnie, jako głównej formie bieżącej lub potencjalnej walki.

Jeśli chodzi o partię, przewodniczący Mao zaczyna od konieczności istnienia partii komunistycznej, partii nowego typu, partii proletariatu. Dziś powiedzielibyśmy partia marksistowsko-leninowsko-maoistowska: partia, której celem jest zdobycie władzy politycznej i jej obrona, a zatem jest nierozerwalnie związana z wojną ludową, aby ją zainicjować, rozwinąć lub prowadzić w celu obrony. Partia podtrzymywana przez masy ludowe, czy to poprzez wojnę ludową, która jest wojną mas, czy przez zjednoczony front, który będąc frontem klasowym, opiera się na szerokich masach.

Partia rozwija się i zmienia w zależności od etapów rewolucji i okresów, jakie te etapy mogą mieć. Motorem jej rozwoju jest sprzeczność, która materializuje się w jej sercu jako walka dwóch linii, linii proletariackiej i linii burżuazyjnej lub ogólnie nieproletariackiej, która jest w istocie i głównie walką z rewizjonizmem. Prowadzi to do decydującego znaczenia ideologii w życiu partii i do rozwoju kampanii naprawczych, które służą większemu dostosowaniu wszystkich systemów organizacji partyjnych i członkostwa do sprawiedliwych i poprawnych linii ideologicznych i politycznych, gwarantując przewagę linii proletariackiej i utrzymując przywództwo partii w żelaznym uścisku. Partia służy ustanowieniu władzy politycznej proletariatu jako wiodącej klasy Nowej Demokracji, a przede wszystkim ustanowieniu, wzmocnieniu i rozwojowi dyktatury proletariackiej, a poprzez rewolucje kulturowe podbiciu wielkiego, ostatecznego celu: komunizmu.

Z tego powodu Partia musi kierować wszystkim w sposób wszechstronny. Armia rewolucyjna jest armią nowego typu. Jest to armia do wypełniania zadań politycznych, które Partia ustanawia zgodnie z interesami proletariatu i ludu. Ta cecha jest konkretnie wyrażona w trzech zadaniach: Walczyć, produkować, aby nie stanowić pasożytniczego ciężaru, i mobilizować masy. Jest to armia oparta na politycznym rozwoju ideologii proletariatu, od marksizmu-leninizmu-maoizmu (dzisiaj) i od ogólnej linii politycznej, a także wojskowej, którą Partia może ustanowić.

Jest to armia oparta na ludziach, a nie na broni, armia, która wyrosła z mas, z którymi zawsze była związana, służąc im całym sercem, co pozwala jej poruszać się wśród ludzi jak ryba w wodzie. Bez armii ludowej lud nie ma nic, powiedział Przewodniczący Mao, jednocześnie ucząc nas konieczności absolutnego przywództwa Partii nad armią i jego wielkiej zasady: Partia dowodzi bronią i nigdy nie pozwolimy, aby było inaczej. Oprócz gruntownego ustanowienia zasad i norm dotyczących budowy nowego typu armii, sam przewodniczący wezwał do zapobiegania wykorzystywaniu armii do przywrócenia kapitalizmu poprzez uzurpację przywództwa w drodze kontrrewolucyjnego zamachu stanu i, rozwijając tezę Lenina o milicji ludowej, przeprowadził dalej niż ktokolwiek inny ogólną politykę uzbrajania ludzi, otwierając w ten sposób wyłom i wskazując drogę do zbrojnego morza mas, które doprowadzi nas do ostatecznej emancypacji ludu i proletariatu.

To Przewodniczący Mao po raz pierwszy opracował kompletną teorię zjednoczonego frontu i ustanowił jego prawa. Front klas społecznych oparty na sojuszu robotniczo-chłopskim jako gwarancji hegemonii proletariatu w rewolucji, któremu przewodzi proletariat reprezentowany przez partię komunistyczną; w syntezie, zjednoczony front pod przywództwem partii komunistycznej, zjednoczony front wojny ludowej, rewolucji, zdobycia władzy przez proletariat i lud. Podsumowując, zjednoczony front to zgrupowanie sił rewolucyjnych przeciwko siłom kontrrewolucyjnym w celu prowadzenia walki między rewolucją a kontrrewolucją, głównie poprzez zbrojną wojnę ludową.

Zjednoczony front, oczywiście, nie jest taki sam na każdym etapie rewolucji, a ponadto ma swoje specyfikacje w zależności od różnych okresów historycznych każdego etapu; podobnie, zjednoczony front w konkretnej rewolucji nie jest równy temu na poziomie światowym, chociaż oba podlegają tym samym ogólnym prawom. Poza tym ważne jest, aby podkreślić związek między frontem a państwem, który Przewodniczący Mao ustanowił, gdy rozwijała się wojna oporu 9przeciwko Japonii, stwierdzając, że zjednoczony front jest formą wspólnej dyktatury, kwestią, która zasługuje na szczególne zbadanie przez tych, którzy stoją w obliczu demokratycznych rewolucji.

4. Wojna ludowa

Wojna ludowa jest teorią militarną międzynarodowego proletariatu; po raz pierwszy w systematycznej i kompletnej formie podsumowano w niej teoretyczne i praktyczne doświadczenie walk, działań wojskowych i wojen prowadzonych przez proletariat, a także długotrwałe doświadczenie ludowej walki zbrojnej, a zwłaszcza nieustannych wojen w Chinach. To dzięki Przewodniczącemu Mao proletariat osiągnął swoją teorię wojskową; niemniej jednak w tej kwestii panuje wiele zamieszania i nieporozumień.

Wiele z nich wynika z tego, jak postrzegana jest wojna ludowa w Chinach. Ogólnie rzecz biorąc, jest ona traktowana drwiąco i pogardliwie po prostu jako wojna partyzancka; już samo to oznacza brak zrozumienia. Przewodniczący Mao wskazał, że wojna partyzancka osiąga charakter strategiczny; ale ze względu na jej zasadniczą płynność, rozwój wojny partyzanckiej nie jest rozumiany tak, jak istnieje, jak rozwija mobilność, wojnę ruchów, pozycji, jak rozwija wielkie plany strategicznej ofensywy i zajęcia małych, średnich i dużych miast, z milionami mieszkańców, łącząc atak z zewnątrz z powstaniem od wewnątrz.

Tak więc, podsumowując, cztery okresy rewolucji chińskiej, a głównie od wojny agrarnej do ludowej wojny wyzwoleńczej, biorąc pod uwagę antyjapońską wojnę oporu między nimi, pokazują różne aspekty i złożoność wojny rewolucyjnej prowadzonej przez ponad dwadzieścia lat wśród ogromnej populacji oraz ogromnej mobilizacji i udziału mas. W tej wojnie są przykłady każdego rodzaju; a to, co jest najważniejsze, zostało wyjątkowo przestudiowane, a jego zasady, prawa,

strategia, taktyka, zasady itp. mistrzowsko ustalone. Dlatego to właśnie w tym bajecznym tyglu i na tym, co zostało ustanowione przez marksizm-leninizm, Przewodniczący Mao opracował wojskową teorię proletariatu: Wojnę Ludową.

Musimy w pełni pamiętać, że później sam Przewodniczący Mao, świadomy istnienia bomb atomowych i pocisków rakietowych oraz tego, że Chiny już je posiadają, podtrzymywał i rozwijał wojnę ludową, aby prowadzić ją w nowych warunkach broni atomowej oraz wojny z mocarstwami i supermocarstwami. Podsumowując, wojna ludowa jest bronią proletariatu i ludu, nawet w obliczu wojen atomowych.

Kluczową i decydującą kwestią jest zrozumienie uniwersalnej ważności wojny ludowej i jej późniejszego zastosowania, biorąc pod uwagę różne rodzaje rewolucji i specyficzne warunki każdej z nich. Aby wyjaśnić tę kluczową kwestię, ważne jest, aby wziąć pod uwagę, że żadne powstanie, takie jak to w Piotrogrodzie, antyfaszystowski opór czy europejskie ruchy partyzanckie podczas II wojny światowej, nie zostały powtórzone, a także biorąc pod uwagę walki zbrojne, które są obecnie prowadzone w Europie. W ostatecznym rozrachunku Rewolucja Październikowa była nie tylko powstaniem, ale i wojną rewolucyjną, która trwała kilka lat.

W związku z tym w krajach imperialistycznych rewolucja może być postrzegana jedynie jako wojna rewolucyjna, która dziś jest po prostu wojną ludową. Wreszcie, dziś bardziej niż kiedykolwiek, my, komuniści i rewolucjoniści, proletariat i lud, musimy się wykuć: "Tak. Jesteśmy zwolennikami teorii wszechmocy wojny rewolucyjnej. To nie jest złe, to jest dobre. To jest marksistowskie"; co oznacza trzymanie się niezwyciężoności wojny ludowej.

5. Wielka Proletariacka Rewolucja Kulturalna

Wielka Proletariacka Rewolucja Kulturalna w perspektywie historycznej jest najbardziej transcendentalnym rozwinięciem marksizmu-leninizmu dokonanym przez Przewodniczącego Mao; jest rozwiązaniem wielkiego nierozwiązanego problemu kontynuacji rewolucji pod dyktaturą proletariatu: "Reprezentuje głębszy i szerszy nowy etap w rozwoju rewolucji socjalistycznej w naszym kraju".

Jak przedstawiała się sytuacja? Jak stwierdzono w Decyzji Komunistycznej Partii Chin w sprawie Wielkiej Proletariackiej Rewolucji Kulturalnej: "Choć obalona, burżuazja nadal stara się wykorzystać stare idee, kulturę, nawyki i sposoby klas wyzyskujących, aby zdeprawować masy i podbić umysły ludzi w swoich dążeniach do przywrócenia swojej władzy. Proletariat musi postępować dokładnie odwrotnie: Musi zadawać bezlitosne, frontalne ciosy wszystkim wyzwaniom rzucanym przez burżuazję na arenie ideologicznej i zmieniać duchowy skład całego społeczeństwa przy użyciu własnych nowych idei, kultury, nawyków i sposobów.

Naszym obecnym celem jest zmiażdżenie, poprzez walkę, tych, którzy zajmują czołowe stanowiska i podążają kapitalistyczną drogą, krytykowanie i odrzucanie reakcyjnych burżuazyjnych "autorytetów" w dziedzinach akademickich, krytykowanie i odrzucanie ideologii burżuazji i innych klas wyzyskujących oraz przekształcanie edukacji, literatury i sztuki oraz pozostałych obszarów nadbudowy, które nie 11odpowiadają ekonomicznej podstawie socjalizmu, w celu ułatwienia konsolidacji i rozwoju systemu socjalistycznego ".

To właśnie w tych warunkach wybuchł najbardziej wstrząsający proces polityczny i największa masowa mobilizacja, jaką kiedykolwiek widział świat, a której cele zostały w ten sposób nakreślone przez Przewodniczącego Mao: "Obecna WPRK jest całkowicie konieczna i aktualna, aby skonsolidować dyktaturę proletariacką, zapobiec przywróceniu kapitalizmu i zbudować socjalizm".

Podkreślamy również dwie kwestie:

1) WPRK oznacza punkt zwrotny w rozwoju dyktatury proletariackiej w kierunku zapewnienia proletariatowi władzy politycznej, konkretnie wyrażonej w Komitetach Rewolucyjnych; oraz

2) Przywrócenie kapitalizmu w Chinach po kontrrewolucyjnym zamachu stanu w 1976 r. nie jest zaprzeczeniem WPRK, ale jest wyraźnie częścią sporu między przywróceniem a kontrrestytucją, a wręcz przeciwnie, pokazuje nam transcendentalne historyczne znaczenie WPRK w nieubłaganym marszu ludzkości w kierunku komunizmu.

6. Rewolucja światowa.

Przewodniczący Mao podkreśla znaczenie światowej rewolucji jako jedności, opierając się na tym, że rewolucja jest głównym trendem, podczas gdy rozkład imperializmu jest coraz większy każdego dnia, a rola odgrywana przez masy rośnie z każdym rokiem, masy, które sprawiają i powinny sprawić, że ich transformująca i niepowstrzymana siła będzie odczuwalna, i powtarza wielką prawdę:

Albo wszyscy osiągniemy komunizm, albo nikt. W tej konkretnej perspektywie, w erze imperializmu, wielki historyczny moment "następnych 50-100 lat", a w tym kontekście otwierający się okres walki z jankeskim imperializmem i sowieckim socjalimperializmem, papierowymi tygrysami, które walczą o hegemonię i grożą światu wojną atomową, w obliczu której, po pierwsze, musimy ją potępić, a po drugie, musimy przygotować się wcześniej, aby przeciwstawić się jej wojną ludową i dokonać rewolucji.

Z drugiej strony, wychodząc od historycznego znaczenia uciskanych narodów, a ponadto z ich perspektywy zarówno w stosunkach gospodarczych, jak i politycznych, które ewoluują w związku z procesem rozkładu 12imperializmu, Przewodniczący Mao postawił tezę, że "trzy światy wyznaczają siebie".

Wszystko to prowadzi do konieczności opracowania strategii i taktyki światowej rewolucji. Niestety, wiemy niewiele lub prawie nic o pismach i wypowiedziach Przewodniczącego Mao na temat tych transcendentalnych kwestii; niemniej jednak, to bardzo niewiele, co jest znane, pokazuje wielkie perspektywy, które uważnie obserwował i wielkie zarysy, które musimy śledzić, aby zrozumieć i służyć proletariackiej rewolucji światowej.

7. Nadbudowa, ideologia, kultura i edukacja.

Te i inne powiązane kwestie były subtelnie i dogłębnie badane przez rzewodniczącego Mao. Z tego powodu jest to również kolejna podstawowa kwestia, która zasługuje na uwagę.

Podsumowując, treści zawarte w tych fundamentalnych kwestiach wyraźnie pokazują każdemu, kto chce zobaczyć i zrozumieć, że mamy zatem nowy, trzeci i wyższy etap marksizmu: Maoizm; i że bycie marksistą w dzisiejszych czasach wymaga bycia Marksistą-Leninistą-Maoistą i szczególnie Maoistą.

Wszystko, co zostało wyjaśnione w treści, prowadzi nas do dwóch pytań:
Co jest fundamentalne w maoizmie? Władza polityczna jest fundamentalna w Maoizmie. Władza polityczna proletariatu, władza dyktatury proletariatu, władza oparta na sile zbrojnej kierowanej przez partię komunistyczną. Bardziej wyraźnie:

1) Władza polityczna pod przywództwem proletariatu w rewolucji demokratycznej;
2) Władza polityczna dyktatury proletariatu w rewolucji socjalistycznej i kulturalnej;
3) Władza polityczna oparta na sile zbrojnej kierowanej przez Partię Komunistyczną, podbita i broniona poprzez wojnę ludową.

A czym jest maoizm? Maoizm jest wyniesieniem marksizmu-leninizmu na nowy, trzeci i wyższy etap w walce o proletariackie przywództwo rewolucji demokratycznej, rozwój budowy socjalizmu i kontynuację rewolucji pod dyktaturą proletariatu jako proletariackiej rewolucji kulturalnej; kiedy imperializm pogłębia swój rozkład, a rewolucja stała się główną tendencją historii, pośród najbardziej złożonych i największych wojen, jakie widziano do tej pory, oraz nieubłaganej walki ze współczesnym rewizjonizmem.

O WALCE WOKÓŁ MAOIZMU.

Krótko mówiąc, walka w Chinach o ustanowienie myśli Mao Tse-tunga rozpoczęła się w 1935 r. na spotkaniu w Tsunyi, kiedy przewodniczący Mao objął przywództwo Komunistycznej Partii Chin. W 1945 r. VII Kongres zgodził się, że KPCh kieruje się marksizmem-leninizmem myśli Mao Tse-tunga, co zostało stłumione przez VIII Kongres, ponieważ przeważała na nim linia prawicowa. IX Kongres w 1969 r. wznowił WPRK i potwierdził, że CPC kieruje się Marksizmem-Leninizmem - myślą Mao Tse-tunga; to było tak daleko, jak się posunęło. Na poziomie międzynarodowym zdobywał wpływy począwszy od lat pięćdziesiątych XX wieku; ale to dzięki WPRK intensywnie się rozprzestrzenił, a jego prestiż znacznie wzrósł, a Przewodniczący Mao został uznany za przywódcę światowej rewolucji i twórcę nowego etapu marksizmu-leninizmu; w ten sposób wiele partii komunistycznych przyjęło nazwę Marksizmu-Leninizmu - myśli Mao Tse-tunga.

Na poziomie światowym Maoizm otwarcie stawił czoła współczesnemu rewizjonizmowi, demaskując go dogłębnie i z całą mocą, a także uczynił to we własnych szeregach KPCh, co jeszcze bardziej podniosło wielki czerwony sztandar Przewodniczącego: Nowy, trzeci i nadrzędny etap ideologii międzynarodowego proletariatu. Obecnie (1988) maoizm stoi w obliczu potrójnego ataku rewizjonizmu sowieckiego, chińskiego i albańskiego.

Ale dziś, nawet wśród tych, którzy uznają wielki wkład Przewodniczącego, w tym rozwój marksizmu, są tacy, którzy uważają, że wciąż jesteśmy na etapie marksizmu-leninizmu, a inni, którzy akceptują tylko myśl Mao Tse-tunga, ale w żadnym wypadku nie Maoizm.

W tym kraju, oczywiście, rewizjoniści, którzy podążają za pałeczką swoich różnych mistrzów, Gorbaczowa, Tenga, Alii czy Castro, nieustannie atakują maoizm; wśród nich należy potępić, zdemaskować i nieubłaganie zwalczać bezduszny rewizjonizm Del Prado i jego gangu, tak zwanej "Peruwiańskiej Partii Komunistycznej";

obrzydliwą dewocję samozwańczej "Peruwiańskiej Partii Komunistycznej Patria Roja", która po podniesieniu się do rangi "wielkich maoistów" stała się sługami Tenga, po tym jak potępiła go, gdy został zdymisjonowany w 1976 r., a także antymaoizm tak zwanej "Izquierda Unida" (Zjednoczonej Lewicy), w której sercu roiło się od wszystkich rewizjonistycznych, a nawet antymarksistowskich stanowisk głoszonych przez fałszywych marksistów i oportunistów różnego rodzaju.

Musimy podnieść maoizm jako lustro odsłaniające rewizjonistów, aby walczyć z nimi bezlitośnie, pracując na rzecz rozwoju wojny ludowej i triumfu trwającej rewolucji demokratycznej, co jest nieuniknionym i nieusuwalnym zadaniem o charakterze strategicznym.

Peruwiańska Partia Komunistyczna, za pośrednictwem frakcji kierowanej przez prezydenta Gonzalo, który doprowadził do jej rekonstytucji, przyjęła w 1966 r. marksizm-leninizm - myśl Mao

Tse-tunga; w 1979 r. hasło "Podtrzymywać, bronić i stosować marksizm-leninizm - myśl Mao Tse-tunga!"; w 1981 r.: "W kierunku Maoizmu!"; a w 1982 r. uznał Maoizm za integralną część i nadrzędny rozwój ideologii międzynarodowego proletariatu: Marksizm-Leninizm-Maoizm.

To dzięki wojnie ludowej zrozumieliśmy głębiej, co oznacza Maoizm i podjęliśmy uroczyste zobowiązanie do "podtrzymywania, obrony i stosowania Marksizmu-Leninizmu-Maoizmu, przede wszystkim Maoizmu! " i niestrudzenie pracować nad tym, by stał się on liderem i przewodnikiem światowej rewolucji, zawsze czerwonym i niegasnącym sztandarem, który jest gwarancją triumfu proletariatu, uciskanych narodów i ludów świata w ich nieubłaganym, bojowym marszu żelaznych legionów ku złotemu i zawsze wspaniałemu celowi komunizmu.

Peruwiańska Partia Komunistyczna

1988

1.2 O myśli Gonzalo

Wszystkie rewolucje w swoim procesie rozwoju, poprzez walkę proletariatu jako klasy wiodącej, a przede wszystkim walkę Partii Komunistycznej, która podnosi jej nieodparte interesy klasowe, dają początek grupie przywódców, a przede wszystkim tego, który ją reprezentuje i przewodzi, przywódcy o uznanej władzy i wpływach. W naszej rzeczywistości nabrało to kształtu, ze względu na konieczność historyczną i przyczynowość, w osobie Prezydenta Gonzalo, przywódca partii i rewolucji.

Co więcej, i na tym opiera się całe kierownictwo, rewolucje rodzą myśl, która nimi kieruje, która jest wynikiem zastosowania uniwersalnej prawdy ideologii międzynarodowego proletariatu do konkretnych warunków każdej rewolucji; myśl przewodnia niezbędna do osiągnięcia zwycięstwa i zdobycia władzy politycznej, a ponadto do kontynuowania rewolucji i utrzymania kursu zawsze w stronę jedynego, wielkiego celu: komunizmu; myśl przewodnia, która dokonując skoku jakościowego o decydującym znaczeniu dla procesu rewolucyjnego, który prowadzi, utożsamia się z nazwiskiem tego, który go ukształtował teoretycznie i praktycznie.

W naszej sytuacji zjawisko to określiło się najpierw jako myśl przewodnia, następnie jako myśl przewodnia Prezydenta Gonzalo, a później jako Myśl Gonzalo; ponieważ to Prezydent, twórczo stosując marksizm-leninizm-maoizm do konkretnych warunków peruwiańskiej rzeczywistości, stworzył go; wyposażając w ten sposób partię i rewolucję w niezastąpioną broń, która jest gwarancją zwycięstwa.
Myśl Gonzalo została wykuta przez długie lata intensywnej, wytrwałej i nieustannej walki o utrzymanie, obronę i zastosowanie marksizmu-leninizmu-maoizmu, o powrót na drogę Mariategui i jej rozwój, o ponowne ukonstytuowanie partii, a przede wszystkim o zainicjowanie, utrzymanie i rozwój wojny ludowej w Peru w służbie rewolucji światowej oraz o to, aby Marksizm-leninizm-maoizm, głównie maoizm, jest w teorii i praktyce jego jedynym dowództwem i przewodnikiem.

Istotne jest, aby partia przestudiowała Myśl Gonzalo w celu bardziej sprawiedliwego i prawidłowego zrozumienia ogólnej linii politycznej, a głównie linii wojskowej, mając na celu pogłębienie zrozumienia specyfiki rewolucji peruwiańskiej, co jest specyficzne i szczególne, co po mistrzowsku podkreślił Prezydent Gonzalo.

Służymy w ten sposób „wielkiemu planowi zagospodarowania terenów bazowych”, rozwojowi wojny ludowej i perspektywie zdobycia władzy politycznej w skali kraju. Musimy przestudiować Myśl Gonzalo, zaczynając od kontekstu historycznego, który ją wygenerował; zbadać podstawę ideologiczną, która ją podtrzymuje; wyjaśnić jego treść, wyrażoną szerzej w ogólnej linii

politycznej i w linii wojskowej, która jest jej centrum; zmierzając do tego, co w nim zasadnicze, czyli problemu władzy politycznej, zdobycia władzy w Peru, co nierozerwalnie wiąże się ze zdobyciem władzy przez proletariat na całym świecie; i musimy zwracać szczególną uwagę na jego kształtowanie się w walce dwóch linii.

Podsumowując, te podstawowe kwestie można rozwiązać, stosując następujący schemat:

1.2.1 Kontekst historyczny

Kontekst międzynarodowy

W nawiązaniu do wydarzeń historycznych:

1. Rozwój od drugiej wojny światowej;

2. Potężny ruch narodowowyzwoleńczy i w jego ramach proces oraz triumf rewolucji chińskiej;

3. Rewolucja kubańska i jej konsekwencje dla Ameryki Łacińskiej;

4. Wielka walka marksizmu z rewizjonizmem;

5. Wielka proletariacka rewolucja kulturalna.

Ale kluczową kwestią jest zobaczenie, jak w tej wielkiej walce klasowej na poziomie światowym Myśl Gonzalo uważa, że powstaje trzeci etap ideologii proletariackiej:

Po pierwsze, jako marksizm-leninizm, myśl Mao Tse-tunga; następnie marksizm-leninizm-myśl Mao Tse-tunga; a później definiuje się go jako maoizm, rozumiejąc jego uniwersalną ważność; i w ten sposób dochodząc do marksizmu-leninizmu-maoizmu, głównie maoizm, jako obecny wyraz marksizmu.

Kontekst narodowy

1. Powojenne społeczeństwo peruwiańskie i w nim walka polityczna, tzw. Front Narodowo-Demokratyczny, działalność APRA, zamach stanu Odría i walka z jego ośmioletnimi rządami, rywalizacja zwolenników APRA z komunistami; a zwłaszcza rozwój biurokratycznego kapitalizmu w latach sześćdziesiątych i części lat siedemdziesiątych oraz towarzysząca mu ostra walka klasowa; „Welaskwizm” i jego tzw. rewolucja, spór i zmowa między burżuazją kompradorską a burżuazją biurokratyczną (frakcje wielkiej burżuazji) oraz oportunizm i głównie rewizjonizm ich zwolenników;

2. Walka klasowa w ruchu chłopskim;

3. Proces ruchu robotniczego;

4. Ruch intelektualny;

5. Walka zbrojna w kraju, zwłaszcza MIR [Ruch Lewicy Rewolucyjnej] i ELN [Armia Wyzwolenia Narodowego] w 1965 r., a także ich poprzednicy w Blanco, Vallejos i Heraud; i

6. Problem Partii: Jak partia założona na wyraźnych podstawach marksistowsko-leninowskich przerodziła się w partię rewizjonistyczną, potrzebę powrotu na drogę Mariategui, rozwijania jej i

ponownego ukonstytuowania partii, Peruwiańskiej Partii Komunistycznej którą sam Mariategui założył w 1928 r., oraz jak dzięki tej rekonstrukcji zbudowana została partia marksistowsko-leninowsko-maoistyczna. Tutaj zasadnicze znaczenie ma to, jak myśl Gonzalo głęboko rozumiała społeczeństwo peruwiańskie i skupiała się na kluczowym problemie biurokratycznego kapitalizmu, a także widziała potrzebę odtworzenia partii i zdobycia władzy politycznej oraz jej obrony w wojnie ludowej.

1.2.2 Podstawa ideologiczna

Bez marksizmu-leninizmu-maoizmu nie da się wyobrazić myśli Gonzalo, ponieważ ta druga jest twórczym zastosowaniem tej pierwszej w naszej rzeczywistości.

Kluczowe pytanie w tej kwestii polega na rozumieniu historycznego procesu rozwoju ideologii proletariackiej, jego trzech etapów ukształtowanych w marksizmie-leninizmie-maoizmie i maoizmie jako głównym; i przede wszystkim jest to zastosowanie marksizmu-leninizmu-maoizmu jako prawdy uniwersalnej do konkretnych warunków rewolucji peruwiańskiej; stąd Myśl Gonzalo jest szczególnie naczelna dla Komunistycznej Partii Peru i rewolucji, której ona przewodniczy.

Myśl przewodnia, osiągnąwszy skok jakościowy o decydującym znaczeniu dla partii i rewolucji, przekształciła się w Myśl Gonzalo, wyznaczając w ten sposób kamień milowy w życiu partii.

1.2.3 Treść

1. Teoria.

Jak rozumie i stosuje trzy integralne części marksizmu-leninizmu-maoizmu, głównie maoizmu; podkreśla wagę, jaką marksizm przypisuje filozofii, konieczność kształtowania się w niej, a zwłaszcza stosowanie przez nią prawa sprzeczności w badaniu każdego problemu, zawsze zmierzając do określenia głównego aspektu i procesu rzeczy; w ekonomii politycznej troska o stosunki wyzysku, a zwłaszcza o kapitalizm biurokratyczny, zorientowanie się na dojrzewanie rewolucji i następstwa wojny ludowej w bazie, a także zwrócenie uwagi na stosunki gospodarcze imperializmu, poszukiwanie ich politycznych konsekwencji; w naukowym socjalizmie koncentruje się na wojnie ludowej i jej konkretnym przejawie w kraju, ponieważ zawsze ma na myśli problem władzy politycznej, a zwłaszcza jej kształtowania i rozwoju jako Nowego Państwa.

2. O treści.

Najbardziej merytoryczna i rozwinięta część Myśli Gonzalo znajduje się w ogólnej linii politycznej partii; ta myśl bezpośrednio podtrzymuje zatem tę linię i jej pięć elementów, a punktem wyjścia jest sposób, w jaki rozumie i utrzymuje Program na właściwym kursie.

3.

W Myśli Gonzalo musimy podkreślić niezwykłe spełnienie żądań postawionych przez Przewodniczącego Mao: solidność teoretyczna, zrozumienie historii i dobre praktyczne podejście do polityki.

1.2.4 Co jest podstawowe

Fundamentalnym elementem myśli Gonzalo jest problem władzy politycznej; konkretnie, zdobycie władzy politycznej w Peru, w całości i wszędzie w kraju, jako konsekwentne zastosowanie uniwersalnej prawdy marksizmu-leninizmu-maoizmu w naszej rewolucji. Ale będąc myślą komunistyczną, rozumie zdobycie władzy politycznej w Peru jako część zdobycia władzy dla proletariatu na poziomie światowym; i że zdobycie władzy w kraju, kształtującej się dziś w Komitetach Ludowych, obszarach bazowych i w formującej się Rzeczpospolite Nowej Demokracji w perspektywie powołania Peruwianskiej Rzeczpospolitej Ludowej, służy ustanowieniu dyktatury proletariatu w naszym kraju, bo bez niej nie da się maszerować w stronę komunizmu. A wszystko to jest funkcją pełnego i zdecydowanego służenia ustanowieniu Rzeczypospolitych Ludowych, a przede wszystkim dyktatury proletariatu na całym świecie, pod przywództwem partii komunistycznych, z armiami rewolucyjnymi nowego typu, poprzez wojnę ludową i rozwój rewolucji kulturowych, aby komunizm oświecił całą Ziemię.

1.2.5 Wykuci w walce dwóch linii

Myśl Gonzalo została wykuta dzięki wytrwałej, zdecydowanej i mądrej walce dwóch linii, obronie linii proletariackiej i pokonywaniu linii przeciwnych.

Do najwybitniejszych walk, które zasługują na podkreślenie, należą walki toczone ze współczesnym rewizjonizmem, reprezentowanym tutaj przez Del Prado i jego popleczników; przeciwni prawicowej likwidacji Paredesa i jego gangu; przeciwnicy lewicowego likwidacjonizmu na czele z tym, którego nazywano Sergio, i jego samozwańczymi „bolszewikami”; oraz przeciwko prawicowej linii oportunistycznej, która sprzeciwiała się wszczęciu walki zbrojnej.

Bez walki Myśl Gonzalo nie mogłaby się rozwinąć; a jego niezwykłe podejście do walki dwóch linii w partii to fundamentalna kwestia, którą musimy przestudiować i zrozumieć. Studiowanie i przede wszystkim stosowanie myśli Gonzalo jest decydujące, aby lepiej służyć partii, rozwojowi wojny ludowej i rewolucji światowej. Podobnie, aby móc całym sercem służyć ludziom, decydujące znaczenie ma uczenie się od Prezydenta Gonzalo.

1.3 Program i Statut

1.3.1 Program

Peruwiańska Partia Komunistyczna opiera się na marksizmie-leninizmie-maoizmie, głównie maoizmie, a w szczególności na myśli Gonzalo i kieruje się nimi, jako twórczym zastosowaniem uniwersalnej prawdy w konkretnych warunkach rewolucji peruwiańskiej, zgodnie z decyzją Prezydenta Gonzalo, szefa naszej partii.

Peruwiańska Partia Komunistyczna, zorganizowana awangarda peruwiańskiego proletariatu i integralna część międzynarodowego proletariatu, szczególnie wyznaje następujące podstawowe zasady:

1. Sprzeczność jako jedyne podstawowe prawo nieustannej przemiany wiecznej materii;

2. Masy tworzą historię i „słusznym jest bunt”;

3. Walka klas, dyktatura proletariatu i proletariacki internacjonalizm;

4. Potrzeba marksistowsko-leninowsko-maoistycznej partii komunistycznej, która stanowczo stosowałaby niezależność, autonomię i samodzielność;
5. Niezłomnie i nieubłaganie zwalczać imperializm, rewizjonizm i reakcję;

6. Zdobyć i bronić władzy w wojnie ludowej;

7. Militaryzacja partii i koncentryczna konstrukcja trzech instrumentów rewolucji;

8. Walka dwóch linii jako siła napędowa rozwoju partii;

9. Ciągła transformacja ideologiczna i stawianie zawsze polityki na czele;

10. Służyć ludziom i światowej rewolucji proletariackiej; i,

11. Absolutny brak egoizmu oraz słuszny i prawidłowy styl pracy.

12. Peruwiańska Partia Komunistyczna za swój ostateczny cel uważa komunizm; biorąc pod uwagę, że obecne społeczeństwo peruwiańskie jest uciskane i wyzyskiwane przez imperializm, biurokratyczny kapitalizm i półfeudalizm, rewolucja ma najpierw etap demokratyczny, potem drugi socjalistyczny, który później rozwinie kolejne rewolucje kulturalne. Obecnie wraz z wojną ludową partia rozwija rewolucję demokratyczną, mając za bezpośredni cel przejęcie władzy w całym kraju.

Z tego powodu stawiamy sobie następujące cele:

1.3.2 Ogólny program rewolucji demokratycznej

1. Rozbiórka państwa peruwiańskiego, dyktatura wyzyskiwaczy pod przywództwem wielkiej burżuazji oraz sił zbrojnych i sił represji, które je utrzymują, a także całego jego biurokratycznego aparatu.

2. Zmieść wszelki ucisk imperialistyczny, głównie Jankesów, sowiecki socjalimperializm i jakąkolwiek potęgę lub kraj imperialistyczny. Ogólnie rzecz biorąc, konfiskata ich monopoli, firm, banków i wszelkich form ich majątku, w tym długu zagranicznego.

3. Zniszczenie biurokratycznego kapitalizmu, prywatnego i państwowego; skonfiskować cały ich majątek, dobra i prawa gospodarcze na rzecz nowego państwa, a także należące do imperializmu.

4. Likwidacja majątku półfeudalnego i wszystkiego, co się na nim utrzymuje, zarówno na wsi, jak i w mieście.

5. Szanujcie własność i prawa burżuazji narodowej, czyli burżuazji średniej, zarówno na wsi, jak i w mieście.

6. Walka o utworzenie Peruwiańskiej Rzeczypospolitej Ludowej, jako zjednoczonego frontu klasowego, opartego na sojuszu robotniczo-chłopskim, który prowadzi proletariat, na którego czele stoi jego Partia Komunistyczna; jako formę dla nowej demokracji, która niesie naprzód nową gospodarkę, nową politykę i nową kulturę.

7. Rozwinąć wojnę ludową, która poprzez rewolucyjną armię nowego typu pod absolutną kontrolą partii niszczy po kawałku starą władzę, głównie jej siły zbrojne i inne siły represyjne. Służy to budowaniu nowej władzy dla proletariatu i ludu.

8. Dokończenie formowania narodu peruwiańskiego, rzeczywiste zjednoczenie kraju w celu obrony go przed wszelką reakcyjną i imperialistyczną agresją, chroniąc prawa mniejszości.

9. Służyć rozwojowi peruwiańskiego proletariatu jako części międzynarodowej klasy robotniczej oraz tworzeniu i umacnianiu prawdziwych partii komunistycznych i ich zjednoczeniu w odrodzonym międzynarodowym ruchu komunistycznym kierowanym przez marksizm-leninizm-maoizm; wszystko w ramach wypełnienia przez proletariat swojej wielkiej misji historycznej jako klasa ostateczna.

10. Bronić wolności, praw, korzyści i zdobyczy, które klasa robotnicza i masy osiągnęły kosztem własnej krwi, uznając je i gwarantując ich autentyczne egzekwowanie w „Deklaracji praw ludu". Przestrzegać w szczególności wolności sumienia religijnego, ale w jego najszerszym znaczeniu, wiary, jak i niewierzenia. Również do zwalczania wszelkich ustaleń szkodliwych dla interesu powszechnego, zwłaszcza wszelkich form nieodpłatnej pracy lub obciążeń osobistych oraz przytłaczających podatków nałożonych na masy.

11. Prawdziwa równość kobiet; lepsza przyszłość dla młodzieży; ochrona matek i dzieci; szacunek i wsparcie dla osób starszych.

12. Nowa kultura jako broń bojowa umacniająca naród, służąca masom ludowym i kierująca się naukową ideologią proletariatu. Szczególna waga będzie poświęcona edukacji.

13. Wspierać walki międzynarodowego proletariatu, narodów uciskanych i narodów świata; walcząc z supermocarstwami, Stanami Zjednoczonymi i Związkiem Radzieckim, imperializmem w ogóle oraz międzynarodową reakcją i rewizjonizmem wszelkiego rodzaju, postrzegając rewolucję peruwiańską jako część światowej rewolucji proletariackiej.

14. Walczyć wytrwale i bohatersko o całkowite zwycięstwo rewolucji demokratycznej w całym kraju, a po zakończeniu tego etapu natychmiast i bez przerwy rozpocząć rewolucję socjalistyczną, aby wraz z międzynarodowym proletariatem, narodami uciskanymi i ludami świata, poprzez rewolucje kulturalne, kontynuowały marsz ludzkości do jej ostatecznego celu, jakim jest komunizm.

Biorąc jednak pod uwagę, że rewolucja demokratyczna w kraju przebiega przez okres charakteryzujący się:

1. Pogłębienie ogólnego kryzysu społeczeństwa peruwiańskiego, głównie biurokratycznego kapitalizmu;

2. Większa reakcjonizacja państwa, dziś z rządem Apristy, faszystowskim i korporacyjnym, na którego czele stoi ludobójca García Perez;

3. Zaostrzenie walki klasowej, przy czym masy coraz bardziej akceptują potrzebę walki i stawiania oporu;

4. Wojna Ludowa rozwija się prężnie i narasta; i,

5. Potrzeba ludu, by zbudować Rzeczypospolite Ludowe według zasad Nowej Demokracji.

Rozdział 2

Linia międzynarodowa

2.1 Wprowadzenie

Prezydent Gonzalo ustalił międzynarodową linię Komunistycznej Partii Peru. Przez światopogląd proletarieckiego internacjonalizmu uczy nas, że musimy zacząć od rozwinięcia rewolucji peruwiańskiej poprzez wojnę ludową jako część światowej rewolucji proletariackiej i w jej służbie, maszerując w stronę naszego niezmiennego celu, komunizmu, biorąc pod uwagę, że każda rewolucja toczy się w zygzakach światowej polityki.

Oceniając sytuację światową, prezydent Gonzalo wychodzi od tezy Lenina:

> "Stosunki gospodarcze imperializmu stanowią podstawę istniejącej sytuacji międzynarodowej. Historia XX wieku została całkowicie zdefiniowana przez tę nową fazę kapitalizmu, jego ostatnią i najwyższą fazę" oraz że rozróżnienie między krajami uciskającymi a krajami uciskanymi jest cechą charakterystyczną imperializmu. Dlatego też, aby zobaczyć obecną sytuację, nie możemy odejść od zasadniczej sprzeczności kapitalizmu, ponieważ znajdujemy się w jego końcowej i najwyższej fazie, czyli imperializmie.
>
> Co więcej, podtrzymując to, czego nauczył nas Przewodniczący Mao, że imperializm i wszyscy reakcjoniści to papierowe tygrysy, że naprawdę potężni są ludzie i że: "Rewizjonizm radziecki i imperializm amerykański, spiskując między sobą, spowodowały tak wiele zła i hańby, że rewolucyjne narody całego świata nie pozwolą im pozostać bezkarne. Narody wszystkich krajów powstają. Rozpoczął się nowy historyczny okres walki z amerykańskim imperializmem i sowieckim rewizjonizmem."

Wyjaśnia, że zniszczenie imperializmu i reakcji światowej, które będą kontynuowane przez partie komunistyczne, kierujące proletariatem i narodami świata, będzie niezaprzeczalną rzeczywistością. Wzywa nas do walki przeciwko dwóm imperialistycznym superpotęgom, imperializmowi Jankesów i sowieckiemu socjalimperializmowi, przeciwko mocarstwom imperialistycznym i reakcjom światowym, określając warunki każdej rewolucji w celu określenia głównego wroga i zapobieżenia działaniom pozostałych.

2.2 Nowa era

Zwycięstwo Rewolucji Październikowej w 1917 r. stanowiło niezwykły kamień milowy w historii świata, koniec rewolucji burżuazyjnej i początek światowej rewolucji proletariackiej. Tę nową erę sygnalizowała wzmagająca się przemoc, wyrażająca ułomność burżuazji w kierowaniu rewolucją oraz dojrzałość proletariatu do przejęcia, przewodzenia i utrzymania władzy dyktatury proletariatu. W tym kontekście zachodzą także rewolucje narodów uciskanych.

Pośród złożonego systemu wszelkiego rodzaju wojen imperializm zostanie zatopiony wraz z reakcją światową, z której wyłoni się socjalizm; w konsekwencji rewolucja i kontrrewolucja są świadome, że tylko poprzez wojnę można zdefiniować zmiany polityczne. Ponieważ wojna ma charakter klasowy, istnieją wojny imperialistyczne, takie jak pierwsza i druga wojna światowa, które były wojnami grabieży w celu ponownego podziału świata; imperialistyczne wojny agresji przeciwko uciskanym narodom, takim jak wojna Anglii na Malwinach, imperializm Jankesów w Wietnamie i imperializm socjalistyczny w Afganistanie; oraz wojny narodowowyzwoleńcze, takie jak te toczące się w Azji, Afryce i Ameryce Łacińskiej.

Ponieważ wojna ludowa w Peru jest wojną marksistowsko-leninowsko-maoistyczną, według myśli Gonzalo, niepoddającą się supermocarstwom ani mocarstwom imperialistycznym, znajduje się w awangardzie ze względu na swój sprawiedliwy charakter i prawidłowe przywództwo. To rzeczywistość, która pokazuje nam, że Komuniści powinni skupić się na głównym aspekcie rozwoju wojny ludowej jako głównej formy walki w służbie rewolucji światowej. Stojąc w obliczu sytuacji, w której świat ulega przemianie jedynie poprzez wojnę, podtrzymujemy wszechmoc wojny rewolucyjnej (co oznacza wojnę ludową) jako najwyższą teorię wojskową, teorię proletariatu, którą należy określić w zależności od rodzaju kraju, czy to imperialistycznego, czy uciskanego, zgodnie z mapą przewodniczącego Mao. Zatem światowa wojna ludowa jest odpowiednią odpowiedzią, która służy zapobieżeniu wojnie imperialistycznej lub, jeśli ona już ma miejsce, przekształceniu jej w wojnę ludową.

Ale jako komuniści toczymy wojnę, aby zniszczyć wojnę poprzez wojnę i ustanowić „trwały pokój”. Jesteśmy jedynymi, którzy walczą o pokój – nie jak Reagan i Gorbaczow, którzy wywołują wojnę, im więcej mówią o pokoju; oni są podżegaczami wojennymi. Oceniając świat tej epoki, widzimy, że wyrażają się cztery zasadnicze sprzeczności:

1) sprzeczność między kapitalizmem a socjalizmem, odnosząca się do sprzeczności między dwoma radykalnie różnymi systemami, które obejmą całą tę epokę. Sprzeczność ta będzie jedną z ostatnich do rozwiązania i będzie trwała po przejęciu władzy;

2) sprzeczność między burżuazją a proletariatem, sprzeczność między dwiema przeciwstawnymi klasami, która będzie trwać także po przejęciu władzy, objawiając się w wielu formach ideologicznych, politycznych i ekonomicznych aż do jej rozwiązania wraz z nadejściem komunizmu;

3) sprzeczności międzyimperialistyczne, sprzeczność między samymi imperialistami o hegemonię w świecie i zachodzi między samymi supermocarstwami, między supermocarstwami a mocarstwami imperialistycznymi oraz pomiędzy samymi mocarstwami imperialistycznymi

Ta sprzeczność zostanie rozwiązany w ciągu najbliższych 50 do 100 lat;

4) sprzeczności między narodami uciskanymi a imperializmem, czyli walką o wyzwolenie narodów uciskanych w celu zniszczenia imperializmu i reakcji, której uchwała jest również ustalana w perspektywie najbliższych 50–100 lat. W tym czasie jest to główna sprzeczność, chociaż każda z czterech podstawowych sprzeczności może być główna, zgodnie ze specyficznymi okolicznościami danej sytuacji. walki klasowej, tymczasowo lub w niektórych krajach.

W perspektywie, aby osiągnąć nasz ostateczny cel, komunizm, marksiści-leniniści-maoiści muszą przeprowadzić trzy typy rewolucji:

1) rewolucję demokratyczną, rewolucję burżuazyjną nowego typu kierowaną przez proletariat w krajach uciskanych, która ustanawia wspólną dyktaturę proletariatu, chłopstwa, drobnej burżuazji i pod pewnymi warunkami średniej burżuazji pod hegemonią proletariat;

2) rewolucja socjalistyczna w krajach imperialistycznych i kapitalistycznych, która ustanawia dyktaturę proletariatu;

3) rewolucje kulturalne, które mają na celu kontynuację rewolucji pod dyktaturą proletariatu. To ostatnie ma podporządkować i wyeliminować wszelką regenerację kapitalizmu oraz prowadzić walkę zbrojną przeciwko próbom przywrócenia kapitalizmu, a co służy także wzmocnieniu dyktatury proletariatu i marszowi w stronę komunizmu.

Tak jak żadna klasa na świecie nie była w stanie przejąć władzy od razu, lecz jedynie poprzez proces przywrócenia i ponownego obalenia, kiedy proletariat przejmuje władzę i ustanawia swoją dyktaturę, zapał burżuazji do przywrócenia kapitalizmu i odzyskania jego władzy wzmacnia i otwiera historyczny proces walki proletariatu o utrzymanie i obronę swojej dyktatury oraz zapobieżenie przywrócenie kapitalizmu i burżuazji, która pragnie odzyskać władzę. Ta walka między przywróceniem i zniesieniem jest niezaprzeczalnym prawem historycznym, dopóki nie zostanie ostatecznie ustanowiona dyktatura proletariatu.

W historii świata, kiedy klasa feudalna rozwinęła się w Chinach, ostateczne zmiażdżenie przywrócenia niewolnictwa zajęło 250 lat; kiedy burżuazja na Zachodzie walczyła z feudalizmem, aby stłumić próby przywrócenia lub faktycznego przywrócenia feudalizmu, ostateczne ugruntowanie się u władzy zajęło 300 lat. A jeśli chodzi o rewolucję, w której proletariat zostaje ostatecznie wprowadzony do władzy, walka między przywróceniem i zniesieniem jest wyjątkowo ostra i zaciekła i będzie trwała około 200 lat, począwszy od Komuny Paryskiej w 1871 roku.

Doświadczenia przywrócenia kapitalizmu w ZSRR i Chinach pozostawiają nam wspaniałe lekcje, pozytywne i negatywne; szczególnie podkreślając gigantyczne kroki naprzód w formowaniu nowego państwa i to, jak Wielka Proletariacka Rewolucja Kulturalna jest rozwiązaniem pozwalającym uniknąć przywrócenia.

My, którzy podtrzymujemy marksizm-leninizm-maoizm, myśl Gonzalo, potwierdzamy, że rewolucyjna przemoc jest powszechnym prawem przejęcia władzy i że jest ona kluczowa dla zastąpienia jednej klasy inną. Rewolucje demokratyczne przeprowadza się z rewolucyjną przemocą, rewolucje socjalistyczne przeprowadza się z rewolucyjną przemocą, a w obliczu przywróceniem odzyskamy władzę poprzez rewolucyjną przemoc. Będziemy kontynuować droge rewolucji pod dyktaturą proletariatu za pomocą rewolucyjnej przemocy poprzez rewolucje kulturalne, a komunizm osiągniemy jedynie poprzez rewolucyjną przemoc.

Dopóki będzie miejsce na Ziemi, w którym istnieje wyzysk, wykończymy go rewolucyjną przemocą. Ta nowa era obficie nas uzbraja, a my, komuniści, musimy wzmocnić się ideologicznie, politycznie i organicznie, aby przyjąć na siebie odpowiednią odpowiedzialność.

2.3 Proces rewolucji światowej

W międzynarodowym ruchu komunistycznym działają dwa nurty: międzynarodowy ruch proletariacki i ruch narodowo-wyzwoleńczy. Pierwsza prowadzi, a druga jest bazą.

Ruch narodowowyzwoleńczy. Prowadzona jest w uciskanych narodach przeciwko imperializmowi i reakcji. W pierwszej dekadzie tego stulecia Lenin poświęcił szczególną uwagę walkom w Indiach, Chinach i Iranie. Wyjaśnił, że rewolucja socjalistyczna nie będzie tylko i wyłącznie proletariatu

przeciwko jego burżuazji, ale także wszystkich kolonii przeciwko ich ciemiężycielom. Powiedział, że doszło do połączenia dwóch sił, międzynarodowego ruchu proletariackiego i ruchu narodowowyzwoleńczego, oraz że ciężar mas w krajach uciskanych stanowi większość populacji świata i będzie decydująca w rewolucji światowej.

Doszedł do wniosku, że rewolucja przenosi się na narody uciskane, ale fakt ten nie neguje rewolucji w Europie, a raczej pokazuje, jak państwo socjalistyczne, takie jak ZSRR, może rozwijać się pośród imperialistycznego okrążenia. Rozwijając Marksa, Lenin położył podwaliny pod strategię rewolucji światowej mającej na celu osłabienie imperializmu, powiązanie walki ruchu narodowowyzwoleńczego z walkami międzynarodowego ruchu proletariackiego i rozwój rewolucji. Jeśli hasło komunistów brzmi: „Proletariusze wszystkich krajów, łączcie się!", to on wysunął hasło, które powinno przyświecać walce obu sił: „Proletariusze wszystkich krajów i narodów świata, łączcie się!"

Przewodniczący Mao Tse-tung rozwinął strategię Lenina, skupiując się na transcendentalnym znaczeniu, jakie ruch narodowowyzwoleńczy ma dla rewolucji światowej, ponieważ imperializm coraz bardziej odziera uciskane narody, które z kolei powstają w potężnych burzach rewolucyjnych, którym powinny przewodzić ich partie komunistyczne. Zatem ruch narodowowyzwoleńczy opiera się na międzynarodowym ruchu proletariackim i te dwie siły napędzają rozwój historii świata. Prezydent Gonzalo uczy nas, że strategia, którą my, komuniści, musimy wdrożyć, powinna zaczynać się od podstaw ustanowiony przez Lenina i opracowany przez przewodniczącego Mao.

Międzynarodowy ruch proletariacki to teoria i praktyka międzynarodowego proletariatu. Proletariat walczy na trzech poziomach: teoretycznym, politycznym i ekonomicznym. Ponieważ proletariat pojawia się w historii jako klasa ostateczna, czyni to w ciągłej walce, której wyrazem są następujące kamienie milowe: rok 1848, kiedy Manifest Komunistyczny opracowany przez Marksa i Engelsa ustalił podstawy i program proletariatu. Rok 1871, Komuna Paryska, gdzie proletariat po raz pierwszy przejął władzę. 1905, próba generalna rewolucji. Rok 1917, triumf rewolucji październikowej w Rosji, gdzie klasa ustanowiła dyktaturę proletariatu i otworzyła nową erę.

Rok 1949, triumf rewolucji chińskiej, gdzie zostaje ustanowiona wspólna dyktatura pod przewodnictwem proletariatu i rozwiązanie przejścia do rewolucji socjalistycznej, zmieniając w ten sposób siły korelacji na świecie. W dekadzie lat sześćdziesiątych, wraz z Wielką Proletariacką Rewolucją Kulturalną, kierowaną przez przewodniczącego Mao Tse-tunga, rewolucja jest kontynuowana pod dyktaturą proletariatu w ostrej walce między przywróceniem i zniesieniem.

W swojej odwetowej walce proletariat generuje związek i strajk, które są nie tylko narzędziami walki ekonomicznej, ale kształtują klasę „na wielkie bitwy, które dopiero nadejdą". Strajk jest głównym narzędziem walki ekonomicznej, a strajk generalny jest uzupełnieniem powstania, ale to, co Sorel, anarchiści i inni wyjaśniają, jest błędne, że władzę można przejąć samym strajkiem generalnym. Walkę odwetową rozwijamy jako funkcję zdobycia władzy. Proletariat wytwarza aparat polityczny: Partię Komunistyczną, która jest całkowicie przeciwna i różna od innych partii, mająca na celu przejęcie władzy politycznej.

Tak to zdefiniował Marks. Lenin ustalił cechy partii nowego typu, zwalczając wyniszczające wpływy starego rewizjonizmu, który zrodził burżuazyjne partie robotnicze oparte na arystokracji robotniczej, biurokracji związkowej, kretynizmie parlamentarnym, wszystko to dostosowane do starego porządku. Przewodniczący Mao Tse-tung rozwinął konstrukcję partii wokół broni i zaproponował konstrukcję trzech instrumentów. Przezydent Gonzalo postawił tezę o militaryzacji partii komunistycznych i koncentrycznej konstrukcji trzech instrumentów. Proletariat generuje ideologię: marksizm-leninizm-maoizm, głównie maoizm dla rewolucji światowej i marksizm-leninizm-maoizm, myśl Gonzalo, głównie myśl Gonzalo, dla rewolucji peruwiańskiej.

Marksizm powstał na ideach Marksa. Marks i Engels wykorzystali to, co najlepsze, co stworzyła ludzkość: niemiecką filozofię klasyczną, angielską ekonomię polityczną i francuski socjalizm, aby stworzyć ideologię proletariatu. Marksizm nie zrobił kroku w swoim życiu bez walki ze złymi stanowiskami. Musiała zatem stawić czoła Proudhonowi i anarchizmowi, prawicowym odchyleniom od rzekomo twórczego rozwoju Duhringa oraz oportunistycznym stanowiskom, które wyłoniło się w Niemieckiej Partii Socjaldemokratycznej.

Później, po śmierci Engelsa, u Bernsteina i Kautskiego rozwija się stary rewizjonizm; Lenin ich pokona. Podsumowując, w pierwszym etapie marksizm ustanawia filozofię marksistowską, czyli materializm dialektyczny, marksistowską ekonomię polityczną i socjalizm naukowy. Lenin rozwija marksizm i wprowadza go do drugiego etapu, marksizmu-leninizmu. Dokonał tego poprzez zaciętą walkę ze starym rewizjonizmem, który negował filozofię marksistowską, twierdząc, że zamiast tego podstawą powinien być neokantyzm; jest to idealizm, a nie materializm dialektyczny. W ekonomii politycznej negowali postępującą pauperyzację proletariatu i utrzymywali, że żądania proletariatu zaspokajane są przez kapitalizm i imperializm. Negowali wartość dodatkową i imperializm. W socjalizmie naukowym obrali za cel walkę klasową i rewolucyjną przemoc oraz propagowali pacyfizm.

Rewizjonizm oznacza rewizję zasad marksistowskich poprzez powołanie się na nowe okoliczności. Lenin mówił, że rewizjonizm to awans burżuazji w szeregi proletariatu i że aby skutecznie walczyć z imperializmem, trzeba także walczyć z rewizjonizmem, ponieważ są to dwie strony tego samego medalu. Lenin podkreślał, że rewizjonizm ma na celu podzielenie związków zawodowych i ruchu politycznego proletariatu oraz że generuje rozłam w socjalizmie. W tej dokładnej i nieustannej walce z rewizjonizmem Lenin dalej objaśniał, w chwili wybuchu pierwszej wojny światowej, potrzebę przekształcenia wojny imperialistycznej w wojnę rewolucyjną, demaskując starych rewizjonistów jako socjalpatriotów.

Zwracał uwagę, że w czasach rewolucyjnych należy tworzyć nowe organizacje, gdyż reakcjoniści uderzają w organizacje legalne i należy rozwijać organizacje tajne nawet do pracy masowej. Następnie poprzez powstanie wraz z partią komunistyczną ukształtował rewolucję październikową. Stalin kontynuował dzieło Lenina i w procesie budowania socjalizmu w ZSRR walczył z odchyleniami Trockiego, Zinowiewa i Kamieniewa, które zakończyły się w 1937 roku.

To była 13-letnia walka i nieprawdą jest twierdzenie, że wszystko zostało rozwiązane administracyjnie. Stanowisko przewodniczącego Mao w sprawie roli towarzysza Stalina przyjmujemy w 70% pozytywne. My, dzisiejsi komuniści, mamy za zadanie dokonać odpowiedniej analizy drugiej wojny światowej, równowagi Międzynarodowego ruchu komunistycznego, a zwłaszcza dobrze przestudiować jego VII Kongres i w tym rolę towarzysza Stalina wraz z działaniami rewizjonistycznymi we Francji, Włoszech itd. Rozwijając marksizm-leninizm, przewodniczący Mao Tse-tung wynosi marksizm na najwyższy szczyt, w ten sposób teoria proletariatu staje się marksizmem-leninizmem-maoizmem.

Wypełnił to zadanie w środku nieustępliwej i uporczywej walki, miażdżąc prawicowe linie oportunistyczne w Komunistycznej Partii Chin. Tutaj podkreślamy rewizjonistyczną linię Liu Shao-chi i Teng Hsiao-pinga. Na poziomie międzynarodowym przewodził walce i porażce współczesnego rewizjonizmu Chruszczowa. Ukształtował rewolucję demokratyczną w Chinach, jego przejście do rewolucji socjalistycznej i Wielkiej Proletariackiej Rewolucji Kulturalnej.
W maoizmie fundamentalna jest władza, władza dla proletariatu, władza dla dyktatury proletariatu, opartej na sile zbrojnej kierowanej przez partię. Maoizm to zastosowanie marksizmu-leninizmu do krajów zacofanych, strategicznej ofensywy rewolucji światowej i kontynuacji rewolucji pod dyktaturą proletariatu.

Zatem my, komuniści, mamy trzy wielkie miecze: naszego założyciela Marksa, wielkiego Lenina i przewodniczącego Mao Tse-tunga. Naszym wielkim zadaniem jest podtrzymywanie, obrona i stosowanie marksizmu-leninizmu-maoizmu, głównie maoizmu, i umieszczenie go jako dowódcy i przewodnika rewolucji światowej. Kontynuując rozwój marksizmu-leninizmu-maoizmu, rozwijając rewolucję peruwiańską i wspierając rewolucję światową, prezydent Gonzalo podtrzymuje, broni i stosuje naszą niepokonaną i niesłabnącą ideologię, stanowiącą marksizm-leninizm-maoizm, myśl Gonzalo jako podstawę jedności partii.

Dla nas Myśl Gonzalo jest główną rzeczą, którą musimy ucieleśnić, ponieważ jest to gwarancja zwycięstwa, która prowadzi nas do rewolucji demokratycznej, do rewolucji socjalistycznej, do rewolucji kulturalnych aż do komunizmu.
Z innej perspektywy prezydent Gonzalo wyjaśnia, że w procesie światowej rewolucji mającej na celu zmiecenie imperializmu i reakcji z powierzchni ziemi istnieją trzy momenty: pierwszy, strategiczna defensywa; po drugie, równowaga strategiczna; i po trzecie, strategiczna ofensywa rewolucji światowej.

Czyni to poprzez zastosowanie prawa sprzeczności do rewolucji, ponieważ sprzeczność panuje we wszystkim i wszystkie sprzeczności mają w walce dwa aspekty, w tym przypadku rewolucję i kontrrewolucję. Strategiczna obrona rewolucji światowej, przeciwstawiona ofensywie kontrrewolucji, rozpoczyna się od 1871 r. wraz z Komuną Paryską, a kończy się drugą wojną światową. Równowaga strategiczna zachodzi wokół zwycięstwa rewolucji chińskiej, Wielkiej Proletariackiej Rewolucji Kulturalnej i rozwoju potężnego ruchu narodowowyzwoleńczego.

Następnie rewolucja światowa rozpoczyna ofensywę strategiczną; moment ten można utożsamić w historii w powiązaniu z latami 80. XX w., w których widzimy takie oznaki, jak wojna iracko-irańska, Afganistan, Nikaragua, rozpoczęcie wojny ludowej w Peru, era określona w „następnych 50 do 100 lat”. Odtąd rozwinie się sprzeczność między kapitalizmem a socjalizmem, której rozwiązanie doprowadzi nas do komunizmu. Nasza koncepcja zakłada długi, a nie krótki proces, z przekonaniem, że dotrzemy do komunizmu, nawet jeśli będzie to oznaczać przejście przez szereg zwrotów akcji i niepowodzeń, które z konieczności wystąpią. Co więcej, nie jest dziwne, że powinniśmy zastosować te trzy momenty do rewolucji światowej, skoro Przewodniczący Mao zastosował je do procesu przedłużającej się wojny ludowej. Jako komuniści powinniśmy widzieć nie tylko tę chwilę, ale także długie lata, które nadejdą.

2.4 Obecna sytuacja i perspektywy

W obecnej sytuacji i w perspektywie weszliśmy w strategiczną ofensywę rewolucji światowej, w ciągu „50 do 100 lat”, w których imperializm i reakcja światowa zostaną zatopione i wejdziemy w etap, w którym proletariat dojdzie do władzy i ustanowi swoją dyktaturę. Odtąd sprzeczność będzie istniała między socjalizmem a kapitalizmem na drodze do komunizmu. To, że w ZSRR i Chinach nastąpiły przywrócenia kapitalizmu, nie neguje kwitnącego procesu rozwoju międzynarodowego proletariatu; pokazuje raczej, jak zacięta jest walka między przywróceniem a zniesieniem.

Z tego my, komuniści, wyciągamy wnioski, jak zapobiec przywróceniem kapitalizmu i definitywnie ustanowić dyktaturę proletariatu. Potwierdzamy tezę przewodniczącego Mao Tse-tunga, że rozpoczął się okres walki między amerykańskim imperializmem a sowieckim socjalimperializmem; w ten sposób na poziomie światowym zdefiniowano dwóch głównych wrogów dla tych, którzy dokonują rewolucji demokratycznej lub rewolucji socjalistycznej, w tym tych, którzy tworzą ruchy nacjonalistyczne, a odpowiadające im zadanie polega na tym, aby każda rewolucja lub ruch określiła swojego głównego wroga i zapobiegła dominacji innego superpotęgi lub innych mocarstw.

W Peru dominuje nad nami imperializm jankeski w zmowie z wielką burżuazją i obszarnikami. Niemniej jednak na szczeblu światowym toczy się spór między dwoma supermocarstwami o globalną hegemonię. Walczymy z amerykańskim imperializmem, feudalizmem i biurokratycznym kapitalizmem, ale my nie może pozwolić na zastąpienie go panowaniem socjalimperializmu ani żadnej innej władzy.

W Afganistanie bezpośrednią agresją jest sowiecki socjalimperializm, który walczy o hegemonię z imperializmem Jankesów, Chinami, a także z innymi mocarstwami zachodnimi, i tam należy rozpocząć walkę z socjalimperializmem jako głównym wrogiem, aby nie pozwolić ani na dominację imperializmu amerykańskiego, ani innych mocarstw; Problem polega na tym, że walka nie toczy się prawidłowo z powodu braku przywództwa politycznego, między innymi Partia Komunistyczna.

Podsumowując, głównymi wrogami są dwa supermocarstwa, przy czym w każdym przypadku jedno jest głównym, i nie wykluczamy działań tych mocarstw. Rozważamy tezę przewodniczącego Mao Tse-tunga, że trzy światy są wytyczone sprawiedliwie i poprawnie, i że wiąże się to z tezą Lenina o rozkładzie sił w świecie w oparciu o analizę klas i sprzeczności. Odrzucamy oportunistyczne i rewizjonistyczne wypaczanie trzech światów przez Teng Hsiao-pinga, które zmierza do podążania za Stanami Zjednoczonymi i sprzedawania rewolucji.

Z tego punktu wyjścia Prezydent Gonzalo analizuje obecną sytuację, w której wytyczone są trzy światy, i pokazuje, że jest to rzeczywistość. Pierwszy świat to dwa supermocarstwa, Stany Zjednoczone i ZSRR, które walczą o globalną hegemonię i które mogą rozpętać wojnę imperialistyczną. Są supermocarstwami, ponieważ są potężniejsze gospodarczo, politycznie i militarnie od innych mocarstw.

Gospodarka Stanów Zjednoczonych opiera się na monopolu własności niepaństwowej; politycznie rozwija demokrację burżuazyjną z rosnącym ograniczeniem praw. Jest to reakcyjny liberalizm; militarnie jest najpotężniejsza na Zachodzie i ma dłuższy proces rozwoju. ZSRR gospodarczo opiera się na monopolu państwowym, z politycznie faszystowską dyktaturą biurokratycznej burżuazji i jest potęgą militarną wysokiego szczebla, choć jej proces rozwoju jest krótszy. USA dążą do utrzymania swoich dominacji, a także do ich poszerzania.

ZSRR dąży bardziej do ekspansji, ponieważ jest nowym supermocarstwem i ekonomicznie jest zainteresowany zajęciem Europy w celu poprawy jej warunków. Podsumowując, są to dwie supermocarstwa, które nie stanowią bloku, ale mają w sobie sprzeczności, wyraźne wzajemne różnice i poruszają się w ramach prawa zmowy i rywalizacji o ponowny podział świata.

Drugi świat składa się z mocarstw imperialistycznych, które nie są supermocarstwami, ale mają mniejszą siłę gospodarczą, polityczną i militarną, jak Japonia, Niemcy, Francja, Włochy itd., które są w sprzeczności z supermocarstwami, ponieważ podtrzymują na przykład dewaluację dolara, ograniczenia militarne i narzucenia polityczne; te mocarstwa imperialistyczne chcą wykorzystać spór między supermocarstwami, aby wyłonić się z nich jako nowe supermocarstwa, a także rozpętają wojny agresywne przeciwko uciskanym narodom, a ponadto istnieją między nimi ostre sprzeczności. Trzeci świat składa się z uciskanych narodów Azji, Afryki i Ameryki Łacińskiej.

Są to kolonie lub półkolonie, w których feudalizm nie został zniszczony i na tej podstawie rozwija się biurokratyczny kapitalizm. Są podporządkowani temu czy innemu supermocarstwu lub potędze imperialistycznej. Mają sprzeczności z imperializmem, ponadto walczą z własną wielką burżuazją i obszarnikami, którzy są na usługach imperializmu i w zmowie z nim, zwłaszcza z supermocarstwami.

Wszystko to daje nam podstawę, na której komuniści mogą ustalić strategię i taktykę rewolucji światowej. Przewodniczący Mao Tse-tung ustalił strategię i taktykę rewolucji światowej, ale chińscy rewizjoniści to ukrywali. Dlatego na nas spoczywa obowiązek wydobycia tego z jego własnych pomysłów, zwłaszcza jeśli pojawiają się nowe sytuacje, przede wszystkim z perspektywy. Partia nasza podtrzymuje pogląd, że w obecnym świecie istnieją trzy zasadnicze sprzeczności:

1) Sprzeczność narodów uciskanych z jednej strony z supermocarstwami i mocarstwami imperialistycznymi z drugiej.

Zawarta jest tu teza o wytyczeniu trzech światów i tak ją formułujemy, gdyż jądro tej sprzeczności leży po stronie supermocarstw, ale jest też sprzecznością z mocarstwami imperialistycznymi. Oto główna sprzeczność, a jej rozwiązaniem jest rozwój i triumf nowych rewolucji demokratycznych.

2) Sprzeczność między proletariatem a burżuazją, dla której rozwiązaniem jest rewolucja socjalistyczna, a w perspektywie proletariacka rewolucja kulturalna.

3) Sprzeczności międzyimperialistyczne: między samymi supermocarstwami, między supermocarstwami a mniejszymi mocarstwami imperialistycznymi i wreszcie między samymi mocarstwami imperialistycznymi, co zmierza w stronę wojny o globalną hegemonię i imperialistycznych wojen grabieży, którym proletariat musi przeciwstawić się wojną ludową i, w perspektywie, światową wojną ludową.

Nie wymieniamy sprzeczności socjalizm-kapitalizm, ponieważ dzisiaj istnieje ona jedynie na poziomie ideologicznym i politycznym, ponieważ socjalizm nie istnieje nigdzie jako państwo; dziś nie ma systemu socjalistycznego. Istniał, a stwierdzenie, że istnieje dzisiaj, oznacza w istocie twierdzenie, że ZSRR jest socjalistyczny, co jest rewizjonizmem.

Potrzeba dostrzeżenia sprzeczności służy analizie sytuacji na świecie oraz określeniu jej strategii i taktyki, a w jej obrębie strategicznych i skonfliktowanych stref. Dziś najbardziej zapalającymi punktami konfliktu są: Azja Południowo-Wschodnia, gdzie walki w Wietnamie, Laosie i Kampuczy są centralnym punktem w ogromnym strategicznym regionie Azji, regionie, w którym skupiają się wielkie masy, na przykład w Indiach. Gdyby dostatecznie rozwinęły partie komunistyczne, posłużyłoby to potężnemu postępowi rewolucji. Na Bliskim Wschodzie, wielkim centrum naftowym, toczy się także ostra rywalizacja pomiędzy supermocarstwami a mocarstwami związanymi ze sprawami Bliskiego Wschodu oraz ruchami nacjonalistycznymi, a nawet reakcyjnymi.

Innym obszarem jest Republika Południowej Afryki, gdzie istnieją ruchy partyzanckie, które są przywłaszczane przez superpotęgi lub mocarstwa w celu przekształcenia ich w siły okupacyjne i zdominowania ich. W Ameryce Łacińskiej toczą się ważne walki Ameryki Środkowej (Nikaragua i Salwador) z niestabilnością Antyli (Haiti itp.) oraz wojna ludowa w Peru, wojna ludowa marksistowsko-leninowsko-maoistyczna, myśl Gonzalo, która walczy o autentyczną rewolucję demokratyczną, nie poddając się żadnej superpotędze ani mocy.

W Europie, gdzie rozwijają się uporczywe antyimperialistyczne działania militarne, konieczne jest zbadanie ich ideologii i polityki, która ich podtrzymuje, klasy, której służą, ich powiązań z ideologią proletariatu i ich roli w światowej rewolucji proletariackiej, a także ich stanowiska wobec współczesnego rewizjonizmu. Ruchy te wyrażają istnienie nierównej sytuacji rewolucyjnej w rozwoju Starego Świata. Każdy z tych punktów konfliktu może wywołać iskrę imperialistycznej wojny światowej, sytuacji, która nastąpi, gdy zostanie określona strategiczna wyższość jednego z supermocarstw.

Dlatego coraz pilniejsze i bardziej stanowcze staje się poleganie na partiach komunistycznych opartych na marksizmie, leninizmie i maoizmie, które powstały w wojnie ludowej i w niej poprzez militaryzację. Strategiczne zdefiniowanie stref o zasadniczym i drugorzędnym znaczeniu dla przeprowadzenia rewolucji światowej jest kluczem do ustalenia roli, jaką każdy region i każda partia powinny odegrać w rewolucji światowej. Dla partii komunistycznych problemem nie jest skupienie uwagi na imperialistycznej wojnie światowej, ale na wojnie ludowej, gdyż tylko z niej będzie czerpać władzę pod przewodnictwem proletariatu.

Uważamy, że chociaż istnieje imperializm, istnieje prawdopodobieństwo, że rozwiną się imperialistyczne wojny światowe. To, co powiedział przewodniczący Mao, jest pewne, że albo rewolucja zapobiegnie wojnie, albo wojna światowa sprowokuje rewolucję. Aby doszło do imperialistycznej wojny światowej, należy określić strategiczną wyższość jednego z supermocarstw. Według reakcyjnych teoretyków wojskowych sytuacja ta rozwinie się w momencie pierwszego użycia broni atomowej, czyli przytłaczającego bombardowania atomowego przez obie strony, oraz w drugiej chwili, w której wezmą udział wielkie wielomilionowe kontyngenty, a następnie (ponieważ celem jest ponowny podział łupów, zwłaszcza narodów uciskanych) konwencjonalnej wojny o okupację terytoriów.

Następnie nastąpi wielka i okrutna masakra, która będzie miała konsekwencje wobec imperialistów i dostarczy jeszcze większych powodów dla uciskanych narodów, narodów świata i klasy do powstania w wojnie ludowej. Tak więc, jeśli nadchodzi imperialistyczna wojna światowa, po pierwsze, jesteśmy jej przeciwni; po drugie, nie boimy się tego, skupiając się na rewolucji; po trzecie, skupienie się na rewolucji oznacza prowadzenie wojny ludowej prowadzonej przez proletariat za pośrednictwem partii komunistycznych; i po czwarte, wojna ludowa musi być określona w każdym typie kraju zgodnie z rodzajem rewolucji. Dlatego wojna ludowa na świecie jest na porządku dziennym.

2.5 Międzynarodowy ruch komunistyczny

2.5.1 Rewolucyjny ruch internacjonalistyczny

Historia Międzynarodowego Ruchu Komunistycznego jest chwalebnym procesem walki, poprzez który komuniści na świecie walczyli i nadal walczą, aby zjednoczyć się, aby osiągnąć swój niezmienny cel: społeczeństwo komunistyczne. W tej bohaterskiej walce powstały trzy Międzynarodówki. Międzynarodowe Stowarzyszenie Robotników, czyli Pierwsza Międzynarodówka, zostało założone przez Marksa i Engelsa w 1864 roku.

W twardej walce sprzeciwiali się i miażdżyli anarchistyczne stanowisko Bakunina, ustanawiając, że istnieje tylko jedna doktryna proletariatu: marksizm. Lenin twierdzi, że rolą, jaką pełniła I Międzynarodówka, było ustanowienie ideologicznych podstaw doktryny proletariatu. Doprowadził do rozłamu Międzynarodówki, a gdy zrzucono winę na Marksa i Engelsa, odpowiedzieli, że gdyby taki podział nie nastąpił, Międzynarodówka i tak umarłaby zabita przez jedność, która odłożyła na bok zasady.

II Międzynarodówka została założona przez Engelsa w 1889 roku. Służyła ona mnożeniu organizacji i partii, ale wraz ze śmiercią Engelsa bez kontroli wyłonił się rewizjonizm w starym stylu, któremu Lenin stawił czoła i zmiażdżył. Międzynarodówka ta zbankrutowała w czasie I wojny światowej, kiedy jej kierownictwo, takie jak Kautsky i Bernstein, zamiast walczyć z imperialistyczną wojną światową, aby przekształcić ją w rewolucję, wspierało tę wojnę grabieżczą i burżuazję własnych krajów, zamieniając się w socjal-patriotów.

W 1919 roku Lenin zorganizował Trzecią Międzynarodówkę, Międzynarodówkę Komunistyczną, wyobrażając sobie ją jako machinę bojową, która musi wziąć na siebie odpowiedzialność za rewolucję światową i budowę dyktatury proletariatu. W latach dwudziestych XX wieku w Międzynarodówce Komunistycznej wyłoniły się dwa problemy, które miały wielkie reperkusje: problem Niemiec (a raczej rewolucja w kraju rozwiniętym) i problem Chin (czyli rewolucja w kraju zacofanym).

Później sytuacja zaostrzyła się wraz z pojawieniem się i triumfem faszyzmu oraz kwestią na temat sposobu pojmowania Zjednoczonego Frontu. Istniały rewizjonistyczne kryteria Thoreza i Togliattiego, którzy starali się raczej wspierać niż niszczyć stary porządek, skupiając się wyłącznie na walce antyfaszystowskiej. Pilnym zadaniem komunistów i naszej partii jest ocena Międzynarodówki Komunistycznej, zwłaszcza jej VII Kongresu związanego z II wojną światową i rolą towarzysza Stalina. W 1943 roku Międzynarodówka została rozwiązana, pozostawiając jedynie Komitet Informacyjny. Walka komunistów o zjednoczenie na poziomie międzynarodowym jest trudna i złożone.

Ujawniło się to w walce z nowoczesnym rewizjonizmem po II wojnie światowej. Tito został potępiony w 1948 roku. Idee Browdera również odegrały złowrogą rolę. Partie robotnicze i komunistyczne zebrały się w Moskwie w latach 1957 i 1960 po XX Zjeździe Komunistycznej Partii Związku Radzieckiego (KPZR) w 1956 r., na którym Chruszczow uzurpował sobie już dyktaturę proletariatu w ZSRR i zaatakował ją pod pretekstem walki z towarzyszem Stalinem.

Jednak prestiż ZSRR był nadal bardzo duży na całym świecie i w takich okolicznościach na spotkaniach w latach 1957 i 1960 uzgodniono niejednoznaczne stanowiska, pomimo stanowczych, zasadniczych stanowisk utrzymywanych przez Komunistyczną Część Chin (CPC) (zwłaszcza stanowisko przewodniczącego Mao) i Albańską Partię Pracy. Stanowiska przewodniczącego Mao spowodowały zmianę niektórych stanowisk Komunistycznej Parti Związku Radzieckiego, lecz stanowiska współczesnego rewizjonizmu zostały usystematyzowane w 1961 r., kiedy KPZR odbył dwudziesty drugi Kongres.

Przewodniczący Mao, kierujący KPCh, zgłębiał istotę nowego rewizjonizmu usystematyzowanego w „trzech pokojach” i „dwóch całościach”. Mówiąc o „pokojowym współistnieniu”, Chruszczow przekręcił tezę Lenina, która rozróżniała stosunki między państwami od stosunków w państwach, aby zaproponować, że ogólną linią międzynarodowego ruchu komunistycznego jest „pokojowe współistnienie”. Dla Chruszczowa problemem było zapobieżenie wojnie, ponieważ według niego broń atomowa nie rozróżnia wyzyskiwaczy i wyzyskiwanych, a ludzie musieli się bratać, aby zapobiec wyginięciu ludzkości.

„Pokojowe przejście” proponuje, że rewolucja nie wymaga już rewolucyjnej przemocy, ale że jeden system społeczny mógłby zostać przekształcony w inny „pokojową drogą”: poprzez wybory lub parlamentaryzm. Koncepcja „pokojowej emulacji” wyrażała ideę, że aby zniszczyć system imperialistyczny, system socjalistyczny musiał go naśladować, aby pokazać imperialistom, że system socjalistyczny jest lepszy i w ten sposób zachęcić imperialistów do stania się tak: socjaliści.

„Państwo całego narodu” było tezą rewizjonistyczną, za pomocą której Chruszczow zamierzał zanegować klasowy charakter państwa. Był on szczególnie wymierzony przeciwko dyktaturze proletariatu. „Partia całego ludu” była kolejną potwornością, która negowała klasowy charakter partii jako partii proletariatu. Chruszczow utrzymywał zatem, że XXII Zjazd KPZR był nowym programem komunistów, a Manifest Komunistyczny zastąpiono burżuazyjnymi hasłami „wolności”, „równości” i „braterstwa”. Manifest jest programem komunistów, a jego negacja podżegała i zaostrzała walkę między marksizmem a rewizjonizmem.

14 czerwca 1963 roku opublikowano „Propozycję dotyczącą ogólnej linii Międzynarodowego Ruchu Komunistycznego” (zwaną także „listem chińskim”). Następnie rozesłano „Dziewięć komentarzy”, w których przewodniczący Mao i KPCh znakomicie zdemaskowali i zmiażdżyli nowoczesny rewizjonizm we wszystkich aspektach. Rozumiemy, że Przewodniczący Mao i KPCh uważali, że ponieważ baza polityczna i ideologiczna – którą musiał być marksizm, leninizm – myśl Mao Tse-tunga – nie została jeszcze zdefiniowana, pora tworzenia nowej Międzynarodówki Komunistycznej w takich okolicznościach była niedogodna.

Wynikało to głównie z faktu, że Albańska Partia Pracy pod przewodnictwem Envera Hodży nie zaakceptowała myśli Mao Tse-tunga i dążyła do Międzynarodówki opartej wyłącznie na marksizmie i leninizmie, nie zważając na nowe wydarzenia. W istocie Hodża był przeciwny myśli Mao Tse-tunga. Rosnący wpływ przewodniczącego Mao na świat ujawnił się wraz z Wielką Proletariacką Rewolucją Kulturalną. KPCh skupiała się na bardzo pilnych problemach, takich jak odzyskanie władzy w Chińskiej Republice Ludowej po uzurpacji rewizjonistów Liu Shaochi i Teng Hsiao-pinga oraz na tym, jak kontynuować rewolucję pod dyktaturą proletariatu. W ten sposób przewodniczący Mao w walce klasowej przeciwko rewizjonizmowi na szczeblu krajowym i międzynarodowym stał się wielkim nauczycielem proletariatu i wielkim przywódcą rewolucji światowej.

Jego myśl rozwinęła się w trzeci etap marksizmu. W tamtych czasach komuniści nazywali ten rozwój „myślą Mao Tse-tunga”. Peruwiańska Partia Komunistyczna (PCP) przyjęła marksizm-leninizm-myśl Mao Tse-tunga jako podstawę jedności partii na Szóstej Konferencji Krajowej w styczniu 1969 r. Osiągnięto to w wyniku walki prezydenta Gonzalo i Czerwonej Frakcji partii, która wyznawała marksizm-leninizm-myśl Mao Tse-tunga od 1966 r. prezydent Gonzalo podtrzymał już stanowisko przewodniczącego Mao w 1962 roku i na podstawie tego punktu widzenia przystąpił do konstrukcji Czerwonej Frakcji PCP.

My, autentyczni komuniści, czekaliśmy, aż KPCh zdefiniuje maoizm jako trzeci etap marksizmu, ale wraz ze śmiercią przewodniczącego Mao we wrześniu 1976 r. chińscy rewizjoniści dokonali kontrrewolucyjnego zamachu stanu wymierzonego w przewodniczącego Mao i jego myśl. Zatem jedność marksistów napotkała poważne i złożone problemy, ale Peruwiańska Partia Komunistyczna pozostała stanowcza i niezachwiana w obronie marksizmu, leninizmu i myśli Mao Tse-tunga, natychmiast demaskując kontrrewolucyjny zamach stanu i rewizjonistyczną uzurpację w Chinach. To właśnie w tym czasie Rozszerzone Biuro Polityczne PCP oświadczyło w październiku 1976 roku:

„Być marksistą oznacza wyznawać marksizm-leninizm-myśl Mao Tse-tunga”.

Wraz ze śmiercią przewodniczącego Mao i rewizjonistyczną uzurpacją w Chinach przez Tenga i jego gang, komuniści zostali rozproszeni po świecie, bez centrum ani bazy dla światowej rewolucji; kontrrewolucjoniści wymachiwali pazurami, aby zanegować Przewodniczącego Mao i ważność marksizmu-leninizmu-Myśli Mao Tse-tunga, rozpoczynając potrójny rewizjonistyczny atak Teng Hsiao-pinga (rewizjonizm chiński), Hodży (rewizjonizm albański) i Breżniewa (rewizjonizm rosyjski).

W obliczu tej sytuacji na I Krajowej Konferencji PCP w listopadzie 1979 r. prezydent Gonzalo wezwał całą partię do obrony i zastosowania myśli marksizmu-leninizmu-Mao Tse-tunga przeciwko potrójnemu atakowi rewizjonistów. Partia pozostała niezachwiana na tym stanowisku i kontynuowała niezmienne, pryncypialne stanowisko. W 1980 roku PCP rozpoczęła wojnę ludową opartą na marksizmie, leninizmie i myśli Mao Tse-tunga; to właśnie poprzez zastosowanie i rozwój wojny ludowej PCP posunęła się dalej w rozumieniu maoizmu jako trzeciego etapu marksizmu.

Stąd na II Konferencji Krajowej, która odbyła się w maju 1982 r., partia zgodziła się, że marksizm-leninizm-maoizm jest trzecim etapem marksizmu. Tym samym PCP była jedyną partią na świecie w awangardzie obrony maoizmu i przyjął na siebie zadanie walki o jedność marksistów-leninistów-maoistów świata, aby ta ideologia była dowódcą i przewodnikiem rewolucji peruwiańskiej i światowej. Zastosowanie marksizmu-leninizmu-maoizmu musi być określone w każdej rewolucji, aby nie stało się zastosowaniem mechanicznym.

Z tego powodu rewolucja peruwiańska zrodziła przezydenta Gonzalo i myśl Gonzalo, która jest główną zasadą stanowiącą podstawę jedności partii. Zatem każda rewolucja musi określić swoją myśl przewodnią, bez której nie może być zastosowania marksizmu-leninizmu-maoizmu ani żadnego rozwoju rewolucji. Jesienią 1980 roku 13 partii i organizacji komunistycznych podpisało oświadczenie „Do marksistów-leninistów, robotników i uciskanych wszystkich krajów", wzywające komunistów do zjednoczenia się wokół marksizmu-leninizmu i poparcia przewodniczącego Mao, ale bez uważania maoizmu za nowy etap o uniwersalnym znaczeniu.

Głównym celem tej inicjatywy była Rewolucyjna Partia Komunistyczna Stanów Zjednoczonych (RCP-USA). W 1983 r. RCP-USA skontaktowała się z PCP i zaprosiła ją do podpisania oświadczenia z 1980 r. PCP nie zgodziła się z takim oświadczeniem ponieważ nie uwzględniono tam myśli Mao Tse-tunga; co więcej, bazowaliśmy już na marksizmie-leninizmie-maoizmie. W marcu 1984 roku zakończyła się II Konferencja tych organizacji i powstał Rewolucyjny Ruch Internacjonalistyczny (RIM), który zatwierdził wspólną deklarację mówiącą o zjednoczeniu wokół marksizmu-leninizmu-myśli Mao Tse-tunga.

Nasze stanowisko w sprawie włączenia PCP do RIM podsumowano w liście napisanym do Komitetu Rewolucyjnego Ruchu Internacjonalistycznego z października 1986 r.: "Pragniemy powtórzyć dwa pytania w tej kwestii. Po pierwsze, od początku naszych kontaktów źródłem naszych różnic była merytoryczna i decydująca kwestia marksizmu-leninizmu-maoizmu jako jedynego, prawdziwego i nowego etapu rozwoju ideologii proletariackiej mającej uniwersalne znaczenie, z maoizmem jako klucz do pytania. W konsekwencji nasza niezgoda z wyrażeniem „marksizm-leninizm-myśl Mao Tse-tunga".

Niemniej uważaliśmy i nadal uważamy, że rozwiązanie tej sprawy, która jest dla nas niezbędnym punktem wyjścia, jest złożone, wymaga czasu, a zwłaszcza rozwijającej się rewolucji. „Po drugie, podpisując Deklarację wywodzącą się z Drugiej Konferencji, która założyła RIM, zrobiliśmy to z uwagami, a nawet wyraźnym sprzeciwem, który został wyraźnie przedstawiony w skrócie. Powtarzaliśmy te kwestie na spotkaniach, raportach i komunikatach, które wyraźnie wskazywały na różnice w zasadniczej sprzeczności, rewolucyjnej sytuacji nierównego rozwoju, wojnie światowej i niektórych kryteriach dotyczących roli ruchu, a także innych ważniejszych kwestiach, takich jak powszechna ważność marksizmu-leninizmu-maoizmu, a w szczególności ogólna ważność wojny ludowej (wyraz proletariackiej teorii wojskowej, którą nasza klasa niedawno całkowicie i w pełni rozwinęła wraz z przewodniczącym Mao Tse-tungiem), a także nasze naleganie, aby zawsze podnosząc wielkie hasło: „Proletariusze wszystkich krajów, łączcie się!".

Niemniej jednak myśleliśmy i nadal uważamy, że deklaracja zawiera i nadal zawiera względną podstawę jedności, której rozwoju i doskonalenia będzie wymagał sam postęp ruchu, jak fakty już wyraźnie pokazują. „Dzisiaj niektórzy odrzucają deklarację jako oportunistyczną. Inni twierdzą, że to nie wystarczy, aby rozwiązać palące problemy, których domaga się rewolucja, dlatego należy przystąpić do nowej deklaracji. PCP uważa, że RIM stoi przed problemami na różnych poziomach: na poziomie ideologicznym musi osiągnąć postęp w kierunku zrozumienia marksizmu-leninizmu-maoizmu.

Postęp ten jest zasadniczy i od niego zależy nawet rozwój polityczny. Na poziomie politycznym musi osiągnąć postęp w zdefiniowaniu podstawowych sprzeczności i głównej sprzeczności globalnej, czyli kwestii trzeciej wojny światowej, że rewolucja jest główną tendencją, a biorąc pod uwagę wojnę imperialistyczną, przekształca ją w wojnę ludową. Jeśli chodzi o konstrukcję, jakie linie polityczne musimy podążać, aby osiągnąć potrzebną nam formację Międzynarodówki, która musi być kontynuacją chwalebnego Międzynarodowego Ruchu Komunistycznego. Jeśli chodzi o pracę masową, naszym punktem wyjścia są hasła: „Masy tworzą historię", „Warto się buntować" i „Kolosalna kupa śmieci" [rewizjonizmu i oportunizmu, którą trzeba zmieść – tłum.] oraz że celem pracy masowej jest wszczęcie lub rozwinięcie wojny ludowej.

W odniesieniu do przywództwa jest ono kluczowe, wymaga czasu na jego ukształtowanie, rozwój i uznanie władzy. Jeśli chodzi o walkę dwóch linii, nie jest ona prowadzona tak, jak powinna. Są to problemy rozwojowe, ale jeśli nie zostaną rozwiązane sprawiedliwie i słusznie, mogą powodować zjawiska dezartykulacji, a te negatywne możliwości z konieczności budzą nasz niepokój. Uważamy, że Komitet RIM ma na celu narzucenie nominału „Marksizm-Leninizm-Myśl Mao Tse-tunga", próbując wrobić nas w deklarację i w ten sposób rozwiązać problemy przywództwa Komitetu, co daje podstawy do wiary w istnienie tendencji hegemonicznych.

Biorąc tę sytuację pod uwagę, na IV Konferencji Krajowej PCP w październiku 1986 roku potwierdziliśmy, że jesteśmy frakcją w Międzynarodowym Ruchu Komunistycznym, aby umieścić marksizm-leninizm-maoizm, głównie maoizm, jako dowódcę i przewodnika światowej rewolucji. Wzywamy do: „Podtrzymuj, broń i stosuj marksizm-leninizm-maoizm, głównie maoizm!" gdyż tylko dzięki temu międzynarodowy proletariat, poprzez swoje partie komunistyczne, będzie w stanie poprowadzić zdobycie władzy i wyemancypować uciskanych, aby mogli wyemancypować się jako klasa.

Jesteśmy za odtworzeniem Międzynarodówki Komunistycznej i uważamy Rewolucyjny Ruch Internacjonalistyczny za krok w tym kierunku. Będzie temu służyć, o ile będzie opierać się na słusznej i słusznej linii ideologicznej i politycznej oraz podążać za nią. Walka o narzucenie marksizmu-leninizmu-maoizmu, głównie maoizmu, jako nakazu i przewodnika światowej rewolucji, będzie długa, złożona i trudna, ale w końcu marksiści-leniniści-maoiści świata odniosą sukces.

Marksizm nie poczynił w swoim życiu kroku naprzód bez walki.

CHWAŁA MIĘDZYNARODOWEMU PROLETARIATOWI!

NIECH ŻYJE ŚWIATOWA REWOLUCJA PROLETARIACKA!

PODTRZYMAJ, BROŃ I STOSOWAJ MARKSIZM-LENINIZM-MAOIZM, MYŚL GONZALO, GŁÓWNIE MYŚLI GONZALO!

Komitet Centralny Komunistycznej Partii Peru

Rozdział 3

Linia Rewolucji Demokratycznej

3.1 Wprowadzenie

Podtrzymując, broniąc i stosując marksizm-leninizm-maoizm, głównie maoizm, prezydent Gonzalo stwierdza, że rewolucja peruwiańska w swoim historycznym przebiegu musi być najpierw rewolucją demokratyczną, a następnie rewolucją socjalistyczną, która z kolei musi rozwinąć rewolucje kulturalne, aby osiągnąć komunizm, w całym nieprzerwanym procesie przeprowadzając wojnę ludową i określając jej charakter.

Aby dojść do tego wniosku, punktem wyjścia było to, czego nauczał Marks, że Niemcy muszą odtworzyć wojny chłopskie z XVI wieku, że będą musiały skierować demokratyczną energię chłopstwa. Później Lenin rozwinął tę kwestię dalej, utrzymując, że skoro burżuazja jest klasą zniedołężniałą, a chłopstwo podniosło kwestię konieczności zniszczenia feudalizmu, to może jedynie skonkretyzować rewolucję demokratyczną pod przywództwem proletariatu.

Następnie przewodniczący Mao założył „O nowej demokracji", która stanowi część światowej rewolucji proletariackiej; proponuje wspólną dyktaturę klas rewolucyjnych, którą należy uformować w opozycji do dyktatury burżuazyjnej, która może być urzeczywistniona jedynie pod przywództwem proletariatu.

Bierze pod uwagę specyficzne warunki Peru, takie jak: w procesie historycznym Peru nie było rewolucji burżuazyjnej, ponieważ burżuazja nie była w stanie jej poprowadzić; zatem kwestia ziemi i kwestia narodowa są dwoma problemami oczekującymi na rozwiązanie; że żyjemy w epoce imperializmu i światowej rewolucji proletariackiej, zatem proletariat jest klasą, która podejmuje się zniszczenia imperializmu, kapitalizmu biurokratycznego i półfeudalizmu nie dla dobra burżuazji, ale raczej dla proletariatu, przeważnie biednego chłopstwa, drobnomieszczaństwa i średniej burżuazji; że proletariat peruwiański dojrzał do powstania partii komunistycznej nowego typu, zdolnej poprowadzić rewolucję; i że demokratyczna rewolucja starego typu nie jest już właściwa, lecz potrzebna jest burżuazyjna rewolucja nowego typu; i że ten typ i wszystkie dzisiejsze rewolucje mogą się dokonać jedynie poprzez wojnę ludową, główną formę walki, i przez rewolucyjne siły zbrojne, główną formę organizacji.

W ten sposób ustanawia charakter społeczeństwa peruwiańskiego jako półfeudalnego i półkolonialnego, w którym rozwija się biurokratyczny kapitalizm. Wyznacza także cele rewolucji, zadania do podjęcia, definiuje klasy społeczne i zarysowuje istotę rewolucji demokratycznej, sposób jej realizacji dzisiaj i jej perspektywy.

3.2 Charakter współczesnego społeczeństwa peruwiańskiego

Opierając się na materializmie historycznym, analizuje proces historii Peru i pokazuje, że w starym społeczeństwie ukształtował się porządek agrarny oparty na ayllu, czyli wspólnotowym porządku agrarnym, który zaczynał rozwijać się w formę niewolnictwa, które powstało przez imperium Inków z wyniku wojen podbojowych. Później w XVI wieku Hiszpanie wprowadzili rozpadający się system feudalny i narzucili go siłą przeciwko oporowi tubylców, a Peru stało się feudalne i kolonialne; potem, wraz z uzyskaniem niepodległości, hiszpańska dominacja została złamana, ale system feudalny nie.

Emancypatorami byli właściciele ziemscy, a chłopi nie byli w stanie podbić ziemi. Wiek XIX wyraża intensywną walkę pomiędzy Anglią i Francją o dominację nad nami; w połowie stulecia na

istniejącej bazie feudalnej zaczynają rozwijać się pierwsze kiełki kapitalizmu. Cały ten proces w Peru będzie oznaczać zmianę: przejście od feudalizm do półfeudalizmu i od kolonializmu do półkolonializmu. Później, charakteryzując współczesne społeczeństwo peruwiańskie, prezydent Gonzalo mówi: „(...) współczesne Peru jest społeczeństwem półfeudalnym i półkolonialnym, w którym rozwija się kapitalizm biurokratyczny".

Chociaż Mariátegui dobrze to zdefiniował w punkcie trzecim Programu Konstytucji partii, to w świetle marksizmu-leninizmu-maoizmu, głównie maoizmu, prezydent Gonzalo pokazał, jak ten półfeudalny i półkolonialny charakter utrzymuje się i rozwija nowe modalności, a w szczególności jak biurokratyczny kapitalizm rozwinął się na tym fundamencie przez cały proces współczesnego społeczeństwa.

Jest to kwestia o transcendentnym znaczeniu dla zrozumienia charakteru społeczeństwa i rewolucji peruwiańskiej. Kapitalizm biurokratyczny jest podstawową tezą przewodniczącego Mao, że nie jest on jeszcze rozumiany ani akceptowany przez wszystkich marksistów na całym świecie, co z oczywistych powodów historycznych nie było znane Mariáteguiemu i że prezydent Gonzalo odnosi się do konkretnych warunków panujących w naszym kraju.

Twierdzi, że aby analizować współczesny proces społeczny, trzeba zacząć od trzech ściśle ze sobą powiązane pytania: momenty, przez które przechodzi biurokratyczny kapitalizm; proces proletariatu ukształtowany w swym najwyższym wyrazie, czyli partii komunistycznej; i droga, którą musi podążać rewolucja.

Uczy nas, że od 1895 roku we współczesnym społeczeństwie peruwiańskim można wyróżnić trzy momenty historyczne: 1. okres. Rozwój kapitalizmu biurokratycznego. Konstytucja PCP. Definicja i zarys przebiegu okalania miast od strony wsi. 2. okres. Pogłębienie biurokratycznego kapitalizmu. Rekonstytucja PCP. Utworzenie dróg otaczających miasta od strony wiejskiej. 3. okres. Ogólny kryzys biurokratycznego kapitalizmu. Przywództwo PCP w wojnie ludowej. Zastosowanie i zagospodarowanie dróg otaczających miasta od strony wiejskiej.

Jednocześnie wyjaśnia, że współczesne społeczeństwo peruwiańskie znajduje się w powszechnym kryzysie, poważnej i nieuleczalnej chorobie, którą można zmienić jedynie poprzez walkę zbrojną. Peruwiańska Partia Komunistyczna przewodzi społeczeństwu w realizacji tego zadania, ponieważ nie ma innego rozwiązania.

Dlaczego Peru jest półfeudalne? Prezydent Gonzalo stwierdza:

"Zniszczony system półfeudalny nadal trwa i wyznacza kraj od jego najgłębszych podstaw po najbardziej wyszukane idee. W istocie utrzymuje on stale nierozwiązaną kwestię ziemi, która jest motorem walki klasowej chłopstwa, zwłaszcza biednego chłopstwa, które stanowi ogromną większość."

Podkreśla, że kwestia ziemi nadal istnieje, ponieważ półfeudalne stosunki wyzysku pozwalają na ewolucję półfeudalizmu i jest to podstawowy problem społeczeństwa, który wyraża się w ziemi, niewoli i gamonalizmie. Musimy zobaczyć te warunki we wszystkich ich aspektach, ekonomicznych, politycznych i ideologicznych, zarówno w bazie, jak i nadbudowie.

Chłopstwo stanowi około 60 procent ludności, która od wieków uprawia ziemię, ale jest przywiązana do wielkiej własności i niewoli. Uczy nas, że w nielicznych rękach istnieje wielka koncentracja ziemi, zarówno w formie stowarzyszeniowej, jak i niestowarzyszeniowej, i że zdecydowaną większość chłopstwa stanowią biedni chłopi, którzy nie mają ziemi, a jeśli ją mają, to

jest ich bardzo niewielu, dając w ten sposób początek minifundio [małemu właścicielowi ziemskiemu – tł.], poddanemu żarłoczności latifundio. [duży właściciel ziemski – Tł.]

Stan ten miażdży chłopstwo w systemie niewoli, który, jak nauczał Lenin, objawia się w tysiącu i jednej formie, ale którego istotą jest osobiste ujarzmienie.

Widzimy więc formy skupione wokół relacji służalczych, takie jak nieodpłatna praca w SAIS, CAPS, grupach chłopskich, w Cooperación Popular, PAIT, PROEM itp. Poza tym wiadomo, że na wsi na trzech zdolnych do pracy chłopów pracuje tylko jeden, a państwo stara się skierować niewykorzystaną siłę roboczą na nieodpłatną siłę roboczą. Obserwujemy także, szczególnie w regionie Sierra, gospodarkę autarchiczną na marginesie gospodarki narodowej.

Potwierdzając swoje poparcie dla marksizmu-leninizmu-maoizmu, prezydent Gonzalo podtrzymuje zasadę, że reforma rolna polega na zniszczeniu własności feudalnych właścicieli ziemskich; w indywidualnym podziale ziemi między chłopów pod hasłem „ziemia rolnikowi", co osiąga się poprzez wojnę ludową i Nową Władzę pod przewodnictwem partii komunistycznej. Jest to równoznaczne z tezą Lenina, że w rolnictwie są dwie drogi: droga obszarnicza, która jest reakcyjna, rozwija feudalizm i wspiera stare państwo, oraz droga chłopska, która postępuje, niszczy feudalizm i zmierza do nowego państwa.

Następnie trafnie ustala charakter i skutki praw agrarnych uchwalonych przez stare państwo, dowodząc istnienia półfeudalizmu, którego istnieniu dziś często się zaprzecza. Charakteryzuje Prawo Baz Péreza Godoya z 1962 r., Ustawę 15037 z 1964 r. i Ustawę 17716 z 1969 r. (zasadniczo ustawę korporacyjną, która wzniecała wielką własność stowarzyszeniową) jako trzy prawa kupna i sprzedaży, egzekwowane przez biurokratyczny aparat państwa w celu rozwoju biurokratycznego kapitalizmu.

Ostrzega, że Ustawa o wspieraniu rolnictwa z 1980 r. traktuje kwestię ziemi jako rozwiązaną, a jednocześnie opowiada się za własnością stowarzyszeniową i powrotem gamonales w celu ożywienia biurokratycznego kapitalizmu, który również jest pod kontrolą wielkich bankierów i ma bezpośredni udział imperializmu jankeskiego.

To jest ścieżka, którą podąża faszystowski i korporacyjny rząd Apristy, podejmując na nowo faszystowską i korporacyjną „reformę rolną" Velasco, wznosząc okrzyki o „rewolucjonizowaniu rolnictwa", aby w ten sposób wzmocnić gamonalizm; który traktuje kwestię ziemi jako rozwiązaną i skupia się na produktywności; to daje prawo wspólnotowe i prawo ronda chłopskiego w celu pogłębienia biurokratycznego kapitalizmu i szerzenia go w każdy zakątek kraju; to wzywa masy do korporatywizacji, mierząc we wspólnoty chłopskie jako podstawę ich korporacyjnego zapału, co w równym stopniu służy tworzeniu mikroregionów, regionów, CORDES i innych tworów faszystowskich i korporacyjnych.

Wszystko to nie oznacza nic poza nowymi sposobami koncentracji starej własności latifundistycznej, wciąż nie zniszczonej, i to właśnie stara droga właścicielska we współczesnym Peru była promowana w latach dwudziestych XX wieku, pogłębiana w latach pięćdziesiątych, a zwłaszcza w latach sześćdziesiątych XX wieku i która jest nadal realizowana w nowych warunkach.

Droga tego właściciela ziemskiego wyraża się politycznie w starym państwie poprzez gamonalizm; jak mówi Mariátegui, gamonalizm nie oznacza jedynie kategorii społecznej i ekonomicznej, ale całe zjawisko reprezentowane nie tylko przez gamonales, ale które obejmuje również dużą hierarchię urzędników, pośredników, agentów, pasożytów itp., oraz że centralnym czynnikiem tego zjawiska

jest hegemonia wielkiej, półfeudalnej własności w polityce i mechanizmie państwa, którą należy atakować u jej korzeni.

Prezydent Gonzalo wyraźnie podkreśla przejawy półfeudalizmu w polityce i mechanizmie państwa, wyobrażając sobie, że gamonalizm jest polityczną manifestacją półfeudalizmu, na której opiera się ten reżim służalczy, w którym szefowie i lokaje, zmieniający z kolei stroje w zależności od rządu, reprezentują stare państwo w najodleglejszych wioskach kraju.

To jest czynnik, w który celuje grot rewolucji demokratycznej, ponieważ jest to wojna agrarna.

Dlaczego jest półkolonialny? Prezydent Gonzalo uczy nas, że nowoczesna gospodarka peruwiańska narodziła się w niewoli imperializmu, w ostatniej fazie kapitalizmu, który po mistrzowsku scharakteryzowano jako monopolistyczny, pasożytniczy i umierający. Imperializm, choć zgadza się na naszą niezależność polityczną, o ile służy to jego interesom, nadal kontroluje cały proces gospodarczy Peru: nasze bogactwo naturalne, produkty eksportowe, przemysł, bankowość i finanse.

Podsumowując, wysysa krew naszego narodu, pożera naszą energię narodu w fazie formowania się, a dziś, co najbardziej uderzające, wyzyskuje nas i inne uciskane narody za pomocą długu zewnętrznego. Prezydent Gonzalo najpierw potwierdza się w tezie Lenina, później dokładnie rozwiniętej przez przewodniczącego Mao, aby zdefiniować półkolonialny charakter naszego społeczeństwa. Podsumowując, Lenin ustalił, że istnieje wiele form dominacji imperialistycznej, ale dwie są typowe: kolonia, która oznacza całkowitą dominację kraju imperialistycznego nad uciskanym narodem lub narodami, oraz forma pośrednia.

Półkolonia, w której uciskany naród jest politycznie niezależny, ale ekonomicznie podporządkowany. Jest to niezależna republika, która jednak podlega ideologicznej, politycznej, gospodarczej i militarnej sieci imperializmu, niezależnie od tego, czy ma własny rząd. Odrzuca termin „neokolonia” używany przez rewizjonizm w latach 60. XX wieku, którego podstawą jest koncepcja, że imperializm stosuje łagodniejszą formę dominacji, i która doprowadziła do scharakteryzowania „kraju zależnego”.

Później, stosując tezę przewodniczącego Mao, że rozpoczyna się okres walki przeciwko dwóm superpotęgom walczącym o podział świata i że należy określić, kto jest głównym wrogiem chwili, zdefiniowano, że głównym imperializmem, który dominuje w Peru, jest imperializm Jankesów, ale stwierdził, że należy odeprzeć rosyjski socjalimperializm, który z każdym dniem coraz bardziej przenika kraj, a także działania mocarstw imperialistycznych, które nie są supermocarstwami. Tym samym proletariat, kierując rewolucją demokratyczną, nie będzie wiązany z żadnym supermocarstwem ani potęgą imperialistyczną i zachowa swoją niezależność ideologiczną, polityczną i organizacyjną.

Podsumowując, pokazuje, że społeczeństwo peruwiańskie w dalszym ciągu jest narodem w fazie formowania się, a jego półkolonialny charakter trwa nadal, objawiając się jako taki na wszystkich polach i w nowych warunkach.

Jeśli chodzi o kapitalizm biurokratyczny, prezydent Gonzalo stwierdza, że jego zrozumienie jest niezbędne do zrozumienia społeczeństwa peruwiańskiego. Podejmując tezę przewodniczącego Mao, uczy nas, że ma ona pięć cech charakterystycznych:

1) że kapitalizm biurokratyczny to kapitalizm rozwijany przez imperializm w krajach zacofanych, na który składają się kapitały wielkich właścicieli ziemskich, wielkich bankierów i magnatów wielkiej burżuazji;

2) wyzyskuje proletariat, chłopstwo i drobnomieszczaństwo oraz ogranicza burżuazję średnią;

3) przechodzi przez proces, w którym kapitalizm biurokratyczny łączy się z władzą państwa i staje się kapitalizmem monopolistycznym, kompradorskim i feudalnym, z czego można wywnioskować, że w pierwszej chwili rozwija się jako niepaństwowy kapitalizm wielkiego monopolu, a w drugiej chwili, gdy łączy się z władzą państwa, rozwija się jako kapitalizm monopolu państwowego;

4) dojrzewa warunki rewolucji demokratycznej, gdy osiąga ona szczyt swego rozwoju; oraz

5) konfiskata kapitału biurokratycznego jest kluczem do osiągnięcia szczytu rewolucji demokratycznej i decydujące jest przejście do rewolucji socjalistycznej.

Stosując powyższe, wyobraża sobie, że kapitalizm biurokratyczny to kapitalizm, który imperializm generuje w krajach zacofanych, który jest powiązany z rozpadającym się feudalizmem i podporządkowany imperializmowi, który jest ostatnią fazą kapitalizmu. System ten nie służy większości ludu, lecz jedynie imperialistom, wielkiej burżuazji i obszarnikom.

Mariátegui ustalił, że burżuazja, na przykład tworząc banki, generuje kapitał podporządkowany imperializmowi i powiązany z feudalizmem. Prezydent Gonzalo po mistrzowsku stwierdza, że kapitalizm, który rozwija się w Peru, jest kapitalizmem biurokratycznym, któremu z jednej strony przeszkadzają istniejące kajdany półfeudalizmu, które go krępują, a z drugiej strony jest podporządkowany imperializmowi, który nie pozwala na rozwój gospodarki narodowej; jest to zatem kapitalizm biurokratyczny, który uciska i wyzyskuje proletariat, chłopstwo i drobnomieszczaństwo, i który uciska średnią burżuazję. Dlaczego? Ponieważ kapitalizm, który się rozwija, jest procesem opóźnionym, który jedynie pozwala gospodarce służyć interesom imperialistycznym.

Jest to kapitalizm, który reprezentuje wielką burżuazję, właścicieli ziemskich i bogatych chłopów starego typu, klasy, które stanowią mniejszość, ale wyzyskują i uciskają ogromną większość, masy.

Analizuje proces, jaki przeszedł biurokratyczny kapitalizm w Peru, pierwszy moment historyczny, który rozwija się od roku 1895 do drugiej wojny światowej, kiedy w latach dwudziestych XX wieku burżuazja kompradorska przejmuje kontrolę nad państwem, wypierając obszarników, ale szanując ich interesy.

Drugi moment to okres od drugiej wojny światowej do roku 1980, okresu jej pogłębienia, podczas którego gałąź wielkiej burżuazji przekształciła się w burżuazję biurokratyczną, która rozpoczęła się w 1939 roku podczas pierwszego rządu Prado, kiedy rozpoczyna się udział państwa w procesie gospodarczym. Następnie udział ten wzrastał coraz bardziej, a wynika to z faktu, że wielka burżuazja z powodu braku kapitału nie jest w stanie pogłębić biurokratycznego kapitalizmu. W ten sposób rodzi się starcie pomiędzy obydwoma frakcjami wielkiej burżuazji, pomiędzy burżuazją biurokratyczną a burżuazją kompradorską.

W 1968 r. biurokratyczna burżuazja obejmuje przywództwo w państwie poprzez siły zbrojne w drodze wojskowego zamachu stanu w Velasco, co z kolei generuje wielki wzrost gospodarki państwowej. Na przykład liczba przedsiębiorstw państwowych wzrosła z 18 do 180; dlatego państwo staje się motorem gospodarki kierowanej przez biurokratyczną burżuazję, ale to właśnie w tym momencie gospodarka popada w poważny kryzys.

Trzeci moment przypada na rok 1980, kiedy biurokratyczny kapitalizm popada w powszechny kryzys i ostateczne zniszczenie, a moment zaczyna się od wojny ludowej. Bo taki jest kapitalizm urodzony w stanie krytycznym, chory, zgniły, związany z feudalizmem i podporządkowany

imperializmowi, w tym czasie popada w powszechny kryzys, prowadzący do jego zniszczenia i żaden środek nie jest w stanie go uratować. W najlepszym wypadku wydłuży to jego agonię.

Z drugiej strony, jak bestia w śmiertelnej agonii, będzie się bronić, próbując zmiażdżyć rewolucję. Jeśli spojrzymy na ten proces z perspektywy ludu, w pierwszym okresie w 1928 r. utworzono PCP z Mariátegui, a historia kraju została podzielona na dwie części; w drugim okresie PCP została odtworzona jako partia nowego typu pod przewodnictwem prezydenta Gonzalo i usunięto rewizjonizm; a w trzecim okresie PCP przystąpiła aby poprowadzić wojnę ludową, transcendentalny kamień milowy, który radykalnie zmienił historię, dokonując jakościowo lepszego skoku, jakim było urzeczywistnienie zdobycia władzy za pomocą siły zbrojnej i wojny ludowej.

Wszystko to tylko dowodzi politycznego aspektu biurokratycznego kapitalizmu, który jest rzadko podkreślany, ale który prezydent Gonzalo uważa za kluczową kwestię: Kapitalizm biurokratyczny dojrzewa warunki dla rewolucji, a dziś, wkraczając w swoją końcową fazę, dojrzewa warunki rozwoju i zwycięstwa rewolucji.

Bardzo ważne jest również zobaczenie, jak kapitalizm biurokratyczny jest kształtowany przez niepaństwowy kapitalizm monopolistyczny i państwowy kapitalizm monopolistyczny, dlatego też rozróżnia on dwie frakcje wielkiej burżuazji, biurokratyczną i kompradorską, aby uniknąć pozostawania w tyle za jedną lub drugą, co doprowadziło naszą partię do 30 lat błędnej taktyki.

To ważne należy to rozumieć w ten sposób, gdyż konfiskata biurokratycznego kapitalizmu przez Nową Władzę prowadzi do zakończenia rewolucji demokratycznej i przejścia do rewolucji socjalistycznej. Jeżeli celem byłby tylko państwowy kapitalizm monopolistyczny, druga część pozostałaby wolna, niepaństwowy kapitał monopolistyczny, a wielka burżuazja kompradorska nadal byłaby w stanie ekonomicznie podnieść głowę, aby wyrwać przywództwo rewolucji i uniemożliwić jej przejście do rewolucji socjalistycznej.

Co więcej, prezydent Gonzalo uogólnia, że kapitalizm biurokratyczny nie jest procesem właściwym dla Chin czy Peru, ale następuje po spóźnionych warunkach, w których różni imperialiści podporządkowują sobie uciskane narody Azji, Afryki i Ameryki Łacińskiej, w czasie, gdy te uciskane narody nie zniszczyły jeszcze pozostałości feudalizmu, a tym bardziej rozwiniętego kapitalizmu. Podsumowując, kluczową kwestią do zrozumienia procesu współczesnego społeczeństwa peruwiańskiego i charakteru rewolucji jest ta marksistowsko-leninowsko-maoistyczna, myśl Gonzalo teza o biurokratycznym kapitalizmie, która jest wkładem w rewolucję światową, którą my, marksiści-leniniści-maoiści, stanowczo przyjęliśmy wraz z myślą Gonzalo.

Jaki typ państwa utrzymuje to półfeudalne i półkolonialne społeczeństwo, w którym rozwija się biurokratyczny kapitalizm? Po przeanalizowaniu współczesnego społeczeństwa peruwiańskiego i opierając się na mistrzowskiej tezie maoistycznej zawartej w „O nowej demokracji”, która wyjaśnia, że wiele systemów państwowych na świecie można sklasyfikować według ich charakteru klasowego na trzy podstawowe typy:

1) Republiki pod dyktaturą burżuazji, które obejmują także stare państwa demokratyczne i mogą obejmować państwa pod wspólną dyktaturą obszarników i wielkiej burżuazji;

2) Rzeczpospolite pod dyktaturą proletariatu; i

3) Rzeczpospolite pod wspólną dyktaturą klas rewolucyjnych.

Prezydent Gonzalo stwierdza, że stare reakcyjne państwo w Peru jest pierwszego typu, charakteryzuje się wspólną dyktaturą właścicieli ziemskich i wielkiej burżuazji, biurokratycznej lub

kompradorskiej burżuazji, która w zmowie i rywalizacji walczy o przywództwo w państwie. Ponieważ historyczna tendencja w Peru jest taka, że biurokratyczna burżuazja narzuca się, oznacza to z konieczności bardzo ostrą i długą walkę, zwłaszcza że dzisiaj biurokratyczna burżuazja panuje nad starym państwem obszarniczo-biurokratycznym.

Jednocześnie rozróżnia system państwowy od systemu rządów. Są częściami całości; pierwsza to miejsce, jakie klasy zajmują w państwie, druga to forma organizacji władzy.

Przewodniczący Mao nauczał, że najważniejsze jest zdefiniowanie klasowego charakteru państwa, ponieważ wprowadzane formy rządów mogą być cywilne lub wojskowe, w drodze wyborów lub na mocy dekretu, liberalno-demokratyczne lub faszystowskie, ale zawsze reprezentują one dyktaturę klas reakcyjnych. Niepostrzeganie starego państwa w ten sposób oznacza wpadnięcie w pułapkę utożsamiania dyktatury z reżimem wojskowym i myślenie, że rząd cywilny nie jest dyktaturą, i w ten sposób pozostaje w tyle za jedną z frakcji wielkiej burżuazji, stojącą za opowieścią o „obronie demokracji" lub „unikaniu wojskowych zamachów stanu", stanowiskach, które zamiast niszczyć stare państwo, wspierają je i bronią.

Tak jest w przypadku rewizjonistów i oportunistów Zjednoczonej Lewicy w Peru. Stare państwo jest podporządkowane imperializmowi, w naszym przypadku głównie imperializmowi Jankesów, który wspiera się na kręgosłupie, reakcyjnych siłach zbrojnych i liczy na stale rosnącą biurokrację.

Siły zbrojne mają taki sam charakter jak państwo, które wspierają i którego bronią. Prezydent Gonzalo mówi nam wyraźnie:

„To jest ten system społeczny, z którego korzystają klasy rządzące i ich imperialistyczni panowie jankescy, i którego bronią krwią i ogniem, poprzez swoje biurokratyczne państwo obszarnicze, wspierane przez ich reakcyjne siły zbrojne, nieustannie sprawując swą dyktaturę klasową (wielkiej burżuazji i właścicieli ziemskich), albo poprzez de facto rząd wojskowy… Zgrzybiały system wyzysku niszczy i powstrzymuje potężne siły twórcze ludu, jedyne siły zdolne do najgłębszej rewolucyjnej transformacji."

3.3 Cele rewolucji demokratycznej

Prezydent Gonzalo uczy nas, że rewolucja demokratyczna ma trzy cele: imperializm, kapitalizm biurokratyczny i półfeudalizm, przy czym jeden z nich jest celem głównym w zależności od momentu, w którym ma miejsce rewolucja. Dziś, w okresie wojny agrarnej, głównym celem jest półfeudalizm. Imperializm, głównie jankeski, ponieważ według nas dominuje imperializm główny, który stara się w większym stopniu zapewnić sobie swoją dominację i uwydatnia naszą sytuację jako kraju półkolonialnego, ale musimy także odeprzeć penetrację rosyjskiego socjalimperializmu i innych mocarstw imperialistycznych.

Musimy wykorzystać różne frakcje starego państwa, aby zaostrzyć ich sprzeczności i odizolować głównego wroga, aby go uderzyć. Biurokratyczny kapitalizm jest stałą barierą rewolucji demokratycznej; działa na rzecz utrzymania półfeudalizmu i półkolonializmu w służbie imperializmu. Podobnie jest z półfeudalizmem, który trwa dzisiaj w nowych modalnościach, ale który nadal stanowi podstawowy problem kraju.

3.4 Zadania rewolucji demokratycznej

1. Zniszczenie dominacji imperialistycznej, w przypadku Peru, głównie imperializmu Jankesów, przy jednoczesnym odpieraniu działań innego supermocarstwa, rosyjskiego socjalimperializmu i innych mocarstw imperialistycznych.

2. Zniszczenie biurokratycznego kapitalizmu poprzez konfiskatę zarówno dużego, państwowego, jak i niepaństwowego kapitału monopolistycznego.

3. Zniszczenie własności obszarników feudalnych poprzez konfiskatę zarówno dużych majątków stowarzyszeniowych, jak i niezrzeszonych, z indywidualnym podziałem ziemi pod hasłem „Ziemia dla rolnika", przede wszystkim i głównie dla biednych chłopów.

4. Wspierać kapitał średni, który może pracować, stawiając mu warunki.

Wszystko to oznacza upadek starego państwa w wyniku wojny ludowej ze zbrojną siłą rewolucyjną i przywództwem partii komunistycznej w budowie nowego państwa.

3.5 Klasy społeczne w rewolucji demokratycznej

Prezydent Gonzalo definiuje klasy społeczne, które muszą się zjednoczyć zgodnie z warunkami rewolucji: proletariat, chłopstwo (głównie biedni chłopi), drobnomieszczaństwo i średnia burżuazja. Klasy, przeciwko którym zmierzamy, to: właściciele ziemscy starej i nowej formy oraz wielka biurokratyczna burżuazja lub burżuazja kompradorska.

Prezydent Gonzalo mówi nam:

„... chłopstwo jest główną siłą napędową... z fundamentalnym postulatem wznoszonego wiele razy w każdym stuleciu „Ziemi dla rolnika", któremu mimo odważnych walk jeszcze tego nie udało się osiągnąć"; „...proletariat... wiodąca klasa naszej rewolucji... która w długiej, żmudnej walce zdarła jedynie głodowe płace i zdobyła od wyzyskiwaczy jedynie okruchy, tylko po to, by tracić je w wyniku każdego kryzysu gospodarczego, jakiego doświadcza społeczeństwo; proletariat debatujący w złowrogim żelaznym kręgu. . . „; „drobna burżuazja o szerokich warstwach, co odpowiada krajowi zacofanemu, którego marzenia zostają zniszczone w czasie w wyniku nieubłaganej pauperyzacji, jaką narzuca jej panujący porządek społeczny"; oraz „drobna burżuazja, burżuazja narodowa, słaba i pozbawiona kapitału, która rozwija się chwiejnie i dzieli się między rewolucją a kontrrewolucją…" „Cztery klasy, które historycznie tworzą naród i siły napędowe rewolucji, ale spośród nich wszystkich główną siłą napędową jest głównie biedne chłopstwo".

Przywiązuje szczególną wagę do naukowej organizacji ubóstwa, tezy wywodzącej się od Marksa, która dla nas zakłada organizowanie głównie biednego chłopstwa i najbiedniejszych mas miast w Partię Komunistyczną, Ludową Armię Partyzancką i Nowe Państwo, konkretyzowane poprzez Komitety Ludowe. Nawiązuje stosunki, które mówią o kwestii chłopskiej jest mówienie o kwestii ziemi, mówienie o kwestii ziemi oznacza mówienie o kwestii wojskowej, a mówienie o kwestii wojskowej oznacza mówienie o kwestii władzy, o Nowym Państwie, do którego dojdziemy poprzez rewolucję demokratyczną prowadzoną przez proletariat przez jego partię, partię komunistyczną. Ustala, że w wojnie ludowej kwestia chłopska jest podstawą a kwestia wojskowa jest przewodnikiem. Co więcej, bez zbrojnego chłopstwa nie ma hegemonii na froncie. Jest zatem rzeczą wielkiej wagi zrozumienie, że kwestia chłopska jest sprawą podstawową i stanowi podstawę wszelkich działań rewolucji demokratycznej.

To ważne nawet w rewolucji socjalistycznej. Proletariat jest klasą kierowniczą i uczy nas, że to klasa gwarantuje komunistyczny przebieg rewolucji, która w połączeniu z chłopstwem tworzy sojusz robotniczo-chłopski, podstawę Frontu. Jest to proletariat skupiony w dużej mierze w stolicy i proporcjonalnie większy niż w Chinach, ale w Peru maleje procentowo z dnia na dzień, co jest specyficzną sytuacją, która pojawia się, gdy stosujemy rewolucję demokratyczną, dla której jako uzupełnienie toczymy wojnę ludową w miastach. Klasa, która dzisiaj przybyła do utworzenia Partii Komunistycznej, marksistowsko-leninowsko-maoistycznej partii Myśli Gonzalo, która stworzyła

Ludową Armię Partyzancką, której całkowicie przewodzi, oraz Nowe Państwo, któremu przewodzi we wspólnej dyktaturze, partię, która przez prawie 20 lat rekonstrukcji i siedem lat przywództwa wojny ludowej wywarła na ludziach wielki historyczny skok.

Zrozumienie jej wiodącej roli w rewolucji demokratycznej jest sprawą kluczową, gdyż gwarantuje ona właściwy kurs w stronę komunizmu. Bez przywództwa proletariatu rewolucja demokratyczna przekształciłaby się w akcję zbrojną pod przywództwem burżuazji i znalazłaby się pod kuratelą supermocarstwa lub potęgi imperialistycznej. Do tych dwóch klas dodaje się drobnomieszczaństwo i razem tworzą solidny pień Frontu Rewolucyjnego, który jest jedynie Frontem Wojny Ludowej i zrębem sojuszu klas, który tworzy Nowe Państwo, Komitety Ludowe na wsi i Rewolucyjny Ruch Obrony Ludu w miastach. Jeśli chodzi o burżuazję średnią, to dzisiaj nie uczestniczy ona w rewolucji, ale jej interesy są szanowane. Nie jest celem rewolucji demokratycznej; jest to klasa, która spotyka się z coraz większymi ograniczeniami ze strony reakcjonistów, ma jednak dwojaki charakter i w toku rewolucji demokratycznej może w każdej chwili stanąć po jej stronie. Jeżeli nie wzięto pod uwagę interesów średniej burżuazji, rewolucja zmieniłaby charakter; nie byłby już demokratyczny, ale socjalistyczny.

Z tego wszystkiego wnioskuje, że Nowe Państwo, które tworzymy w rewolucji demokratycznej, będzie wspólną dyktaturą, sojuszem czterech klas kierowanych przez proletariat poprzez jego partię, partię komunistyczną: dyktatura robotników, chłopów, drobnomieszczaństwa i pod pewnymi warunkami burżuazji narodowej lub średniej; dyktaturę, która dzisiaj składa się z trzech klas, gdyż średnia burżuazja nie uczestniczy w rewolucji, ale respektuje się jej interesy. Klasy te składają się na dyktaturę Nowej Demokracji w ustroju państwowym, w Zgromadzeniu Ludowym jako systemie rządów.

3.6 Podstawowe sprzeczności w rewolucji demokratycznej

W rewolucji demokratycznej istnieją trzy zasadnicze sprzeczności: sprzeczność między narodem a imperializmem, sprzeczność między ludem a kapitalizmem biurokratycznym oraz sprzeczność między masami a feudalizmem. Zależnie od okresów rewolucji, każda z nich może być główną sprzecznością. Dzisiaj, gdy rozwija się wojna agrarna, jeśli uważnie przyjrzymy się tym trzem, główna sprzeczność występuje pomiędzy masami a feudalizmem. Proces ten rozwija się w różnych fazach wojny, zatem w naszym przypadku główna sprzeczność masy/feudalizm ujawniła się jako masy/rząd, a później pojawi się pomiędzy nowym państwem a starym państwem, a jego perspektywa to Partia Komunistyczna/reakcyjne siły zbrojne.

3.7 Etapy rewolucji

Prezydent Gonzalo uczy nas, że rewolucja demokratyczna jest niezbędnym pierwszym etapem w uciskanych krajach, który będzie przechodził przez różne okresy, w zależności od tego, jak rozwiązane zostaną takie sprzeczności. Wyobraża sobie nierozerwalny związek i nieprzerwaną drogę między rewolucją demokratyczną a drugim etapem, jakim jest rewolucja socjalistyczna, a jej perspektywą jest szereg rewolucji kulturowych prowadzących do komunizmu, służącego rewolucji światowej. W związku z tym mamy program maksymalny i minimalny, przy czym minimum to program rewolucji demokratycznej, określony w każdym okresie i implikujący nową politykę: wspólną dyktaturę czterech klas.

Nowa gospodarka: konfiskata wielkiego kapitału imperialistycznego, kapitalizmu biurokratycznego i wielkiej własności feudalnej, z indywidualnym podziałem ziemi głównie wśród biednych chłopów. Nowa kultura: narodowa, a raczej antyimperialistyczna, demokratyczna, a właściwie dla ludu, i naukowa, czyli oparta na ideologii marksizmu-leninizmu-maoizmu, myśli Gonzalo. Program maksymalny zakłada pamiętanie, że my, jako komuniści, musimy dążyć do wyeliminowania trzech

nierówności między miastem a wsią, między pracą intelektualną a pracą fizyczną oraz między robotnikami i chłopami. Dwa programy, dla których oddajemy życie przeciwko wszelkiego rodzaju urazom, drwinom i podłościom.

Tylko komuniści mogą walczyć o utrzymanie rewolucji na jej kursie. Zatem Prezydent Gonzalo stwierdza: Czym w istocie jest ta demokratyczna rewolucja? Jest to wojna chłopska prowadzona przez Partię Komunistyczną, która zamierza stworzyć nowe państwo składające się z czterech klas, aby zmiażdżyć imperializm, wielką burżuazję i obszarników w celu wypełnienia jej czterech zadań. Rewolucja demokratyczna ma główną formę walki: wojnę ludową i główną formę organizacji: siłę zbrojną, która jest rozwiązaniem kwestii ziemi, kwestii narodowej i kwestii zniszczenia biurokratycznego państwa obszarniczego i reakcyjnych sił zbrojnych, kręgosłupa, który je podtrzymuje, aby wypełnić polityczny cel budowy nowego państwa, państwa nowej demokracji i sprawić, by Ludowa Rzeczpospolita Nowej Demokracji natychmiast przystąpiła do rewolucji socjalistycznej.

Podsumowując, rewolucja demokratyczna staje się konkretna poprzez wojnę chłopską prowadzoną przez partię komunistyczną; każdy inny sposób jest jedynie usługą dla państwa-biurokratycznego właściciela ziemskiego. Podsumowując, prezydent Gonzalo wykazuje zasadność dwóch etapów rewolucji w uciskanych krajach i stwierdza, że światowa rewolucja proletariacka ma trzy rodzaje rewolucji. W związku z tym, dokonując rewolucji demokratycznej, Peruwiańska Partia Komunistyczna służy rewolucji światowej, a prezydent Gonzalo przyczynia się do rewolucji światowej.

My, kto podtrzymać marksizm-leninizm-maoizm, myśli Gonzalo, przyjąć stanowisko w sprawie rewolucji demokratycznej ustanowionej przez prezydenta Gonzalo.

3.8 Jak rewolucja demokratyczna jest dziś stosowana

W ciągu ponad siedmiu lat wojny ludowej w Peru wykazano słuszność i poprawność myśli Gonzalo i widzimy, że Peruwiańska Partia Komunistyczna, pod wielkim przywództwem prezydenta Gonzalo, przewodzi głównie biednemu chłopstwu zbrojnemu, tworzy wspólną dyktaturę robotników, chłopów i drobnej burżuazji pod hegemonią proletariatu, szanuje interesy średniej burżuazji i jest niszcząc trzynaście wieków reakcyjnego państwa.

To dyktatura, która maszeruje w ramach Komitetów Ludowych, dziś tajnych, które są wyrazem Nowego Państwa sprawującego władzę poprzez Zgromadzenia Ludowe, w których każdy wyraża opinie, dokonuje wyborów, osądza lub sankcjonuje, stosując prawdziwą demokrację. Nie wahają się przed użyciem dyktatury, użyciem przymusu w celu utrzymania swojej władzy i obrony jej przed klasami wyzyskującymi lub ich prześladowcami, gamonales lub ich lokajami, określając w ten sposób nową politykę i postęp w przejmowaniu władzy od dołu.

Niszczy się samą podstawę tego społeczeństwa, półfeudalizm i wprowadza się nowe społeczne stosunki produkcji poprzez zastosowanie nowej ekonomii, uwzględniającej taktykę agrarną zwalczania ewolucji półfeudalizmu poprzez dążenie do własności stowarzyszeniowej i unikanie własności niestowarzyszeniowej, neutralizację bogatego chłopstwa, pozyskiwanie średniego chłopstwa i opieranie się na biednym chłopstwie.

Program agrarny „Ziemia dla rolnika” poprzez konfiskatę i indywidualną dystrybucję przebiega poprzez proces: plany niwelacji, których konkretnym celem jest zniszczenie stosunków półfeudalnych w celu rozczłonkowania procesu produkcyjnego, kierując grot rewolucji w stronę wyparcia władzy gamonale za pomocą działań zbrojnych; stosowanie zbiorowego sadzenia i zbioru plonów, chociaż nie mamy jeszcze mocy ani wystarczająco rozwiniętego EGP (Ejercito Guerra

Popular, Armia Ludowa Partyzancka); wszyscy chłopi wspólnie uprawiają ziemię wszystkich, zawsze faworyzując przeważnie biedne chłopstwo. W przypadku nadwyżki naliczana jest forma podatku, a produkty lub nasiona są rozdzielane wśród najbiedniejszych i średnich chłopów.

Ziemi bogatych chłopów się nie rusza, chyba że taka ziemia jest potrzebna, ale narzuca się im warunki. Ta polityka polityczna przyniosła bardzo pozytywne rezultaty, przyniosła korzyści najuboższym, poprawiła jakość produktów, a przede wszystkim była lepiej chroniona; perspektywą tej polityki jest inwazja na ziemie i indywidualne działki. Również, szczególnie w nowych strefach chłopskich, stosowaliśmy najazdy na ziemie i działki indywidualne, zapalając walkę na wsi i burząc plany starego państwa, kolejno każdego rządu, oraz zorganizowaliśmy obronę zbrojną w konkretnej okazji. Dzisiaj uogólniliśmy inwazje ziemskie na cały kraj.

Ponadto osiąga się organizację produkcji całego narodu, na przykład poprzez wymianę produktów lub nasion, zbiór drewna opałowego lub koszinilli [rodzaj rośliny używanej do produkcji barwników – tł.], wspólne sklepy, handel i jazdę na mułach. Proces ten służy działaniom w miastach, sabotażom przeciwko demokratycznym-burżuazyjnym lub korporacyjno-faszystowskim organizacjom państwowym, bankom państwowym lub prywatnym i imperialistycznym, ośrodkom imperialistycznych supermocarstw lub mocarstw, obiektom przemysłowym lub „badawczym”, przedsiębiorstwom biurokratycznego kapitalizmu, takim jak Centromin Peru. Służy także wybiórczym zagładom, agitacji i propagandzie oraz propagandzie zbrojnej.

I na bazie tej nowej polityki i nowej gospodarki wznosi się nowa kultura, która bije w sercach głównie biednych chłopów; edukacja podstawowa jest problemem zasługującym na naszą fundamentalną uwagę i rozwijającym się w ramach koedukacji, edukacji i pracy, z podstawowym programem dla dzieci, dorosłych i mas w ogóle; to naprawdę ważne. Istotne znaczenie mają także problemy zdrowia i rekreacji mas. W ten sposób masy są zorganizowane, tworząc ich mobilizację, upolitycznienie, organizację i uzbrojenie, zmierzając w stronę uzbrojonego morza mas, opartego na ideologii marksizmu-leninizmu-maoizmu, myśli Gonzalo, pod przewodnictwem partii, z doświadczeniem wojny ludowej, a przede wszystkim i głównie z Nową Władzą, jej sprawowaniem, zdobywaniem, obroną i rozwojem, jako Komitety Ludowe, Bazy Wsparcia i rozwinięcie Rzeczpospolitej Ludowej Nowej Demokracji.

Jest to rewolucja demokratyczna, którą partia określa dla społeczeństwa peruwiańskiego, obalająca imperializm, biurokratyczny kapitalizm i półfeudalizm w kraju poprzez zjednoczoną wojnę ludową, głównie na wsi i z dopełnieniem miejskim, i nie jest to „rewolucja demokratyczna” fałszywie proklamowana przez obecny faszystowski i korporacyjny rząd Apra, która neguje charakter peruwiańskiego społeczeństwa, klas i walki klasowej, zwłaszcza charakter obszarniczo-biurokratyczny dyktatorski starego państwa, a także potrzebę użycia przemocy, aby je obalić.

Jest to marksistowsko-leninowsko-maoistyczna rewolucja demokratyczna w myśli Gonzalo, która stanowi żarliwy i rosnący płomień służący społeczeństwu. światowa rewolucja proletariacka, którą gwarantuje mistrzowskie przywództwo prezydenta Gonzalo.

PRECZ Z PAŃSTWEM OBSZARNICZYM-BIUROKRATYCZNYM!

DLA RZECZPOSPOLITEJ LUDOWEJ NOWEJ DEMOKRACJI!

NIECH ŻYJE REWOLUCJA PERUWIAŃSKA!

Komitet Centralny Komunistycznej Partii Peru

Rozdział 4

Linia Wojskowa

4.1 Wprowadzenie

Podtrzymując, broniąc i stosując marksizm-leninizm-maoizm, głównie maoizm, prezydent Gonzalo ustalił linię militarną partii. Na Pierwszej Rozszerzonej Konferencji Krajowej w listopadzie 1979 roku uznano, że jest ona centralna dla ogólnej linii politycznej i obecnie jest rozwijana w czasie wojny ludowej. Prezydent Gonzalo wytrwale integrował uniwersalną prawdę marksizmu-leninizmu-maoizmu z konkretną praktyką rewolucji peruwiańskiej, zwalczając i miażdżąc rewizjonizm oraz prawicowe linie oportunistyczne.

Stosując materializm dialektyczny do kwestii wojny, linia wojskowa wyraża także myśl filozoficzną prezydenta Gonzalo i podsumowuje prawa wojny, wojny rewolucyjnej w ogóle, oraz specyficzne prawa wojny rewolucyjnej w Peru. Linia wojskowa jest żywotna dla naszej pracy ideologicznej, politycznej, wojskowej, gospodarczej i kulturalnej i pozwala nam odróżnić proletariacką linię militarną od burżuazyjnej linii wojskowej.

Linia wojskowa składa się z praw rządzących wojną ludową o zdobycie władzy i jej obronę. Zawiera trzy elementy:

1. Wojna ludowa, w naszym przypadku określona jako wojna ludów zjednoczonych, w której wieś jest głównym elementem, a miastem dopełniającym.

2. Konstrukcję rewolucyjnych sił zbrojnych, w naszym przypadku określanych jako Ludowa Armia Partyzancka, których cechą charakterystyczną jest wcielanie milicji w celu posuwania się w stronę morza mas zbrojnych, oraz;

3. Strategia i taktyka kształtowana poprzez kampanie okrążenia i zagłady oraz kontrkampanie okrążenia i zagłady. W naszym przypadku jest to określone poprzez zastosowanie planów polityczno-wojskowych, które mają strategię polityczno-wojskową opracowaną w kampaniach o określonych celach.

4.2 Wojna Ludowa

4.2.1 O wojnie ludowej w Peru

Prezydent Gonzalo, utwierdzając się w przekonaniu o powszechnym prawie rewolucyjnej przemocy, podejmuje najwyższą teorię wojskową proletariatu ustanowioną przez przewodniczącego Mao: wojnę ludową, która jest powszechnie obowiązująca i ma zastosowanie we wszystkich typach krajów, zgodnie z warunkami każdej rewolucji. Światowa wojna ludowa jest główną formą walki, którą proletariat i uciskane narody świata powinni rozpocząć, aby przeciwstawić się imperialistycznej wojnie światowej.

Jego punktem wyjścia jest to, że wojna ludowa jest wojną mas i można ją przeprowadzić jedynie poprzez mobilizację mas i poleganie na nich. Mówi: „Masy dają nam wszystko, od skórek chleba wyjmowanych z ich ust, po drogocenną krew, która miesza się z krwią walczących i bojowników, która zasila drogę wojny ludowej o nową władzę”.

Masy powinny być zorganizowane wraz z asermami w Ludową Armię Partyzancką.

W Wiejskich Bazach Wsparcia wszyscy mężczyźni i kobiety z każdego Komitetu Ludowego są zorganizowani militarnie. W miastach działa również Ludowa Armia Partyzancka, gromadząc coraz więcej mas w różnych nowych organizacjach związanych z wojną ludową i na jej rzecz. Rewolucyjny Ruch Obrony Ludu jest konkretyzacją Frontu w miastach, a jego celem jest mobilizacja mas oporu, służenie wojnie i przyszłemu powstaniu.

Uważa, że aby kontynuować wojnę ludową, musimy wziąć pod uwagę cztery podstawowe pytania:

1. Ideologia proletariatu, marksizm-leninizm-maoizm, którą należy określić w myśli przewodniej - dlatego opieramy się na marksizmie-leninizmie-maoizmie, myśli Gonzalo, przede wszystkim tej drugiej;

2. Potrzeba Peruwiańskiej Partii Komunistycznej która przewodzi wojnie ludowej;

3. Wojnę ludową określa się jako wojnę chłopską, która przebiega drogą otaczania miast od wsi; i

4. Bazy Wsparcia czyli Nowa Siła, budowa Baz Wsparcia, która jest istotą ścieżki otaczania miast od strony wsi.

Analizuje proces historyczny naszego narodu i pokazuje, że zawsze on walczył, że był on podtrzymywany i rozwijany poprzez rewolucyjną przemoc.

To dzięki tej przemocy, w jej różnorodnych formach i stopniach, nasz naród zwyciężył swoje postulaty, prawa i wolności, ponieważ nic nie spadło z nieba ani nie zostało rozdane. „Przeklęte słowa zdrajców”; wszystko zostało faktycznie wygrane poprzez rewolucyjną przemoc, w żarliwych walkach z reakcyjną przemocą; w ten sposób zdobyto ośmiogodzinny dzień pracy, jak podbito i obroniono nasze ziemie, jak zdobyto nasze prawa i obalono tyranów. Rewolucyjna przemoc jest zatem samą istotą naszego procesu historycznego. . . łatwo zrozumieć, że rozwój i zwycięstwo rewolucji peruwiańskiej, naszej rewolucji demokratycznej, wyzwolenie ludu i klasy, zostaną osiągnięte wyłącznie poprzez największą wojnę rewolucyjną naszego ludu, wznoszącą masy broni podczas wojny ludowej.

Wyciąga lekcję historyczną, że te wydarzenia polityczne i militarne zdefiniowały główne przemiany w kraju. Mówi nam, że najpierw następuje czyn wojskowy, a później zmiany polityczne. W ten sposób potwierdza, że wojna jest kontynuacją polityki innymi środkami. Uczy nas, jak masy naszego ludu walczyły z wyzyskiwaczami. Od VII wieku, w którym powstało państwo peruwiańskie, masy walczyły z uciskiem i wyzyskiem.

Imperium Inków ugruntowało swoją dominację poprzez wojny podbojowe, których kulminacją była bitwa pod Yahuarpampą przeciwko Chancas. Później imperium rozszerzyło się poprzez wojny. Jest to fakt polityczny i militarny.

Podbój przez koronę hiszpańską był kolejnym narzuconym wydarzeniem politycznym i militarnym, miażdżącym opór rdzennej ludności i wykorzystującym wewnętrzne walki podbitych. Niemniej jednak należy podkreślić między innymi walkę Manco Inca, który przewodził buntowi przeciwko Hiszpanom.

Narzucenie wicekrólestwa było kolejnym wydarzeniem politycznym i militarnym, które posłużyło do zmiażdżenia samych konkwistadorów. Aby się utrzymać, musiał stawić czoła wielkim powstaniom chłopskim, takim jak to pod wodzą Juana Santosa Atahualpy, a w 1780 r. potężnemu

ruchowi Tupaca Amaru, który zgromadził 100 tysięcy ludzi, rozciągając się od Cusco i Puno po Boliwię, narażając dominację wicekrólestwa na poważne ryzyko, mając reperkusje w Argentynie, Kolumbii i Meksyku i wstrząsnął Ameryką. Ruch został pokonany, ale tak wstrząsnął i podważył wicekrólestwo, przygotowując w ten sposób warunki do emancypacji. Aby dostrzec jego klasowy charakter, warto przypomnieć, że Tupac Amaru był kacykiem.

Emancypacja była kolejnym wydarzeniem militarnym i politycznym i miała trzy momenty: pierwszy, w XVIII wieku, powstania chłopskie, na przykład Tupac Amaru; po drugie, powstania w miastach, takie jak powstanie Francisco de Zela w Tacna i partyzantów, uwypuklające między innymi powstania w Cangallo i Yauyos; po trzecie, konfrontacje między dużymi armiami, które dopełniły wyzwoleńcze wyczyny pod San Martín i Bolivar w bitwie pod Ayacucho w 1824 r.

Ważne jest, aby zrozumieć, że chociaż emancypacji przewodzili kreole, miała ona tę zaletę, że przełamała dominację korony hiszpańskiej; że San Martín był wielkim strategiem wojskowym, a Bolivar okazał się strategiem zarówno politycznym, jak i wojskowym. Obaj walczyli o emancypację kilku krajów amerykańskich, nie szukając osobistych korzyści, pokazując, że aby służyć wielkiej sprawie, musimy zawsze stawiać interes ogólny na pierwszym miejscu, a nigdy osobisty, i zrobili to nie będąc komunistami.

W Republice obszarnicy pozostali przy władzy, lecz stawić czoła wielkim walkom chłopskim ogniem i krwią, między innymi w Atusparii i Uscho Pedro czy Llaccolli w Ocros. Oto mroczny rozdział wojny z Chile, gdzie oba kraje stanęły naprzeciw siebie zmanipulowane interesami Anglików i Francuzów, którzy szukali naszego bogactwa w guanie i azotanach.

Była to wojna, która zatrzymała początkowy kapitalistyczny rozwój kraju i ujawniła brudną rolę klas dominujących, których część skapitulowała przed Chile. Musimy jednak podkreślić bohaterski opór mas przeciwko najeźdźcy w obronie narodu i integralności terytorialnej, opór, który był szczególnie silny w górzystych środkowych i południowych regionach kraju, gdzie formowała się partyzantka; Caceres, który był żołnierzem-właścicielem ziemskim, odegrał w tej sytuacji ważną rolę. Wojna z Chile toczyła się w latach 1879-1883 i doprowadziła do upadku peruwiańskiej gospodarki.

Wkrótce potem, w 1895 roku, rozpoczął się biurokratyczny kapitalizm, który zapoczątkował rozwój współczesnego społeczeństwa peruwiańskiego. W XIX wieku Peru przeszło z kolonii do półkolonii i z feudalnej do półfeudalnej. Zaczął się rozwijać biurokratyczny kapitalizm związany z imperializmem Jankesów, wypierając w ten sposób Anglików. Pojawił się nowoczesny proletariat, który zmienił warunki walki politycznej.

Z tego procesu historycznego wyciągnięto następujące wnioski: że naród zawsze walczył, nie jest pokojowy i stosuje rewolucyjną przemoc za pomocą dostępnych mu środków; że walki chłopskie najbardziej wstrząsnęły podstawami społeczeństwa i że walki te nie zwyciężyły, ponieważ brakowało im kierownictwa proletariatu, reprezentowanego przez partię komunistyczną; oraz że wydarzenia polityczne i wojskowe determinują główne zmiany społeczne. Z punktu widzenia linii militarnej współczesne Peru ma trzy momenty związane z pojawieniem się proletariatu, który zakłada swoją partię, aby przejąć władzę poprzez rewolucyjną przemoc, określając jej drogę, która jest syntetyzowana w procesie linii militarnej partii.

Pierwszy okres (1895–1945).

Utworzono Komunistyczną Partię Peru, a jeśli chodzi o linię militarną, Mariategui ustala „Wskazanie i zarys drogi”. Bohaterskie walki robotników o lepsze płace, ośmiogodzinny dzień pracy, o przyzwoite warunki pracy, ruchy chłopskie z południowej Sierra o ziemię i ruchy

proletariatu rolniczego oraz ruchy na rzecz reformy uniwersytetu prowadzą do kompleksowego zaostrzenia walki klasowej, w której dojrzewa proletariat peruwiański i w której Mariategui zakłada 7 października 1928 roku Komunistyczną Partię Peru pod sztandarem marksizmu-leninizmu.

Mariategui wskazał i nakreślił podstawowe idee dotyczące przemocy rewolucyjnej. Powiedział: „Nie ma rewolucji umiarkowanej, zrównoważonej, łagodnej i spokojnej". „Władzę zdobywa się przemocą… można ją zachować jedynie poprzez dyktaturę". Pojmował wojnę jako przedłużającą się z natury: "Rewolucja może dopełnić się dopiero po wielu latach. Często ma ona naprzemienne okresy dominacji sił rewolucyjnych lub sił kontrrewolucyjnych".

Ustalił związek między polityką a wojną, rozumiejąc, że rewolucja generuje armię nowego typu, mającą inne zadania niż wyzyskiwacze; rozumiał także rolę chłopstwa i żywotny udział klasy robotniczej w roli wiodącej, że rewolucja nadejdzie z Andów, że „wraz z porażką feudalizmu latifundistycznego kapitalizmowi miejskiemu zabraknie sił, aby przeciwstawić się rosnącej klasie robotniczej"; że aby zrobić karabiny rewolucyjne, potrzebny jest program i doktryna. Pojmował rewolucję jako wojnę totalną, w której występuje połączenie elementów politycznych, społecznych, militarnych, ekonomicznych i moralnych, a każda frakcja wywołuje napięcie i mobilizuje wszystkie możliwe zasoby. Całkowicie odrzucił drogę wyborczą.

Wraz ze śmiercią Mariategui w kwietniu 1930 r. prawica kierowana przez Ravinesa uzurpuje sobie przywództwo w partii, co spowoduje kwestionowanie i negowanie drogi Mariategui. Słowami nawołują do powstania, ale przeradzają się w elektoratyzm. Tzw. „Zjazd Konstytucyjny" partii w 1942 r. sankcjonuje kapitulacyjną taktykę „Związku Narodowego", zarówno w polityce wewnętrznej, jak i międzynarodowej. Partia pozostaje pod wpływem idei Browdera, poprzednika współczesnego rewizjonizmu, w którym następuje wyraźne porzucenie rewolucyjnej przemocy i promowana jest taktyka wyborcza skupiona na „Froncie Narodowo-Demokratycznym".

Niemniej jednak czerwona linia w partii walczyła w obronie stanowisk marksistowsko-leninowskich, choć była zaciekle zwalczana, a wewnętrzne walki rozstrzygano poprzez wypędzenia.

Drugi okres (1945–1980).

Rekonstytuuje się Peruwiańska Partia Komunistyczna, a w odniesieniu do linii wojskowej prezydent Gonzalo ustanawia „Definicję i podstawy drogi". Ten drugi moment składa się z dwóch części: pierwsza, obejmująca lata 1945–1963, to „Nowe impulsy rozwoju partii i początki walki z rewizjonizmem", druga, obejmująca lata 1963–1980, to „Ustalenie ogólnej linii politycznej i rekonstrukcja partii".

W pierwszej części drugiej chwili, w połowie lat pięćdziesiątych, rozpoczyna się walka o reaktywację partii, która została pogrążona w chaosie po zamachu stanu Odría. Następnie partia rozpoczyna pierwszy krok w walce z rewizjonizmem. Proces ten zachodzi pośród następstw rewolucji kubańskiej i głównie dlatego, że rozwój walki pomiędzy marksizmem a rewizjonizmem rozpoczyna się na poziomie światowym. Zaczyna się dyskutować o drodze do rewolucji, znów mówi się o walce zbrojnej, a na IV Zjeździe Partii w 1962 roku uzgodniono, że w Peru realne są tak zwane „dwie drogi":

„Droga pokojowa i droga pełna przemocy". Również „rewolucja może podążać drogą otaczania miast ze wsi, jak również z miasta na wieś".

Jednak pomimo tej pustej gadki partia w zasadzie trzymała się starej strategii wyborczej, przybierając wówczas formę tzw. „Frontu Wyzwolenia Narodowego". To był rewizjonizm

Chruszczowa. W tym czasie zaczynają się wyłaniać stanowiska polityczne prezydenta Gonzalo, który położył podwaliny pod czerwoną linię łączącą stanowisko przewodniczącego Mao w walce pomiędzy marksizmem a rewizjonizmem.

W drugiej części drugiej chwili, od 1963 do 1980, mamy „Ustalenie ogólnej linii politycznej i rekonstrukcję Partii". Zadanie to wykonał prezydent Gonzalo, tworząc czerwoną frakcję Partii w intensywnej walce trwającej ponad piętnaście lat i poprzez trzy strategie polityczne:

Od 1963 do 1969 kierował frakcją czerwoną w ramach politycznej strategii podążania „Drogą otaczania miast od strony wsi".

Od 1969 do 1976 kierował partią, realizując strategię polityczną „Rekonstytucji Partii na rzecz wojny ludowej".

Od 1976 do 1979 roku obowiązywała polityczna strategia „Dokończenia rekonstrukcji i założenia fundamentów" dla rozpoczęcia walki zbrojnej.

W pierwszym strategicznym okresie podążania „Drogą otaczania miast od wsi" komuniści peruwiańscy są głęboko poruszeni walką między marksizmem a rewizjonizmem, a stanowiska marksistowskie przenikają do organizacji.

W latach sześćdziesiątych istnieje wielki ruch chłopski, który zmobilizował od 300 do 500 tysięcy chłopów, którzy walczyli o ziemię, ale nie przerodzili się w walkę zbrojną pod wpływem rewizjonistycznego przywództwa; w klasie robotniczej następuje wielki ruch strajków robotniczych, a walka uniwersytecka osiąga wyższy poziom. Wszystkie te wydarzenia miały konsekwencje dla Partii i prezydent Gonzalo wykuł czerwoną frakcję w Ayacucho z jasnymi ideami, że partia musi przejąć władzę i że musi opierać się na teorii marksistowskiej.

Rozpoczyna frontalną walkę z rewizjonizmem skupionym w Związku Radzieckim i mocno trzyma się stanowiska Komunistycznej Partii Chin, a przede wszystkim stanowiska przewodniczącego Mao. Wyjaśnia, że: „Na wsi panuje silny ferment rewolucyjny", „trzeba zwrócić szczególną uwagę na wieś i biednych chłopów" oraz że „nasza rewolucja będzie przebiegać od wsi do miasta".

Na IV Konferencji Krajowej w styczniu 1964 r. spotyka się z różnymi podstawami Partii, aby wypędzić rewizjonizm i jego zgryźliwych przedstawicieli Jorge del Prado, Acostę i Juana Barrio. W ten sposób nasza partia będzie jedną z pierwszych, która przełamie i wypędzi rewizjonizm ze swoich szeregów.

Prezydent Gonzalo zaczął konsolidować [aboco a parar] Partię w Komitecie Regionalnym Ayacucho; ośrodek pracy partyjnej umieścił na wsi; w mieście zorganizował masy biedne w Federacji Sąsiedztw i zreorganizował Rewolucyjny Front Studencki. Ale transcendentalne znaczenie ma to, że pomimo sprzeciwu nowego centralnego przywództwa przeydenta Gonzalo, stosując porozumienie partyjne, rozpoczął „Pracę Specjalną", czyli pracę wojskową Komitetów Regionalnych, przyznając im trzy funkcje:

polityczną, wojskową i logistyczną.

Następnie w ostrej walce dwóch linii ze stanowiskami centralnego kierownictwa, które chciało kontrolować pracę wojskową, zwalczał militaryzm, najemnictwo i foquismo. [Odnosi się to do teorii foco Che Guerary – tłum.] W tych okolicznościach partyzanci MIR [Ruch Lewicy Rewolucyjnej – tłum.] rozwijają stanowisko, które wyraża walkę naszego ludu z punktu widzenia drobnomieszczańskiego, podążającego po linii militarnej i omijającego partię.

Ruch ten, mimo że nie nadążał za powstaniem chłopstwa, pokazał, że walka zbrojna jest możliwa z perspektywy, pod warunkiem, że będzie prowadzona przez sprawiedliwą i właściwą linię pod przywództwem partii. Z tego powodu prezydent Gonzalo był przeciwny rozwiązaniu partii w celu śledzenia MIR i ELN [Armii Wyzwolenia Narodowego – tłum.] na rzekomym froncie. Na posiedzeniu Rozszerzonego Biura Politycznego we wrześniu 1967 r. objaśnił plan strategiczny, który zawierał zestaw środków, które Komitet Centralny powinien podjąć w celu konstrukcja trzech instrumentów, których głównym zadaniem było utworzenie sił zbrojnych, co zostało uzgodnione na V Konferencji Krajowej w 1965 r.

Dzieje się to w środku walki frakcyjnej, w której przede wszystkim frakcje „Patria Roja" i prawicowy likwidacjonizm Paredesa starają się otoczyć kierownictwo partii. Paredes zamierzał powtórzyć taktykę śledzenia frakcji wielkiej burżuazji, podczas gdy ci z „Patrii Roji" pogrążyli się w prawicowym oportunizmie. Podczas drugiej strategii politycznej „Rekonstruowania Partii na rzecz Wojny Ludowej" prezydent Gonzalo wyjaśni leżący u jej podstaw rewizjonizm w partii i konieczność jego odtworzenia w oparciu o jedność partii:

myśl marksizmu-leninizmu-Mao Tse-tunga, myśl Mariáteguiego i ogólna linia polityczna.

Z tymi stanowiskami walczyły wspomniane frakcje. Niewłaściwe prowadzenie przez Paredesa walki dwóch linii doprowadzi do fragmentacji partii. Prezydent Gonzalo rozumiał potrzeby o konieczności odtworzenia partii i konieczności rozpętania wewnętrznej walki, aby ją urzeczywistnić poprzez wykorzenienie rewizjonizmu, o czym świadczą artykuły redakcyjne, które napisał w Bandera Roja z grudnia 1967 r. „Rozwijaj walkę wewnętrzną w głębi" i z kwietnia 1968 r. „Pogłębiaj i intensyfikuj walkę wewnętrzną w praktyce rewolucyjnej". Będzie niestrudzenie pracował na rzecz skierowania rewolucyjnej przemocy na wojnę ludową, na rzecz drogi otoczenia miast od wsi, realizując w ten sposób główne zadanie, którego żądała partia: konstrukcje rewolucyjnych sił zbrojnych.

Tłumaczy, że nieodzownym fundamentem tego przedsięwzięcia jest rozwój rewolucyjnej pracy chłopskiej, że bez dobrej pracy wśród mas chłopskich, czyli pracy kierowanej przez myśl marksistowsko-leninizmowo-mao-tse-tunga i kierowanej przez partię komunistyczną, nie może być rozwoju sił zbrojnych ani wojny ludowej. Następnie mówi, że musimy nie tylko odzyskać ciągłą aktualność myśli Mariátegui, ale także ją rozwinąć. Ustanawia Program Agrarny Partii w maju 1969 r. W 1972 r. ustala Plan Strategiczny Komitetu Regionalnego Ayacucho. Pokonuje prawicowy likwidacjonizm i w partii pozostają dwie frakcje: frakcja czerwona zasadniczo w Ayacucho, na której czele stoi prezydent Gonzalo, oraz frakcja „bolszewicka", działająca głównie w Limie. Tak zwani „bolszewicy" rozwinęli lewicową linię likwidacjonistyczną, formę rewizjonizmu, która izolowała partię od mas. Ich koncepcja była taka, że w faszyzmie nie da się walczyć, że wystarczy mieć właściwą linię.

Mieli linię wojskową przeciwną wojnie ludowej. Zostali zmiażdżeni w 1975 r., a ich przywódcy uciekli. Podczas trzeciej strategii politycznej „Dokończenia rekonstrukcji i założenia baz", mającej na celu rozpoczęcie walki zbrojnej, problemem było dokończenie, uznanie Rekonstytucji partii za zakończoną i stworzenie podstaw do rozpoczęcia walki zbrojnej. Kwestia ta zostanie rozstrzygnięta na VII Plenum w kwietniu 1977 r., podczas którego cała partia działała pod hasłem „Budownictwo w służbie walki zbrojnej", walcząc z zalążkami prawicowej linii oportunistycznej, która utrzymywała, że Velasco przeprowadził reformę rolną, że istniała potrzeba zorganizowania chłopstwa wokół Federacji Chłopskiej Peru i że wojnę ludową należy prowadzić w imię „najgłębiej odczuwanych [mas sentidas] postulat". mas", zapominając o problemach ziemi i władzy.

W miastach rozwinęli „pracownictwo”, skupiając klasę na przywódcach związkowych [gremialismo] i sprzeciwiając się odgrywaniu przez klasę jej wiodącej roli. Kiedy te stanowiska zostały zmiażdżone, w czerwcu 1977 r. prezydent Gonzalo ogłosił „Narodowy plan konstrukcji”; kilkadziesiąt kadr wysłano na wieś w interesie strategicznych potrzeb wojny ludowej i konstrukcji Komitetów Regionalnych z uwzględnieniem przyszłych Baz Wsparcia.

Na VIII Plenum w lipcu 1978 ustala „Zarys Walki Zbrojnej”. W istocie wyjaśnił, że wojna ludowa w Peru musi toczyć się jako jedna całość, zarówno na wsi, jak i w mieście, przy czym wieś jest głównym teatrem działań zbrojnych, podążając drogą otaczania miast od wsi. Ponadto musi uwzględniać historyczny proces społeczny kraju, zwłaszcza aspekt militarny, znaczenie Sierra, a przede wszystkim części środkowej i południowej w naszej historii, znaczenie stolicy oraz potrzebę umiejscowienia Peru w kontekście Ameryki Łacińskiej, szczególnie w Ameryce Południowej, a także w kontekście międzynarodowym i rewolucji światowej.

Cała partia przystąpiła do ogólnej reorganizacji, stawiając wieś jako centrum rozwoju głównych form walki i organizacji. W ten sposób ustanowiono podstawy konstrukcji trzech instrumentów rewolucji. Podsumowując, cały proces Rekonstytucji pozostawił nam partię nowego typu, przygotowaną do wszczęcia wojny ludowej i prowadzenia jej aż do zdobycia władzy w całym kraju. W procesie tym wykształcił się kontyngent historyczny, który z ideologią proletariatu pod przewodnictwem prezydent Gonzalo był gotowy podjąć się zdobycia władzy poprzez wojnę ludową. Trzeci moment (1980 do chwili obecnej). Partia zaczyna przewodzić wojnie ludowej. Jej linię wojskową tworzy „Zastosowanie i rozwój Drogi”. Ten trzeci moment ma cztery kamienie milowe:

1) Definicja.

W istocie partia przyjmuje historyczne i transcendentalne porozumienie o rozpoczęciu wojny ludowej w Peru, określone na IX rozszerzonym plenum w czerwcu 1979 r. Porozumienie to zostało osiągnięte w środku trzech intensywnych walk: pierwsza toczyła się przeciwko prawicowej linii oportunistycznej, sprzeciwiającej się wszczynaniu walki zbrojnej, negującej sytuację rewolucyjną, że nie ma warunków i że istnieje „stabilność”. Wypędzono ich, a partia zgodziła się na nowy etap i nowy cel.

Druga walka była skierowana przeciwko nowej linii prawicy, która uważała, że wszczęcie walki zbrojnej jest niemożliwe, że jest „marzeniem”, że nie ma potrzeby podejmowania tego porozumienia, bo to kwestia zasad. Trzecia walka dotyczyła rozbieżności w obrębie lewicy i omawiała niuanse dotyczące sposobu rozwoju wojny ludowej. Ustalono, że stanowisko proletariackie należało do prezydenta Gonzalo i dlatego należało je egzekwować; cała partia zobowiązała się, że będzie kierować się przywództwem prezydenta Gonzalo.

Jeśli chodzi o budowę sił zbrojnych, podjęto działania mające na celu utworzenie kadr wojskowych, specyficznych grup do działania oraz osłabienie sił reakcyjnych, wymierzonych w żołnierzy. W strategii i taktyce zaproponowano na nowo system organiczny.

2) Przygotowanie.

W tym przełomowym wydarzeniu zostaje usankcjonowany program partii, ogólna linia polityczna rewolucji peruwiańskiej i statut partii. Rozwiązano problemy strategii politycznej związane z przemocą rewolucyjną, wojną ludową i partią, armią i jednolitym frontem. Zakłada się następującą Decyzję: "Wykujcie Pierwszą Kompanię w Czynach! Niech rozkwitnie przemoc urzeczywistniona w rozpoczęciu i rozwoju walki zbrojnej; otwieramy ołowiem i ofiarowujemy naszą krew, aby

napisać nowy rozdział historii Partii i naszego ludu wykuwającego Pierwszą Kompanię w czynach (Peru, 3 grudnia 1979 r.)."

Partia przygotowywała walkę zbrojną rozwiązując dwa problemy:

1) *Zagadnienia strategii politycznej*, które definiują zarówno treść, jak i cele wojny ludowej w perspektywie i perspektywie krótkoterminowej, a także wytyczne, jakie powinna mieć wojna ludowa, jej plany militarne, konstrukcje trzech instrumentów i ich związek z nową potęgą;

2) *Rozpoczęcie walki zbrojnej*. Ta decydująca i najważniejsza kwestia zasługiwała na szczególną uwagę Prezydenta Gonzalo, który ustanowił „Plan wtajemniczenia" kierowany hasłem „Rozpocznij walkę zbrojną!" na tym polegała kondensacja głównych polityk, które należało rozwijać militarnie. Jej treść obejmowała:

Po pierwsze, zadania polityczne do spełnienia, którymi jest wszczęcie walki zbrojnej, bojkot wyborów, militarne wspieranie walki zbrojnej o ziemię i utworzenie podstaw dla nowych zdobyczy, zwłaszcza nowej potęgi.
Po drugie, formy walki: wojna partyzancka, sabotaż, propaganda i agitacja zbrojna oraz selektywna zagłada.
Po trzecie, formy organiczne i wojskowe: oddziały zbrojne, z nowoczesną bronią lub bez niej.
Po czwarte, chronologia, data rozpoczęcia i czas trwania Planu oraz jednoczesne działania w określonych datach.
Po piąte, hasła: „Walka zbrojna!", „Rząd robotniczo-chłopski!" i „Precz z nowym reakcyjnym rządem!" Przygotowanie przeprowadzono w walce z prawicowymi stanowiskami w partii, które negowały warunki, że partia nie jest przygotowana lub że masy nie udzielą nam poparcia. Lider tych stanowisk zdezerterował i zostali zmiażdżeni.

3) Inicjacja.

17 maja 1980 roku w Peru rozpoczęła się wojna ludowa.

„Był to buntowniczy cios polityczny o transcendentalnym znaczeniu, wywieszający buntownicze czerwone flagi oraz wznoszący młoty i sierpy, który głosił: «Warto się buntować» i «Władza wyrasta z lufy pistoletu». Wzywał lud, zwłaszcza biednych chłopów, do powstania z bronią, rozpalenia ogniska i wstrząsnięcia Andami, napisania nowej historii na polach i ukrytych cech naszego burzliwego krajobrazu, do zburzenia zgniłego krajobrazu mury opresyjnego porządku, zdobywać szczyty, szturmować niebiosa z armatami, aby otworzyć nowy świt.

Początki były skromne, prawie bez nowoczesnej broni. Rozpoczęła się walka, była zaawansowana i budowana od małych do dużych, a ze słabego materiału i początkowego ognia powstał wielki, burzliwy ogień i potężny ryk, który narasta, siejąc rewolucję i eksplodując w coraz bardziej porywczą wojnę ludową.

Ten trzeci kamień milowy trwał od maja do grudnia 1980 roku, rozwiązując problem wszczęcia walki zbrojnej, przejścia od czasów pokoju do czasów wojny. Kluczowe znaczenie miała militaryzacja Partii poprzez działania i mistrzowski Plan Wtajemniczenia. Tak narodziło się nowe: podstawowa forma walki, walka zbrojna i podstawowa forma organizacji, pododdziały i drużyny.

Do najwybitniejszych akcji w terenie należały akcje partyzanckie w Ayrabambie i Aysarca [miejscowości w Ayacucho – Tł.] oraz podpalenie w mieście Gmachu Miejskiego San Martín [dzielnica Limy – Tł.].

Bojkot wyborów w mieście Chuschi był akcją, która zapoczątkowała wojnę ludową. Plan ten został zrealizowany, pokonując stanowiska prawicowe, które twierdziły, że Plan jest „hodżystowski" i że działania skupiają się w mieście. Argumenty te zawyżały pozory z rzeczywistością i zniekształcały ich istotę, gdyż reakcyjna propaganda na pierwszych stronach gazet umieszczała sabotaże w miastach i minimalizowała działania na wsi. Specyfika wojny ludowej w Peru polega na tym, że wieś staje się głównym teatrem działań, a miasta niezbędnym uzupełnieniem.

4) Rozwój wojny partyzanckiej.

Zostało ono osiągnięte poprzez trzy plany wojskowe: rozmieszczenie wojny partyzanckiej, podbicie baz i rozwój baz. Jeśli chodzi o wdrożenie wojny partyzanckiej. Dopełnieniem tego był plan, który trwał od maja 1981 do grudnia 1982 i miał okres pilotażowy w styczniu 1981. Hasło „Otwarte strefy partyzanckie w funkcji baz wsparcia" oznaczało ideologiczno-polityczny skok poprzez umieszczenie marksizmu-leninizmu-maoizmu, przewodniej myśli prezydenta Gonzalo, jako podstawy jedności partii.

Pod względem militarnym w całym kraju rozpoczęła się wojna partyzancka niczym wachlarz, mająca na celu „zdobycie broni i środków wojennych, wstrząśnięcie wsią działaniami zbrojnymi" i „uderzenie w celu natarcia w kierunku baz wsparcia". Plany te zostały częściowo zrealizowane przy pomocy tego ostatniego, „Strajku", będącego łącznikiem z planem kolejnym. Posunięto się do przodu w niszczeniu feudalnych stosunków produkcyjnych, wymierzonym przeciwko gamonalizmowi jako grotowi włóczni i zwalczaniu wspólnych operacji policyjnych.

Dokonano licznych ataków na posterunki policji i selektywnej anihilacji władzy gamonalnej, co doprowadziło do wielkiej masowej mobilizacji mas chłopskich, które włączyły się do milicji, powodując próżnię władzy dla reakcjonistów.
Powstały Komitety Ludowe, które rosły i mnożyły się. Tak pojawiły się i zostały określone Bazy Wsparcia. Kładziemy nacisk na takie działania, jak szturm na miejskie więzienie Ayacucho, gdzie po raz pierwszy zadziałała Pierwsza Kompania, nękając miasto i uwalniając dziesiątki jeńców wojennych; ataki na posterunki policji w Vilcashuamán, Totos i San José de Secce; sabotaże w sieci energetycznej i liniach komunikacyjnych; zrównania z ziemią, takie jak między innymi Pincos, Toxama, Allpachaca, Huayllapampa.

W miastach doszło do sabotażu biurokratycznego kapitalizmu i imperializmu, a także wspierania strajków akcjami zbrojnymi. Tutaj zwalczane były stanowiska prawicowe, obejmujące władzę osobistą i lenna oraz odwroty w działaniach. Rozpoczęcie wojny partyzanckiej dało nam najważniejszy podbój:

nową władzę, tajne Komitety Ludowe, które stanowią kręgosłup Baz Wsparcia.

W obliczu postępu wojny ludowej reakcyjny rząd Belaúnde od samego początku rozpoczął prześladowania, represje, tortury, więzienie i śmierć bojowników, bojowników i mas. Organizują działania policyjne niezależnie i wspólnie ze swoimi siłami policyjnymi, Gwardią Cywilną, Gwardią Republikańską, Policją Śledczą i korpusem antypowstańczym znanym jako „sinchi". Ogłosili D.L. [Dekret prawny – Tł.] Nr 046, ustawa iście terrorystyczna, gwałcąca najbardziej elementarne zasady burżuazyjnego prawa karnego.

Jednak rezultatem wszystkich ich planów była najbardziej wszechstronna porażka; masy odrzuciły i stawiały opór ich agresji. Pojawienie się nowej władzy przełamało powściągliwość rządu Belaúnde, który od początku minimalizował problem utrzymania fałszywej demokratycznej fasady i wzmocnił klasowe potrzeby dwóch wyzyskiwaczy, wielkiej burżuazji i obszarników, pod ochroną głównie jankeskiego imperializmu. Następnie Belaunde powierzył siłom zbrojnym (armii, marynarce

wojennej i siłom powietrznym), stanowiącym kręgosłup państwa, przywrócenie porządku publicznego przy wsparciu sił policyjnych, wprowadzając stan wyjątkowy pod kontrolą polityczno-wojskową w regionach Ayacucho, Apurímac i Huancavelica od grudnia 1982 r. do chwili obecnej.

Prezydent Gonzalo, wraz z rozwojem wojny ludowej i reakcją kontrrewolucyjną, która implikowała skok jakościowy, nakreślił Wielki Plan Podboju Baz w Rozszerzonym Komitecie Centralnym od stycznia do marca 1983 r., w którym zdefiniowano cztery zadania polityczne: ogólna reorganizacja partii, utworzenie Ludowej Armii Partyzanckiej i Rewolucyjnego Frontu Obrony Ludu oraz ich konkretyzacja jako Komitety Ludowe na wsi i jako Obrona Rewolucyjna Ruch Ludu w miastach i Wojskowy Plan Zdobycia Baz. Z politycznego punktu widzenia sprzeczność nowe państwo – stare państwo robiło postępy pod hasłem „Broń, rozwijaj i buduj" bazy wsparcia.

Rozpoczął się ostry konflikt zbrojny, w którym reakcjoniści walczyli o przywrócenie starej władzy, a rewolucja walczyła o przeciwstawienie się nowej władzy. To właśnie nazywamy walką odbudowy i kontrrekonstytucji obejmującą lata 1983 i 1984. Dla stref określono plany wojskowe, stosując taktykę okrążania i uderzania w słaby punkt wroga. Zakończono dwie udane kampanie, podczas których nowa Moc została zahartowana, przechodząc pierwszą próbę ognia; partia została wzmocniona i rozwinęła się Ludowa Armia Partyzancka. Reakcyjne siły zbrojne prowadziły wojnę kontrrewolucyjną, kierując się koncepcjami swojego imperialistycznego mistrza Jankesów, teorią wojny kontrrewolucyjnej opartą na ich doświadczeniach w Wietnamie, a szczególnie zaczerpniętą z walki z walką zbrojną w Ameryce Łacińskiej, zwłaszcza w Ameryce Środkowej.

To podstawowe źródło teoretyczne połączone z „antyterrorystycznym" doświadczeniem Izraela i jego odpowiednika w Argentynie, wraz z doradcami z Republiki Federalnej Niemiec, Tajwanu, Hiszpanii itp. To w połączeniu z ich doświadczeniem z kilkumiesięcznych walk antypartyzanckich z 1965 r. i bardziej ograniczonym doświadczeniem walki w La Convención. Operacjami kieruje Połączone Dowództwo Sił Zbrojnych, które działa zgodnie z wolą Rady Obrony Narodowej pod przewodnictwem Prezydenta, obecnie pod przewodnictwem Alana García, który ponosi bezpośrednią i nieuniknioną odpowiedzialność.

Ta kontrrewolucyjna strategia została pokonana wiele razy. Została ona całkowicie i doszczętnie zmiażdżona i pokonana przez wojnę ludową, raz po raz ukazując światu wyższość strategii proletariatu nad strategią imperializmu. Konkretna polityka stosowana przez ludobójczy rząd: masy przeciwko masom; ludobójstwo, masowe groby; zniknięcia całych wiosek.

Podsumowując, rozpętali biały terror na wsi, szczególnie w Ayacucho, Huancavelica i Apurímac. W wyniku tego ludobójstwa zginęło 8700 Peruwiańczyków. Spośród nich cztery tysiące siedemset zamordowanych to najbiedniejsi i najbardziej wyzyskiwani, głównie chłopi, slumsy i mieszkańcy slumsów miast, 4000 zaginęło.

To ludobójstwo nie przyniosło oczekiwanego rezultatu; nie stłumiła wojny ludowej. Wręcz przeciwnie, „wojna ludowa przybiera na sile, rozwija się i zadaje potężne ciosy", udowadniając, czego nauczał przewodniczący Mao, że represje są co podżega do rewolucji.

W ramach Planu podboju baz znajduje się „Plan Wielkiego Skoku", który podlega specyficznej strategii politycznej „Wyrażone są dwie republiki, dwie drogi, dwa bieguny" oraz strategii wojskowej „uogólnienia wojny partyzanckiej". Przeprowadzono cztery udane kampanie zgodnie z politycznymi wytycznymi: „Otwórz naszą przestrzeń polityczną", „Przeciwko wyborom powszechnym w 1985 r., zakłócaj, destabilizuj i utrudniaj je, gdziekolwiek to możliwe", „Przeciw dojściu do władzy nowego rządu Apristy" oraz „Osłabij faszystowskie i korporacyjne zgromadzenie Aprista".

Wojna Ludowa rozwinęła się w regionach Ayacucho, Huancavelica i Apurímac i rozszerzyła się na Pasco, Huánuco i San Martín, obejmując obszar od departamentu Cajamarca na północno-zachodniej granicy z Ekwadorem do Puno na granicy z Boliwią na południowym wschodzie kraju, uderzając i wstrząsając miastami, zwłaszcza stolicą. Wojna Ludowa zasadniczo toczy się w Sierra, historycznej osi społeczeństwa peruwiańskiego oraz jego najbardziej zacofanej i najbiedniejszej części, przekształcając je w wielki teatr wojny rewolucyjnej. Dotarł do skraju Dżungli i na przylądki Wybrzeża.

Tak więc wojna ludowa nie została wymyślona w jednym regionie, ale rozwijała się jednocześnie w kilku regionach, chociaż w nierównej formie, a jej główny obszar może się różnić w zależności od potrzeb. Wszystko to mieści się w ramach strategicznie scentralizowanego i taktycznie zdecentralizowanego planu. Do najważniejszych działań zaliczają się ataki na bazy antypartyzanckie w departamencie Ayacucho; zniszczenie osad kontrwywrotowych [nukleamientos]; zakłócenia w tworzeniu lokalnych mikroregionów; w Huancavelica rozbiórka sieci elektrycznej i zniszczenie systemu autostrad; zniszczenie spółdzielni rolniczych Cinto i Vichincha wraz z redystrybucją bydła i zawłaszczeniem gruntów; przełomy w Apurímac.

W regionie centralnym doszło do zasadzek jak w Michivilca, sabotaż podstacji Centromín [państwowa korporacja górnicza – tł.], sabotaż w SAIS [państwowa spółdzielnia – tł.] Túpac Amaru. Na północy konfiskata ziemi pod hasłem „Przejmij ziemię!” która zmobilizowała 160 tys. chłopów i skonfiskowała 320 tys. hektarów, głównie pastwisk, i 12 tys. sztuk bydła; sabotaż rurociągu naftowego „Norperuano” i siedziby APRA w mieście Trujillo.

Na południu kwestią ziemi wstrząsnęła mobilizacja ponad 10 tysięcy chłopów; w Huallaga atak na posterunek policji w Aucayacu, zniszczenie dużej kompanii [tealera] i zasadzka na Gwardię Republikańską; w metropolii Limie sabotaże przeciwko ambasadzie rosyjskich socjalimperialistów, przeciwko dziesiątkom lokalnych biur partii APRA oraz przeciwko bankom i fabrykom, a wszystko to doprowadziło do stanu wyjątkowego i [toque de queda] stolicy pod odpowiedzialnością Sił Zbrojnych w lutym 1986 roku.

Alan García Pérez kontynuował kontrrewolucyjną politykę swojego poprzednika i starał się stłumić wojnę ludową poprzez ludobójstwa, takie jak Accomarca, Llocllapampa, Umaru i Bellavista na wsi. W stolicy Republiki dopuścił się dwóch ludobójstw na jeńcach wojennych, pierwszego dokonanego 4 października 1985 r., kiedy to w lśniącym okopach pod Lurigancho zginęło 30 bojowników i bojowników. Nie złamało to bohaterskiego oporu jeńców wojennych, którzy swoją krwią utworzyli Dzień Jeńca Wojennego.

Drugi miał miejsce 19 czerwca 1986 r., kiedy w perfidii popełniono najbardziej podłą i nikczemną zbrodnię z premedytacją, mającą na celu stłumienie wojny ludowej i unicestwienie jeńców wojennych, który zaciekłym oporem zadał ludobójczemu rządowi Apristy najpoważniejszą polityczną, militarną i moralną porażkę. To uwypukliło i zdefiniowało ich dylemat służenia biurokratycznej frakcji wielkiej burżuazji w celu rozwoju faszyzmu i korporacjonizmu, pozostawiając Garcię i partię Aprista na zawsze skąpaną we krwi ludobójstwa.

W ten sposób powstał Dzień Bohaterstwa z monumentalną trylogią 250 zabitych w lśniących okopach bojowych El Fronton, Lurigancho i Callao. Potępiamy i demaskujemy oportunizm i rewizjonizm w jego różnych wcieleniach: prorosyjski, prochiński, fałszywy ma mariáteguizm, wszystkich, którzy działali i nadal działają jako informatorzy, podążając za kontrrewolucją, negując i zwalczając wojnę ludową i piętnując ją jako terroryzm, powtarzając to, co mówią Reagan, peruwiańscy i światowi reakcjoniści.

Nie mogę udowadniając swoje zarzuty, po prostu rzucają przymiotnikami i potępiają przemoc „niezależnie od źródła” i kontynuują swoje dawne stanowiska wyborcze w celu szufladkowania narodu parlamentarnym kretynizmem, z każdym dniem coraz bardziej pogrążając się w tym ratowniku starego porządku, ich zgniłym parlamencie, ich farsach wyborczych, swojej konstytucji i ich prawach, żyjąc w drżącym strachu i pełnym szacunku lęku przed reakcyjnymi siłami zbrojnymi i zamachem stanu.

Potępiamy uniżoną postawę i kapitulację Barrantesa Lingána oraz jego pionków i kumpli. Od 1983 roku strategia polityczna Wielkiego Planu Podboju Baz została ukończona poprzez dwie kampanie obrony, rozwoju i konstrukcji Części I i II, a Plan Wielkiego Skoku z czterema kampaniami do grudnia 1986 roku pokazuje nam postęp Wojny Ludowej, że jesteśmy solidnie związani z masami, wbrew wszystkiemu, co mówią, ponieważ fakty niezaprzeczalnie im przeczą.

Wojna Ludowa podbiła obszar rozciągający się przez Sierra, Dżunglę i Wybrzeże, maszerując energicznie i silnie, budując nowe i otwierając to, co ma być. Bazy Wsparcia stanowiące rdzeń dróg otaczających miasta ze wsi zostały już zdobyte. Odnośnie Wielkiego Planu Rozwoju Baz.

Ma to szczególne znaczenie w wojnie ludowej, ponieważ istotą wojny ludowej jest rozwój baz wsparcia; dlatego też Wielki Plan Rozwoju Baz ma związek z budową nowej Mocy i jej rozwojem, ma związek z perspektywą, jaka otwiera się na zdobycie Mocy w całym kraju. Strategia polityczna polega na rozwijaniu Baz Wsparcia, a strategia wojskowa polega na rozwijaniu Wojny Ludowej w służbie rewolucji światowej, planu, który jest realizowany poprzez plan pilotażowy.

Triumf rewolucji rodzi i miażdży potężną kontrrewolucję. Wkraczamy zatem w decydujące lata, w których APRA kontynuuje działalność bez planu strategicznego; mówią o „nowej strategii”, ale czegoś takiego nie ma. Jedyne, co mogą zrobić, to zastosować silniejsze środki, więcej praw politycznych, gospodarczych i społecznych, wzmocnić wojsko, aby ułatwić walkę sił zbrojnych przeciwko nam, rozpętając nowe ludobójstwo w nowych warunkach, zarówno dla nas, jak i dla nich.

Dla nas trwające ludobójstwo ukazuje się w nowych okolicznościach. Przeszliśmy przez ludobójstwo z 1983 i 1984 r., które pokazało wielkie społeczne odrzucenie i wzmocnienie rewolucji. Reakcją może być jedynie ludobójstwo, ale to wzmocni wojnę ludową. Mogą nastąpić początkowe odwroty lub zmiany, ale zwyciężymy, utrzymując się przy marksizmie-leninizmie-maoizmie, myśli Gonzalo, w naszej polityce pięciu wydarzeń, niezwyciężoności wojny ludowej i wsparciu ludzi, którzy tworzą i będą tworzyć historię zawsze pod przywództwem Partia Komunistyczna. O konkretnych sytuacjach i możliwościach, jakie przedstawia nam nowy Wielki Plan Rozwoju Baz, musimy zdawać sobie sprawę z:

1. Pojawienie się grup zbrojnych, takich jak MRTA i CRP [krótkotrwale Ludowe Komando Rewolucyjne – tł.], które zostały przekształcone, ale nie mają dobrze określonej koncepcji marksistowskiej. Maszerują zatem, by służyć imperializmowi, socjalimperializmowi i rzekomemu dialogowi z faszystami, z którymi już dali jednostronny rozejm

2. APRA już zaczęła rozwijać faszyzm i korporacjonizm. Stoi przed poważnymi i rosnącymi trudnościami, takimi jak rosnąca i kręta zmowa i spór z burżuazją kompradorską, a także innymi jeszcze ważniejszymi sprzecznościami.

3. Walka klasowa zaostrza się i nasila, masy zaczynają się bronić i stawiać opór; biorąc pod uwagę eksplozje społeczne na obszarach miejskich, mogłyby one zostać wykorzystane przez socjalimperializm i w ogóle reakcjonistów, za pośrednictwem ich przedstawicieli.

4. W każdej chwili możliwy jest zamach stanu. Sam García Pérez może opowiadać się za samodzielnym zamachem stanu, aby zachować swoją przyszłość polityczną.

5. Z perspektywy czasu reakcjoniści mogą także grać z rządem typu Allende, wykorzystując Apristę Barrantesa lub kogoś podobnego; w ramach tej możliwości należy wziąć pod uwagę złowrogą rolę Zjednoczonej Lewicy.

6. Państwo peruwiańskie ma problemy graniczne, które w każdej chwili mogą zaognić się, jak pokazują doświadczenia innych krajów Ameryki Łacińskiej. Problemem tym należy się poważnie zająć.

7. Wysłanie wojsk Jankesów jest już faktem, a nie tylko możliwością. Ich obecność wiąże się z podobną obecnością w innych krajach, szczególnie na granicy i należy ją rozpatrywać w kontekście działań militarnych podejmowanych przez Brazylię.

8. Wojny imperialistyczne i ich agresja w dalszym ciągu nasilają się. Wojna światowa o hegemonię między USA a ZSRR jest w dalszym ciągu przygotowywana w drodze zmowy i rywalizacji w skali globalnej. W związku z tym wojna ludowa jest bezwzględną koniecznością, a światowa wojna ludowa jest nieuniknioną perspektywą. Wszystkie te możliwości należy poważnie wziąć pod uwagę, aby poradzić sobie z wojną ludową pod przewodnictwem polityki, a zwłaszcza mając na uwadze zdobycie władzy w całym kraju, która może się pojawić i którą należy podjąć. Z tych powodów musimy być przygotowani ideologicznie, politycznie i organizacyjnie.

Pierwsza kampania Planu Pilotażowego Wielkiego Planu Rozwoju Baz oznaczała największe wstrząsy z większymi reperkusjami krajowymi i międzynarodowymi. Stare państwo rozpada się coraz bardziej, czym nikt w Peru nigdy nie wstrząsnął w ten sposób.

Teraz do nas należy wypełnienie historycznej i politycznej konieczności „Zakończ poprzez genialne ustanowienie historycznego kamienia milowego!” w Drugiej Kampanii, rozumiejąc, że Plan Pilotażowy jest taki sam jak początkowy bitwa Wielkiego Planu Rozwoju Baz.

Podsumowując, po blisko ośmiu latach wojny ludowej wykonaliśmy ponad 45000 akcji, które świadczą o ich wysokiej jakości; zmilitaryzowana partia została zahartowana; rozwinęła się Ludowa Armia Partyzancka i zwiększyła swoją wojowniczość; i mamy setki organizacji nowej władzy, które coraz bardziej wspierają nas najbiedniejsze masy.

Wojna Ludowa wyniosła walkę klasową naszego ludu do najwyższej formy, co wpływa na walkę samych mas, zmuszając je do szybkiego włączenia się w wojnę ludową. Tak więc

"Wojna Ludowa wywraca kraj do góry nogami, «stary kret» [el topo viejo] głęboko wykorzenia wnętrzności starego społeczeństwa. Nikt nie może tego zatrzymać, przyszłość już mieszka wśród nas, stare i zgniłe społeczeństwo tonie bezpowrotnie, rewolucja zwycięży. Niech żyje wojna ludowa!"

Naszym zadaniem jest rozwijanie Wojny Ludowej w służbie rewolucji światowej pod sztandarami marksizmu-leninizmu-maoizmu, myśli Gonzalo.

4.2.2 Droga okrążania miast ze strony wsi i bazy wsparcia rewolucyjnego

Przewodniczący Mao ustanowił drogę otaczania miast od strony wsi, której sercem były Bazy Wsparcia. Wziął pod uwagę, że potężni imperialiści i ich reakcyjni chińscy sojusznicy okopali się w

głównych miastach i jeśli rewolucja nie chciała kapitulować i chciała wytrwać w walce, musiała przekształcić zacofane obszary wiejskie w zaawansowane i solidne bazy wsparcia, w wielkie wojskowe, polityczne, gospodarcze i kulturalne bastiony rewolucji do walki z zaciekłym wrogiem, który atakował obszary wiejskie za pomocą miast i do prowadzenia rewolucji krok po kroku do całkowitego zwycięstwa przez przedłużającą się wojnę.

W oparciu o tę maoistyczną tezę prezydent Gonzalo ustalił kontynuację zjednoczonej wojny ludowej, w której wieś jest głównym teatrem działań zbrojnych: Ponieważ w naszym kraju mamy ogromną większość mas chłopskich, musimy tam zbudować bazy wsparcia. Jak powiedział przewodniczący Mao: przedłużająca się walka rewolucyjna na rewolucyjnych obszarach bazowych polega głównie na chłopskiej wojnie partyzanckiej pod wodzą Komunistycznej Partii Chin.

Dlatego błędem jest ignorowanie konieczności wykorzystania gmin wiejskich jako bazy rewolucyjnej, zaniedbywanie żmudnej pracy wśród chłopów i zaniedbywanie wojny partyzanckiej. Ponadto przezydent Gonzalo stwierdza, że w miastach należy kontynuować działania zbrojne jako uzupełnienie, ponieważ doświadczenie międzynarodowe i nasze własne pokazują, że jest to wykonalne. Wyciąga wnioski na przykład z tego, co przydarzyło się partyzantom na Filipinach, którzy przenieśli się na wieś i pozostawili spokój w miastach, zwłaszcza w stolicy, co doprowadziło do izolacji partyzantów.

W Brazylii rewolucjoniści prowadzili także akcje zbrojne na wsi i w miastach, zaniedbali jedynie określenie, która z nich była główna. W Wietnamie w miastach przeprowadzono ważne akcje zbrojne. Zatem, biorąc pod uwagę specyfikę miast Ameryki Łacińskiej, gdzie odsetek proletariatu i mas biednych w miastach jest wysoki, masy są gotowe do opracowania działań uzupełniających działania na wsi. W miastach jednak nie buduje się Nowej Siły czy Baz Wsparcia, raczej Front umacnia się poprzez Ludowy Ruch Obrony Rewolucyjnej (MRDP) z Centrami Oporu, które przeprowadzają Wojnę Ludową i przygotowują przyszłe powstanie, które nastąpi, gdy siły wiejskie napadną na miasta w połączeniu z powstaniem od wewnątrz.

Bazy Wsparcia to bazy strategiczne, na których opierają się siły partyzanckie w celu wypełnienia swoich zadań strategicznych i osiągnięcia celu, jakim jest utrzymanie i zwiększenie swoich sił, a także unicestwienie i odrzucenie wroga. Bez takich strategicznych Baz nie byłoby na czym oprzeć realizacji któregokolwiek z naszych strategicznych zadań i osiągnięcia celu wojny.

Przewodniczący Mao wyjaśnił trzy powody tworzenia baz wsparcia: posiadanie sił zbrojnych, pokonanie wroga i mobilizacja mas. Zostały one określone w naszej wojnie ludowej w 1982 r., poprzez zastosowanie Planu rozmieszczenia wojny partyzanckiej w części „Uderzyć wroga”, mającego na celu zniszczenie starych feudalnych stosunków produkcji. Napadano na posterunki policji, stosowano selektywne unicestwianie władzy feudalnych obszarników, a siły policyjne opuszczały wieś i przegrupowywały się w stolicach prowincji. Władze starej władzy masowo podały się do dymisji, co stworzyło próżnię we władzy, podczas gdy dziesiątki tysięcy zostały zmobilizowane. To właśnie w takich warunkach powstały Bazy Wsparcia, które zostały określone w tajnych Komitetach Ludowych.

Błędem jest więc dogmatyczne traktowanie chińskiego doświadczenia, gdyż gdyby zostały postawione warunki i zasady obowiązywały, mielibyśmy wystarczający powód do budowania Baz Wsparcia. Zgoda na to oznaczała walkę z prawicowcem, który twierdził, że nie pokonaliśmy dużych sił wroga, podczas gdy problem polegał na tym, że siły wroga opuściły wieś w wyniku porażki w swoich planach politycznych i wojskowych. Prezydent Gonzalo ustanowił system baz wsparcia otoczonych strefami partyzanckimi, strefami operacyjnymi i punktami działania, biorąc pod uwagę warunki polityczne i społeczne, tradycję walki, charakterystykę geograficzną oraz rozwój partii, armii i mas.

Fundamentalne znaczenie ma utrzymanie drogi otaczania miast od strony wsi i jej serca, czyli Baz Wsparcia, gdyż przy pomocy jedynie wędrownych partyzantów powstania Ludowa Armia Partyzancka nie miałaby Baz Wsparcia jako tylnej straży, która ją podtrzymuje, ani nie powstałaby nowa Moc. Jesteśmy całkowicie przeciwni fokoizmowi.

4.2.3 Wojna długotrwała

Wojna Ludowa jest długotrwała, ponieważ wynika z korelacji pomiędzy czynnikami wroga i naszymi czynnikami, określonymi przez następujące cztery podstawowe cechy: Po pierwsze, Peru jest społeczeństwem półfeudalnym i półkolonialnym, w którym rozwija się biurokratyczny kapitalizm; po drugie, wróg jest silny; po trzecie, Ludowa Armia Partyzancka jest słaba; a czwartym jest to, że partia komunistyczna przewodzi wojnie ludowej. Z pierwszej i czwartej cechy możemy wywnioskować, że Ludowa Armia Partyzancka nie będzie się zbyt szybko rozwijać i nie pokona w najbliższym czasie swojego wroga. Te cechy determinują długotrwająca się charakter wojny. Wróg jest silny, a my jesteśmy słabi; w tym właśnie tkwi niebezpieczeństwo naszej porażki.

Wróg ma jedną przewagę – liczne kontyngenty swoich sił i uzbrojenie, na którym polega – ale każdy inny aspekt stanowi jego słabe punkty. Ich celem jest obrona starej i zgniłej władzy państwa właścicielsko-biurokratycznego. Ma burżuazyjną linię wojskową; to armia najemników. Nie ma świadomej dyscypliny i ma niskie morale. Zawiera głębokie sprzeczności pomiędzy oficerami i żołnierzami i jest dyskredytowany w oczach mas.

Co więcej, sam fundament armii reakcyjnej jest pochodzenia robotniczo-chłopskiego, który w toku niesprawiedliwej wojny może się rozpaść. Poza tym peruwiańskie siły zbrojne nigdy nie wygrały wojny i są ekspertami w porażce. Co więcej, oni wielokrotnie liczyli i nadal liczą na wsparcie reakcji międzynarodowej, ale my liczymy na wsparcie narodów uciskanych, narodów świata i międzynarodowego proletariatu, które są nowymi siłami. Ludowa Armia Partyzancka ma jeden słaby punkt, niedostateczny rozwój, ale pozostałe aspekty stanowią cenne zalety:

Kontynuuje wojnę ludową, aby stworzyć nową potęgę; ma proletariacką linię wojskową, kierowaną całkowicie przez partię komunistyczną; opiera się na waleczności klasowej i rewolucyjnym bohaterstwie oraz na świadomej dyscyplinie. Jej morale jest wysokie, istnieje ścisły związek oficerów i żołnierzy, jest to armia złożona z samego ludu, głównie biednych robotników i chłopów. Ale obiektywnym faktem jest to, że istnieje duża rozbieżność pomiędzy siłami wroga i naszymi siłami, a dla nas przejście od słabych do silnych wymaga okresu czasu, w którym ujawnione zostaną wady wroga i rozwinięte nasze zalety.

Dlatego mówimy, że nasza armia wydaje się słaba, ale w istocie jest silna, a armia wroga wydaje się silna, ale w istocie jest słaba. Zatem, aby przejść od słabego do silnego, musimy kontynuować przedłużającą się wojnę, a to składa się z trzech etapów: pierwszy to okres strategicznej ofensywy wroga i strategicznej obrony naszych sił. Drugi będzie okresem strategicznej konsolidacji wroga i naszego przygotowania do kontrofensywy. Trzeci będzie okresem naszej strategicznej kontrofensywy i strategicznego wycofania się wroga.

W ten sposób prezydent Gonzalo uczy nas, że wojna ludowa jest długotrwała, przewlekła i bezwzględna, ale zwycięska, i mówi nam, że czas jej trwania zostanie wydłużony lub skrócony w ramach jej długotrwałego charakteru w takim stopniu, w jakim będziemy walczyć w ramach proletariackiej linii militarnej, ponieważ prawicowość jest głównym niebezpieczeństwem, które może spowodować poważne niepowodzenia wojny. Dziś znajdujemy się w okresie strategicznej ofensywy wroga i własnej strategicznej obrony. Musimy wzmocnić wojnę ludową, stosując

uogólnioną wojnę partyzancką, kładąc podwaliny pod następny etap, ponosząc wszelkie niezbędne koszty, ale walcząc o ich zminimalizowanie.

4.2.4 Konstrukcja Ludowej Armii Partyzanckiej

Aby rozpętać wojnę ludową, musimy liczyć na główną formę organizacji, jaką jest Ludowa Armia Partyzancka, ponieważ kręgosłupem starego państwa są reakcyjne siły zbrojne, a aby zniszczyć stare państwo, trzeba najpierw zniszczyć jego reakcyjną armię. Partia musi liczyć na potężną armię: „Bez armii ludowej naród nie ma nic", jak uczył nas przewodniczący Mao. Konstrukcję Armii widać w linii konstrukcji opartej na marksizmie-leninizmie-maoizmie, myśli Gonzalo.

Podsumowując, prezydent Gonzalo wniósł swój wkład, włączając milicję do Ludowej Armii Partyzanckiej. Jej utworzenie jest krokiem w stronę morza mas zbrojnych i rozwiązaniem przejścia od mas zdezorganizowanych do mas zorganizowanych militarnie.

4.2.5 Strategia i taktyka

Prezydent Gonzalo podkreśla siedem punktów strategii i taktyki przewodniczącego Mao, wyszczególniając niektóre z nich. Musimy zwrócić na nie szczególną uwagę, aby poprowadzić wojnę ludową.

1. O strategii i taktyce.

Zaczyna od tezy Przewodniczącego Mao, że zadaniem strategii jako nauki jest badanie praw prowadzenia operacji wojskowych, które wpływają na sytuację wojny jako całości. Zadaniem nauki kampanii i taktyki jest badanie praw prowadzenia działań wojennych o charakterze cząstkowym. Dokonuje strategicznego opracowania sposobu prowadzenia wojny w kraju jako całości i w każdej strefie, biorąc pod uwagę jego powiązania z sytuacją międzynarodową. Ustalił dla nas osie, podosie, kierunki ruchu i linie ruchu, które pozwalają nam utrzymać strategiczny przebieg wojny w każdych okolicznościach i stawić czoła wszelkim rodzajom operacji politycznych i wojskowych, które rozpoczyna kontrrewolucja.

Na tej podstawie ustanowił Narodowy Plan Wojskowy, który jest strategicznie scentralizowany i taktycznie zdecentralizowany, wychodząc z założenia, że wszystkie plany są ideologiczne, że muszą odzwierciedlać zarówno rzeczywistość, jak i wyboiste ścieżki, które ta rzeczywistość wyrazi. Zajmując się Stalinem, łączy strategię z taktyką i ustala plany strategiczno-operacyjne, które stanowią konkretny sposób powiązania strategii z operacjami taktycznymi.
W rezultacie każdy Komitet musi opracować swoje plany strategiczno-operacyjne w ramach wspólnego dla całej Partii Planu strategiczno-operacyjnego. Właściwe usposobienie wynika ze słusznej decyzji dowódcy; opiera się na niezbędnym rozpoznaniu i dokładnym zbadaniu sytuacji wroga, naszej sytuacji i wzajemnych powiązań obu. Oznacza to, że musimy zawsze pamiętać o „dwóch wzgórzach"; musimy kierować się strategią polityczną i strategią wojskową.

Przy opracowywaniu Planów należy zawsze brać pod uwagę następujące cechy ogólne:

1. Międzynarodowa walka klasowa pomiędzy rewolucją a kontrrewolucją; ideologia; międzynarodowy ruch komunistyczny; Rewolucyjny Ruch Internacjonalistyczny
2. Walka klas w kraju; kontrrewolucja; moment polityczny; i wojna kontrwywrotowa.

3. Rozwój wojny ludowej; jego równowaga; prawa i wnioski.
4. Potrzeba badań.
5. Wojna Ludowa i konstrukcja.
6. Wojna ludowa i masy
7. Walka dwóch linii
8. Program i chronologia.
9. Postawy i hasła. „Wznieś się ponad trudności i odnieś większe zwycięstwa!”

Przez prawie osiem lat wojny ludowej mieliśmy cztery plany:
1. Plan incicjacji
2. Plan rozmieszczenia wojny ludowej
3. Plan zdobycia baz
4. Plan rozwoju baz

2. Podstawowa zasada wojny.

Wszystkie zasady orientacyjne operacji wojskowych wywodzą się z jednej podstawowej zasady: zrobić wszystko, co możliwe, aby zachować własne siły i unicestwić siły wroga. Każda wojna ma swoją cenę, czasem bardzo wysoką. Aby zachować własne siły, musimy unicestwić siły wroga; ale aby unicestwić wroga, musimy zapłacić cenę, aby zachować całość. Prezydent Gonzalo uczy nas, że trzeba być przygotowanym na poniesienie najwyższych kosztów wojny, ale powinniśmy walczyć, aby zawsze były to możliwie najniższe koszty. Jest to sprzeczność, a problem tkwi w podejściu i dobrym planowaniu; jest to głównie kwestia przywództwa. Wykuł nas w „wyzwaniu na śmierć”, w „rewolucyjnym bohaterstwie” i „zdobywaniu laurów śmiercią”. Na wojnie zawsze widzimy dwa aspekty, destrukcyjny i konstruktywny, a głównym aspektem jest ten drugi.

3. Taktyka partyzancka lub taktyka podstawowa.

„Wróg naciera – my się wycofujemy; obozy wroga – nękamy; wróg męczy się – atakujemy; wróg się wycofuje – ścigamy”. Tę podstawową taktykę należy wdrożyć i zastosować, manewrując wokół wroga i szukając jego słabego punktu, aby go rozbić.

4. Kampanie „okrążenia i zagłady” oraz kontrkampanie, główna forma wojny ludowej.

Jest prawem, że kontrrewolucja, aby stłumić rewolucję, rozpoczyna kampanie „okrążenia i unicestwienia” przeciwko każdej jednostce Ludowej Armii Partyzanckiej lub przeciwko Bazom Wsparcia. Działania Ludowej Armii Partyzanckiej przybierają formę kontrkampanii, a Przewodniczący Mao ustalił dziewięć kroków, aby stłumić kampanię „okrążenia i unicestwienia”:

1. Aktywna obrona
2. Przygotowanie kontrkampanii
3. Strategiczne wycofanie się
4. Strategiczna kontrofensywa
5. Rozpoczęcie kontrofensywy
6. Koncentracja sił
7. Wojna mobilna
8. Wojna szybkich decyzji
9. Wojna zagłady

Prezydent Gonzalo, stosując to prawo do warunków naszej wojny ludowej, nakreślił pięć części kampanii, które pozwalają nam pokonać polityczne i wojskowe plany reakcjonistów. Każda kampania ma konkretny cel polityczno-militarny, realizowany poprzez element zaskoczenia, atakowanie ich kiedy chcemy, gdzie chcemy i jak chcemy.

Określił także pięć kroków, jakie muszą nastąpić po każdej akcji militarnej, zawsze służącej celowi politycznemu, przeciwstawiając się kryteriom działania dla samego działania. Podkreśla wagę rozróżnienia pomiędzy istotą i pozorem ruchów wroga.

Ustalił dla nas także cztery formy walki wojny ludowej:

1. Akcja partyzancka z jej dwiema formami: napadami i zasadzkami
2. Sabotaż
3. Selektywna anihilacja
4. Propaganda i agitacja zbrojna oraz jej różnorodne metody.
5. Strategiczna rola wojny partyzanckiej.

Przewodniczący Mao podniósł wojnę partyzancką do poziomu strategicznego. Przed nim uważano to jedynie za kwestię taktyczną, która sama w sobie nie decydowała o wyniku wojny; ale chociaż wojna partyzancka nie decyduje o wyniku wojny, ponieważ wymaga to wojny konwencjonalnej, spełnia ona szereg strategicznych zadań, które prowadzą do korzystnego wyniku wojny. Wyobrażamy sobie wojnę partyzancką na ogromną skalę, uogólnioną wojnę partyzancką, która musi wspierać przedłużającą się i krwawą wojnę. Stąd zastosujemy sześć strategicznych problemów wojny partyzanckiej:

1. Inicjatywa, elastyczność i planowanie w realizacji działań ofensywnych w ramach wojny obronnej, bitew o szybkiej decyzji w ramach wojny długotrwałej oraz działań na liniach zewnętrznych w ramach wojny na liniach wewnętrznych.

2. Koordynacja z regularnymi działaniami wojennymi.

3. Tworzenie Baz Wsparcia.

4. Obrona strategiczna i atak strategiczny w wojnie partyzanckiej

5. Transformacja wojny partyzanckiej w wojnę mobilną.

6. Stosunki dowodzenia. Dziesięć zasad wojskowych. W grudniu 1947 roku przewodniczący Mao po mistrzowsku zsyntetyzował słuszną i właściwą linię strategiczną, którą podążano przez ponad 20 lat wojen ludowych, w 10 zasadach wojskowych. Widać to w jego artykule: „Sytuacja obecna i nasze zadania”, część trzecia. Stosujemy te zasady i bardzo ważne jest poszerzanie ich stosowania.

7. Świetne podsumowanie strategii i taktyki. Przewodniczący Mao w błyskotliwy sposób podsumował strategię i taktykę wojny ludowej w następującym zdaniu:

„Walcz na swój sposób, a my będziemy walczyć na swój sposób. Walczymy, kiedy możemy wygrać, i wycofujemy się, kiedy nie możemy”.

"Innymi słowy, was wspiera nowoczesne uzbrojenie, a nas masy ludowe o wysokim poziomie rewolucyjnego sumienia. Wy walczycie do końca swoją przewagą, a my walczymy naszą. Wy macie swoje metody walki, a my nasze. Kiedy chcecie nas zaatakować, nie wolno wam tego robić i nawet nie możecie tego znaleźć. Ale kiedy was atakujemy, docieramy do celu, zadajemy celne,

pewne ciosy i unicestwiamy go. Kiedy możemy to unicestwić, zrobimy to więc podejmując świadomą decyzję; kiedy nie możemy tego unicestwić, nie pozwalamy się też unicestwić przez was. Nie walczyć, gdy istnieje możliwość zwycięstwa, jest oportunizmem. Trwanie w walce, gdy nie ma możliwości zwycięstwa, jest awanturnictwem. Cała nasza orientacja strategiczna i taktyka opierają się na naszej woli walki całkowicie unicestwić wroga. Tylko wspierając się w szerokich masach ludowych, możemy wprowadzić w życie te strategie i taktykę, a stosując je, możemy w pełni wykorzystać przewagę wojny ludowej i zmusić wroga do biernej pozycji do pokonania, mimo że ma on przewagę w wyposażeniu i bez względu na to, jakimi środkami się posługuje. Zawsze zachowujemy inicjatywę w naszych rękach.”

Zastosowanie tej zasady pozwala wykazać niezwyciężoność nadrzędnej strategii wojny ludowej, ponieważ proletariat jako ostatnia klasa w historii stworzyła własną, wyższą formę wojny i żadna inna klasa, łącznie z burżuazją ze swoimi największymi strategami politycznymi i wojskowymi, nie jest w stanie jej pokonać. Reakcjoniści marzą o opracowaniu „lepszych strategii” wojny ludowej, ale są skazani na porażkę, ponieważ są sprzeczni z historią.

Nasza Wojna Ludowa po niemal ośmiu latach płonie zwycięsko, ukazując niezwyciężoność wojny ludowej. Bojownicy Komunistycznej Partii Peru całkowicie i gruntownie przyjmują linię militarną partii, ustanowioną przez prezydenta Gonzalo, która w oparciu o najwyższe dzieło międzynarodowego proletariatu, marksizm-leninizm-maoizm, określiła naszą linię wojskową za pomocą Myśli Gonzalo, wyposażając nas w niezwyciężoną broń, zjednoczoną wojnę ludową głównie na wsi wraz z miastem jako uzupełnienie. Jako główna forma walki, którą kontynuujemy, jest ona jasną pochodnią dla świata, głoszącą powszechną ważność wiecznie żywego marksizmu-leninizmu-maoizmu.

NIECH ŻYJE LINIA WOJSKOWA PARTII!

WOJNA LUDOWA JEST NIEZWYKŁA!

Komitet Centralny Komunistycznej Partii Peru

Rozdział 5

Linia konstrukcji trzech instrumentów

5.1 Wprowadzenie

Prezydent Gonzalo ustala linię konstrukcyjną trzech instrumentów rewolucji poprzez podtrzymywanie, obronę i stosowanie marksizmu-leninizmu-maoizmu, głównie maoizmu. Uczy nas, że Marks powiedział, że klasa robotnicza tworzy organizacje na swój obraz i podobieństwo, to znaczy swoje własne organizacje. W XIX wieku, wraz z Marksem i Engelsem, zaczynaliśmy z koncepcją naukową, własną doktryną, własnym celem, naszym wspólnym celem – jak zdobyć władzę i środkami do tego – rewolucyjną przemocą. Wszystko to osiągnięto w bardzo ciężkiej, walce dwóch linii.

Marks ustalił, że proletariat nie może działać jako klasa, jeśli nie ukonstytuuje się jako partia polityczna różna od wszystkich partii politycznych tworzonych przez klasy posiadające i przeciwna im. Że proletariat od swego pojawienia się w długotrwałym procesie stworzył własne formy walki i własne formy organizacji. W rezultacie partia jest najwyższą formą organizacji, armia jest główną formą organizacji, a Front jest trzecim instrumentem i te trzy instrumenty mają przejąć władzę za pomocą rewolucyjnej przemocy.

Opowiada nam, że pod koniec XIX wieku Engels doszedł do wniosku, że klasa ta nie posiadała ani form lub odpowiednich form wojskowych, aby przejąć władzę i ją utrzymać, ale nigdy nie powiedział, że powinniśmy porzucić rewolucję, raczej powinniśmy pracować na rzecz rewolucji, szukając rozwiązania tych nierozstrzygniętych problemów. Należy to dobrze zrozumieć, ponieważ rewizjoniści przekręcają to, aby propagować swój oportunizm.

W XX wieku Lenin zrozumiał, że rewolucja dojrzała i stworzył partię proletariacką nowego typu, kształtując formę walki – powstanie i formę organizacji – oddziały, które były formami mobilnymi i wyższymi od barykad poprzedniego stulecia, które były formami stałymi. Lenin wyjaśniał potrzebę tworzenia nowych, tajnych organizacji, gdyż krok w kierunku działań rewolucyjnych oznaczał rozwiązanie legalnych organizacji przez policję, a krok ten był możliwy tylko wtedy, gdy został podjęty przez pokonanie starych przywódców, pokonanie starej partii i zniszczenie jej.

Partia powinna brać przykład z nowoczesnej armii, posiadającej własną dyscyplinę i jedną wolę, oraz być elastyczna. Wraz z przewodniczącym Mao Tse-tungiem klasa rozumie potrzebę konstrukcji w sposób wzajemnie powiązany trzech instrumentów rewolucji: Partii, Armii i Zjednoczonego Frontu. To rozwiązuje konstrukcję trzech instrumentów w zacofanym, półfeudalnym i półkolonialnym kraju, poprzez wojnę ludową. Konkretnie rozwiązuje kwestię konstrukcji partii wokół broni i tego, że to bohaterski bojownik kieruje jej własną konstrukcją, armią i frontem.

Prezydent Gonzalo wyjaśnia militaryzację partii komunistycznych i koncentryczną konstrukcję trzech instrumentów. Militaryzacja partii komunistycznych jest dyrektywą polityczną o treści strategicznej, ponieważ stanowi „zestaw transformacji, zmian i dostosowań, których potrzebuje, aby poprowadzić wojnę ludową jako główną formę walki, która wygeneruje nową Państwo.”

Dlatego militaryzacja partii komunistycznych jest kluczem do rewolucji demokratycznej, rewolucji socjalistycznej i rewolucji kulturalnych.

Definiuje zasadę konstrukcji: „Na bazie ideologiczno-politycznej konstruować jednocześnie formy organizacyjne w środku walki klasowej i walki dwóch linii, a wszystko to w ramach i w funkcji walki zbrojnej o zdobycie władzy”. Ponadto łączy cały proces konstrukcji z płynnością wojny ludowej, wychodząc od tezy przewodniczącego Mao, że „mobilność działań wojennych i zmienność naszego terytorium nadają wszelkim pracom konstrukcji… zmienny charakter”. Aby więc zrozumieć linię konstrukcyjną, musimy zacząć od formy walki i form organizacji; z zasady konstrukcji i konstrukcji związanej z płynnością wojny ludowej, która jest główną formą walki w dzisiejszym świecie.

5.2 O konstrukcji partii

– Charakter partii. Opieramy się na marksizmie-leninizmie-maoizmie, myśli Gonzalo, głównie myśli Gonzalo, na ideologii proletariatu, która jest najwyższym wyrazem człowieczeństwa, jedyną prawdziwą, naukową i niezwyciężoną ideologią. Walczymy o Program Komunistyczny, którego istotą jest organizowanie i kierowanie walką klasową proletariatu, aby mógł on zdobyć władzę polityczną, urzeczywistnić rewolucję demokratyczną, rewolucję socjalistyczną i rewolucję kulturalną na drodze do komunizmu, niezachwianego celu, do którego zmierzamy. Opieramy się na ogólnej linii politycznej rewolucji, są to prawa rządzące walką klasową o przejęcie władzy, ustanowione przez prezydenta Gonzalo z pięcioma elementami:

1. Linia międzynarodowa

2. Rewolucja demokratyczna

3. Linia militarna

4. Linia konstrukcji trzech instrumentów rewolucji

5. Linia masy

Linia wojskowa jest środkiem ogólnej linii politycznej. Wykuwamy się w proletariackim internacjonalizmie, pojmując naszą rewolucję jako część światowej rewolucji proletariackiej. Zachowujemy także niezależność ideologiczną, polityczną i organizacyjną, wspieraną wysiłkiem własnym i mas. Jest to partia nowego typu, z której zrodził się Wielki Przywódca rewolucji peruwiańskiej, prezydent Gonzalo, największy żyjący marksista-leninista-maoista, który przewodzi partii. On jest gwarantem triumfu rewolucji, która doprowadzi nas do komunizmu. – Militaryzacja Partii Komunistycznej i konstrukcja koncentryczna.

Prezydent Gonzalo przedstawił tezę, że partie komunistyczne świata powinny się zmilitaryzować z trzech powodów: Po pierwsze, ponieważ uczestniczymy w strategicznej ofensywie rewolucji światowej, żyjemy w okresie usuwania imperializmu i reakcji z powierzchni Ziemi w ciągu najbliższych 50–100 lat, w czasie naznaczonym przemocą, w którym toczą się wszelkiego rodzaju wojny.

Widzimy, jak reakcja militaryzuje się coraz bardziej, militaryzując stare państwa, ich gospodarki, rozwijając wojny agresywne, handlując walkami narodów i zmierzając do wojny światowej, ale ponieważ rewolucja jest główną tendencją na świecie, zadaniem partii komunistycznych jest podtrzymywanie rewolucji, kształtując główną formę walki: wojnę ludową, aby przeciwstawić się światowej wojnie kontrrewolucyjnej światową wojną rewolucyjną. Po drugie, należy zapobiegać przywróceniem kapitalizmu. Kiedy burżuazja traci władzę, wprowadza się do wnętrza partii, używa armii i stara się uzurpować sobie władzę oraz zniszczyć dyktaturę proletariatu, aby przywrócić kapitalizm. Dlatego partie komunistyczne muszą się zmilitaryzować i sprawować wszechstronną

dyktaturę trzech instrumentów, wykuwając się w wojnie ludowej i wzmocnić zbrojną organizację mas, milicję ludową, aby pochłonąć armię.

Z tego powodu prezydent Gonzalo mówi nam, abyśmy „wykuwali wszystkich bojowników na komunistów, przede wszystkim jako bojowników i administratorów”; z tego powodu każdy bojownik jest wykuty w wojnie ludowej i pozostaje czujny wobec wszelkich prób przywrócenia kapitalizmu. Po trzecie, ponieważ maszerujemy w kierunku zmilitaryzowanego społeczeństwa. Militaryzując partię, czynimy krok w kierunku militaryzacji społeczeństwa, co jest strategiczną perspektywą gwarantującą dyktaturę proletariatu. Zmilitaryzowane społeczeństwo to morze uzbrojonych mas, o których mówili Marks i Engels, które strzegą zdobycia władzy i bronią jej zdobytej. Czerpiemy z doświadczenia rewolucji chińskiej, antyjapońskiej bazy w Jenanie, która była zmilitaryzowanym społeczeństwem, w którym wszystko wyrosło z luf karabinów: partia, armia, Państwo, nowa polityka, nowa ekonomia, nowa kultura.

I w ten sposób rozwijamy komunizm wojenny. Na Pierwszej Konferencji Krajowej (listopad 1979) prezydent Gonzalo przedstawił tezę o konieczności militaryzacji Komunistycznej Partii Peru; później, w pierwszych miesiącach 1980 r., kiedy partia przygotowywała się do rozpoczęcia wojny ludowej, zaproponował rozwój militaryzacji partii poprzez działania, opierając się na tym, co mówił wielki Lenin o redukcji pracę pozamilitarną, aby skoncentrować ją na wojsku; że czasy pokoju dobiegają końca i wkraczamy w czasy wojny, dlatego należy zmilitaryzować wszystkie siły.

Biorąc w ten sposób partię za oś wszystkiego, zbuduj wokół niej armię i za pomocą tych instrumentów, z masami w wojnie ludowej, zbuduj nowe państwo wokół obu. Że militaryzacja partii może być kontynuowana jedynie poprzez konkretne działania walki klasowej, konkretne działania o charakterze wojskowym; nie oznacza to, że będziemy prowadzić wyłącznie różnego rodzaju działania militarne (akcje partyzanckie, sabotaże, selektywne likwidacje, zbrojną propagandę i agitację), ale że musimy je prowadzić głównie form, aby zapewnić bodziec i rozwój walce klasowej, nauczając czynami, przy czym tego typu działania są główną formą walki w wojnie ludowej.

Militaryzacja partii ma swoich poprzedników w Leninie i przewodniczącym Mao, ale jest to nowy problem opracowany przez prezydenta Gonzalo biorąc pod uwagę nowe okoliczności walki klasowej i musimy zobaczyć, że pojawią się nowe problemy, które zostaną rozwiązane na podstawie doświadczenia. Będzie to z konieczności oznaczać proces walki pomiędzy starym a nowym, który będzie się rozwijał to dalej, przy czym wojna jest najwyższą formą rozwiązywania sprzeczności i wzmacniania zdolności ludzi do znajdowania rozwiązań. To militaryzacja partii umożliwiła nam inicjacje i rozwinięcie wojny ludowej. Uważamy, że to doświadczenie ma powszechną ważność i z tego powodu militaryzacja jest wymogiem i koniecznością dla partii komunistycznych świata.

Koncentryczna konstrukcja trzech instrumentów jest organicznym spełnieniem militaryzacji partii i w syntezie podsumowana jest w tym, czego naucza prezydent Gonzalo: „Partia jest osią wszystkiego, kieruje trzema instrumentami w sposób wszechstronny, swoją własną konstrukcją, absolutnie prowadzi armię i nowe państwo jako wspólną dyktaturę zmierzającą do dyktatury proletariatu”. – Sześć aspektów konstrukcji partii.

Konstrukcja ideologiczna. Bojownicy powstają w oparciu o jedność partii z marksizmem, leninizmem, maoizmem, myślą Gonzalo, głównie myślą Gonzalo. Mówimy marksizm-leninizm-maoizm, ponieważ jest to uniwersalna ideologia proletariatu, który jest ostatnią klasą w historii, ideologia, którą należy zastosować do konkretnych warunków każdej rewolucji i wygenerować jej myśl przewodnią.

W naszym przypadku rewolucja peruwiańska zrodziła Myśl Gonzalo, ponieważ prezydent Gonzalo jest najwyższym wyrazem połączenia uniwersalnej ideologii z konkretną praktyką rewolucji peruwiańskiej.

Konstrukcja polityczna. Bojownicy są ukształtowani w programie i statucie; ogólna linia polityczna i linia militarna jako jej centrum, specyficzne linie; polityka ogólna, polityka szczegółowa i plany wojskowe partii. Polityka musi zawsze rządzić i to jest nasza mocna strona.
Konstrukcja organiczna. To, co organiczne, podąża za tym, co polityczne i samo uwzględnienie tej linii nie wystarczy; aparaty organiczne należy konstruować, biorąc pod uwagę strukturę organiczną, system organiczny i pracę partii.

Partia w swojej strukturze organicznej opiera się na centralizmie demokratycznym, głównie centralizmie.

Ustanawia się dwie zbrojne sieci Partii, sieć terytorialną obejmującą jedną jurysdykcję oraz sieć przenośna, której struktura jest rozmieszczona.

Układ organiczny to rozkład sił w funkcji punktów głównych i drugorzędnych, gdziekolwiek działa rewolucja. Praca partyjna to związek pomiędzy pracą tajną, która jest zasadnicza, a pracą jawną; znaczenie pięciu potrzeb:

Centralizm demokratyczny, tajność, dyscyplina, czujność i tajemnica, szczególnie centralizm demokratyczny.

Przywództwo. Jesteśmy w pełni świadomi, że żadna klasa w historii nie zdołała ustanowić swoich rządów, jeśli nie wypromowała swoich przywódców politycznych, przedstawicieli swojej awangardy, zdolnych do zorganizowania ruchu i przewodzenia mu. Peruwiański proletariat w środku walki klasowej stworzył kierownictwo rewolucji i jej najwyższy wyraz:

Wielkie Przywództwo Prezydenta Gonzalo, który zajmuje się teorią rewolucyjną i ma wiedzę historyczną oraz głębokie zrozumienie ruchu praktycznego; który poprzez twardą walkę dwóch linii pokonał rewizjonizm, prawicowy i lewicowy likwidacjonizm, prawicową linię oportunistyczną i prawicowość. Odtworzył partię, przewodził jej w wojnie ludowej i stał się największym żyjącym marksistą-leninistą-maoistą, wielkim strategiem politycznym i wojskowym, filozofem, nauczycielem komunistów i ośrodkiem jedności partii.

Reakcja ma dwie zasady zniszczenia rewolucji: Zniszczyć jej kierownictwo i odizolować partyzantkę od mas; ale podsumowując, jego problemem jest unicestwienie przywództwa, ponieważ to właśnie pozwala nam utrzymać nasz kurs i go zrealizować.

Nasza partia zdefiniowała, że przywództwo jest kluczowe i obowiązkiem wszystkich bojowników jest nieustanna praca na rzecz obrony i zachowania przywództwa Partii, a zwłaszcza przywództwa prezydenta Gonzalo, naszego Wielkiego Przywództwa, przed wszelkimi atakami wewnątrz lub na zewnątrz Partii oraz poddanie się jego osobistemu przywództwu i dowództwu, wznosząc hasła „Ucz się od prezydenta Gonzalo” i „Ucieleśniaj myśl Gonzalo”.

Opieramy się na przywództwie zbiorowym i przywództwie indywidualnym, jesteśmy świadomi roli przywódców oraz tego, jak poprzez wojnę ludową, poprzez odnowienie przywództwa, przywództwo rewolucji jednoczy się i ulega hartowaniu. Podtrzymujemy zasadę, że przywództwo nigdy nie umiera. My, którzy wyznajemy marksizm-leninizm-maoizm, myśl Gonzalo, podporządkujemy sie Prezydentowi Gonzalo i ucieleśniamy Myśl Gonzalo.

*W*alka dwóch linii. Partia jest sprzecznością, w której walka klas wyraża się jako walka dwóch linii pomiędzy prawicą i lewicą.

To walka dwóch linii, która napędza rozwój partii, jej sprawiedliwe i prawidłowe prowadzenie wymaga, aby lewica musiała się narzucić. Walczymy z pojednaniem, ponieważ wzmacnia ono prawice; a zasada krytyki i samokrytyki powinna być praktykowana przez wszystkich bojowników, kadry, przywódców, bojowników, a także masy; przyjęcie filozofii walki i pójście pod prąd, utrzymanie pamiętać, że Komitet Centralny jest wirem burzy, gdyż tam walka klasowa wyraża się najostrzej. Sprawiedliwe i prawidłowe podejście prezydenta Gonzalo do walki dwóch linii posłużyło utrzymaniu jedności partii i rozwojowi wojny ludowej.

Ogólnie rzecz biorąc, rewizjonizm uważany jest za główne niebezpieczeństwo, chociaż w partii w dalszym ciągu rozwija się on wbrew prawicowym kryteriom, opiniom, postawom i stanowiskom jako walka między narodami. Należy zorganizować walkę dwóch linii o narzucenie linii partii, poprzez plan jej zorganizowanego rozwoju.

Praca masowa. Stosujemy zasadę: „Masy tworzą historię”.

Partia przewodzi walce mas w funkcji władzy, co jest głównym usprawiedliwieniem; rozwijamy pracę masową w wojnie ludowej i na jej rzecz, opierając się na podstawowych masach, robotnikach i głównie biedocie chłopskiej, w drobnomieszczaństwie i neutralizujemy lub pozyskujemy średnią burżuazję, zależnie od warunków. Poddajemy się prawu inkorporacji mas i jedynej marksistowskiej taktyce „pójściado najgłębszych i najbardziej świadomych mas,” wychowując je w rewolucyjnej przemocy i nieubłaganej walce z rewizjonizmem. Masowa praca partii odbywa się za pośrednictwem Armii Ludowej, a masy są mobilizowane, upolitycznione, organizowane i zbrojone jako nowa władza na wsi oraz w Rewolucyjnym Ruchu Obrony Ludowej (MRDP) w miastach.

Podsumowując, to dzięki ciężkiej walce i przywództwu prezydenta Gonzalo mamy marksistowsko-leninowsko-maoistyczną Partię Myśli Gonzalo nowego typu, która przewodzi wojnie ludowej i otworzyła perspektywę zdobycia władzy w całym kraju, służąc światowej rewolucji.

5.3 O konstrukcji Ludowej Armii Partyzanckiej

- *Charakter armii*. Ludowa Armia Partyzancka jest armią nowego typu, realizującą polityczne zadania rewolucji ustanowionej przez partię. Stosuje zasadę maoistyczną: „Partia rządzi bronią i nigdy nie pozwolimy, aby zasada broni rządziła partią”. Spełnia trzy zadania:

Walka, która jest zadaniem głównym, gdyż odpowiada podstawowej formie organizacji.

Mobilizowanie, co jest bardzo ważne i przez co realizowana jest masowa praca partii, upolitycznienie mas, mobilizacja, organizowanie i uzbrajanie mas.

Produkowanie, stosując zasadę samodzielności, starając się nie być ciężarem dla mas.

W istocie jest to armia chłopska, kierowana całkowicie przez partię. Prezydent Gonzalo uczy nas: „Żelazne legiony Ludowej Armii Partyzanckiej utrzymują się na marksizmie, leninizmie, maoizmie, przewodniej myśli, która jest podstawą jej niezwyciężoności; wykuwają się w trudnym życiu, poświęceniu i wyzywaniu na śmierć, co wznosi je do rewolucyjnego bohaterstwa”. – Ludowa Armia Partyzancka.

Marks stwierdził, że proletariat potrzebuje własnej armii i przedstawił tezę o powszechnym uzbrojeniu ludu. Lenin stworzył Armię Czerwoną i ustalił tezę o milicji ludowej z funkcjami policji, wojska i administracji.

Przewodniczący Mao opracował konstrukcję rewolucyjnych sił zbrojnych przy ogromnym udziale mas. Wojna Ludowa materializuje swój masowy charakter w trzech wielkich koordynacjach. Opierając się na tych marksistowsko-leninowsko-maoistycznych tezach i biorąc pod uwagę specyficzną sytuację wojny ludowej, prezydent Gonzalo zaproponował utworzenie Ludowej Armii Partyzanckiej. Już od czasów przygotowań do wojny ludowej prezydent Gonzalo dostrzegł konieczność zkonstruowania głównej formy organizacji mającą na celu kontynuowanie wojny ludowej, pokonanie wroga i zbudowanie nowego państwa. 3 grudnia 1979 roku uzgodniono utworzenie „Pierwszej Kompanii Pierwszej Dywizji Armii Czerwonej”.

W 1980 roku wraz z inicjacją wojny ludowej sformowano drużyny i oddziały wydzielone i zaproponowaliśmy przejście od mas niezorganizowanych do mas zorganizowanych militarnie. W 1983 roku musieliśmy zrobić krok naprzód w konstrukcji rewolucyjnych sił zbrojnych i stanęliśmy w obliczu dużego wzrostu milicji ludowej, co pokazało, jak masy chciały walczyć; co więcej, w tym samym roku reakcyjne siły zbrojne przystąpiły do walki przeciwko nam. I tak w Rozszerzonym Komitecie Centralnym (CCA) w marcu tego roku zaproponował prezydent Gonzalo utworzenie Ludowej Armii Partyzanckiej.

Dlaczego armia? Ponieważ konfrontacja z wrogiem i rozwinięcie wojny ludowej była polityczną koniecznością. Cała partia zgodziła się na to w ramach walki dwóch linii z prawicowością sprzeciwiającą się włączeniu milicji do armii.

Dlaczego partyzancka? Ponieważ stosuje wojnę partyzancką w kamieniu milowym „Rozwój wojny partyzanckiej”; nie jest to armia regularna, raczej armia partyzancka, ale jej cechy pozwalają jej, w razie potrzeby, rozwinąć się jako swego rodzaju armia regularna.

Dlaczego ludzie? Ponieważ tworzą go masy ludzkie, chłopi, głównie biedni; służy ludziom, ponieważ reprezentuje interesy ludzi. Bardzo ważną sytuacją jest sposób, w jaki prezydent Gonzalo stworzył Ludową Armię Partyzancką, włączając w nią bojówki ludowe, składające się z trzech sił:

Główne, *lokalne* i *bazowe*, które działają głównie na wsi iw mieście jako uzupełniające; to wielki krok w stronę morza uzbrojonych mas.

– Konstrukcja Ludowej Armii Partyzanckiej.

Tworzenie armii opiera się na ludziach, a nie na broni; nasza armia składa się z chłopów, głównie biedoty, proletariuszy i drobnej burżuazji; wyrywa broń wrogowi, a także używa wszelkiego rodzaju broni elementarnej. Nasze hasło brzmi: „Podbij broń!” od wroga, płacąc wszelkie niezbędne koszty. Formację Armii Ludowej należy odróżnić od jej konstrukcji.

Konstrukcja *ideologiczno-polityczna* jest pierwotna, oparta na marksizmie-leninizmie-maoizmie, myśli Gonzalo. Opiera się na liniach politycznych i wojskowych partii, a cała jej praca polityczna i masowa odbywa się pod kierownictwem partii. Partia zorganizowana jest na wszystkich szczeblach armii; stosowane jest podwójne polecenie:
Polityczna i *militarna*, przy czym rozwija się walka dwóch linii pomiędzy proletariacką linią militarną a burżuazyjną linią wojskową.

Ponadto rewolucyjna zbroja wymaga utworzenia trzech wydziałów:

Politycznego, *Wojskowego* i *Logistycznego*. Konstrukcja wojskowa jest ważna. Uzbrojona w teorię i praktykę wojny ludowej, linię wojskową i plany wojskowe partii, jest zorganizowana w oddziały, kompanie i bataliony na wsi oraz w oddziały specjalne i milicje ludowe w miastach. Konstrukcja ta również opiera się na walce dwóch linii.

Trzy siły: główna, lokalna i bazowa,

które pełnią specyficzną rolę wsparcia nowego państwa. „Rozwijajcie kompanie, wzmacniajcie plutony celujące w bataliony!" to wciąż aktualne hasło. Instrukcja jest konieczna i niezastąpiona.

Ma na celu zwiększenie wojowniczości; Nie można pominąć próby, a cechy przywódcze [don de mando] są kluczem do działania. Szkolenie specjalizuje się; podnosi formy walki. Organizacja odwagi ma charakter klasowy i wzmacnia wojowniczość, gdyż walczymy z całkowitą bezinteresownością i pełnym przekonaniem o słuszności naszej sprawy.
Podsumowując, prezydent Gonzalo stworzył Ludową Armię Partyzancką jako armię nowego typu, ustalił linię jej konstrukcji opartą na marksizmie-leninizmie-maoizmie, myśli Gonzalo, aby mogła ona spełniać specyficzne zadania rewolucji. Jest przykładem dla świata i służy światowej rewolucji.

5.4 O budowie nowego państwa

– Charakter nowego państwa. Władza jest głównym zadaniem rewolucji, a Front jest trzecim instrumentem. Stosując mistrzowską tezę przewodniczącego Mao w „O nowej demokracji", przezydent Gonzalo uczy nas naszej koncepcji wspólnej dyktatury, która tworzy Rzeczypospolite Ludową Nowej Demokracji. Zaczynając od powiązania Państwo/Front, materializuje się Rewolucyjny Front Obrony Ludu, począwszy od Komitetów Ludowych na wsi, a w miastach jest to po prostu Rewolucyjny Ruch Obrony Ludu (MRDP). Budujemy nowe państwo na wsi, aż w końcu władza zostanie rozciągnięta na cały kraj.

Jako ustrój państwowy jest to wspólna dyktatura robotników, chłopów, głównie biednych i drobnej burżuazji, szanująca interesy średniej burżuazji, a wszystko to pod przewodnictwem proletariatu reprezentowanego przez partię, która sprawuje swoją hegemonię poprzez ten sojusz robotniczo-chłopski. Jako system rządów funkcjonuje poprzez Zgromadzenia Ludowe. – Nowe państwo i płynność wojny. Budowa nowego państwa podąża za płynnością wojny ludowej, może się ono rozszerzać lub kurczyć, znikać w jednym miejscu i pojawiać się w innym. To jest płynne.

Przewodniczący Mao uczy nas: „Nasza demokratyczna Rzeczpospolita robotników i chłopów jest państwem, ale obecnie nie jest tak w pełnym tego słowa znaczeniu… naszej władzy wciąż daleko do pełnej formy państwa… nasze terytorium jest wciąż bardzo małe, a wróg nieustannie marzy o likwidacji naszych sił". Zawsze należy mieć na uwadze system baz wsparcia, stref partyzanckich, stref działania i punktów działania, gdyż to one stanowią środowisko rozwoju nowego Państwa i są kluczowe dla utrzymania kursu strategicznego; w tym środowisku Ludowa Armia Partyzancka pod przywództwem partii porusza się jak kręgosłup.

– Budowa nowego państwa.

„Wzmocnij Komitety Ludowe, rozwijaj Bazy i czyń postępy w Rzeczpospolitej Nowej Demokracji!" To hasło, które do dziś przyświeca jego konstrukcji. Walczymy o władzę dla proletariatu i ludu, a nie o władzę osobistą. Jesteśmy przeciwni wędrowaniu (wędrującym bandom rebeliantów) [errantismo] i omijaniu Baz Wsparcia. Nowe państwo buduje się w czasie wojny ludowej i następuje proces specyficznego rozwoju, w naszym przypadku budowanego najpierw na wsi, aż do otoczenia miast, a następnie uformuje się w całym kraju.

Jest to proces, w którym stare Państwo ulega zniszczeniu i wyraża się sprzeczność stare Państwo-nowe Państwo. To powoduje fiasko wszystkich politycznych i wojskowych planów reakcji i włącza masy do walki.

Na Rozszerzonej Konferencji Krajowej w listopadzie 1979 r. prezydent Gonzalo ustalił relację między Frontem a Nowym Państwem, stosując teorię przewodniczącego Mao. W pierwszej Szkole Wojskowej w kwietniu 1980 roku opowiadał nam:

„... W naszych umysłach, w naszych sercach, w naszej woli zakorzenione jest [invívito] ziarno [germen] władzy ludowej, nosimy je w sobie... Towarzysze, nie zapominajmy o potędze ludowej, o państwie klasy robotniczej; państwo robotników i chłopów maszeruje z nami, nosimy je na lufach naszych karabinów, zagnieżdża się w naszych umysłach, pulsuje w naszych rąk i zawsze będzie z nami płonący w naszych sercach. Nigdy nie zapominajmy o tym, towarzysze, urodzi się kruchy, słaby, ponieważ będzie nowy, ale jego przeznaczeniem jest rozwój poprzez zmianę, poprzez zmienność, poprzez kruchość, jak delikatne drzewko. Niech korzenie, które zasadzimy od początku, będą przyszłością zdrowego i energicznego państwa. Wszystko to, towarzysze, zaczyna się rodzić z najbardziej skromnych i prostych działań, które zaczną się jutro."

W 1980 r. wyłaniają się Komitety do spraw dystrybucji, zalążek [niemieckiego] nowego państwa; w 1982 r. powstają pierwsze Komitety Ludowe, które pod koniec tego roku będą się mnożyć, zmuszając reakcję do nakazania swoim siłom zbrojnym przystąpienia do walki z Wojną Ludową, gdyż reakcyjna moca czuła się zagrożona. W 1983 roku uzgodniliśmy Wielki Plan Podboju Baz, którego jednym z zadań było utworzenie Komitetu Organizacyjnego Rzeczpospolitej Ludowej Nowej Demokracji.

Od tego momentu prześledziliśmy walkę pomiędzy ponownym ustanowieniem starej władzy przez wroga a kontr-przywróceniem nowej władzy, stosując obronę, rozwój i konstrukcje. W ten sposób nowa władza, przechodząc przez krwawą łaźnię, rozwija Komitety Ludowe, hartowane w ciężkich walkach z wrogiem, podlewane krwią mas chłopskich, walczących i bojowników. Na posiedzeniu Rozszerzonego Komitetu Centralnego w marcu 1983 r. prezydent Gonzalo dalej rozwija linię konstrukcyjną Frontu/Nowego Państwa. Wyjaśnia szczeble, na jakich zorganizowane jest nowe państwo:
Komitety Ludowe, Bazy Wsparcia i Rzeczpospolita Ludowa Nowej Demokracji.

Do funkcji Baz Wsparcia i Komitetu Organizacyjnego Rzeczpospolitej Ludowej Nowej Demokracji należy kierowanie, planowanie i organizacja; każda Baza musi opracować swój własny, szczegółowy Plan.

Ustala, że Komitety Ludowe są materializacją nowego Państwa. Są to Komitety Zjednoczonego Frontu; kierowani przez komisarzy, którzy pełnią swoje funkcje państwowe poprzez zlecanie [por encargo], wybierani przez Zgromadzenia Reprezentantów i podlegający odwołaniu [remoción]. Jak dotąd mają one charakter tajny; maszerują naprzód z Komisjami [con Comisiones], na czele których stoi Partia stosująca zasadę „trzech trzecich": Jedna trzecia z nich to komuniści, jedna trzecia to chłopi, a jedna trzecia to postępowcy, których utrzymuje armia.
Stosują dyktaturę ludową, egzekwowanie prawa i bezpieczeństwo, stanowczo i zdecydowanie stosując przemoc, aby bronić nowej władzy przed jej wrogami i chronić prawa ludu.

Zespół Komitetów Ludowych stanowi Bazę Wsparcia, a zbiór Baz Wsparcia stanowi pierścień zbrojący formującą się dziś RLND. Przeszliśmy od zdobywania baz do rozwijania baz, co jest obecną strategią polityczną. Musimy coraz bardziej zasadzać nową Siłę, dla której musimy zastosować pięć ustalonych form, szczególnie dzisiaj, gdy warunki wskazują na perspektywę zdobycia Władzy w całym kraju.

Podsumowując, prezydent Gonzalo ustalił linię budowy nowego państwa, a dwie państwa, dwie drogi i dwie osie są przeciwstawne. Poczyniliśmy postępy w ustanawianiu nowych społecznych stosunków produkcji, a kształtująca się RLND rzuca się wyzywająco na stare państwo i otwiera perspektywę zdobycia totalnej władzy.

Ten przykład dodaje otuchy rewolucjonistom świata, a zwłaszcza międzynarodowemu proletariatowi. Jako zwolennicy marksizmu-leninizmu-maoizmu, myśli Gonzalo, przyjmujemy linię konstrukcji trzech instrumentów rewolucji, Peruwiańskiej Partii Komunistycznej najwyższej formy organizacji i pierwszego społeczeństwa politycznego; Ludowej Armii Partyzanckiej, główna forma organizacji; oraz Frontu/Nowego Państwa, głównego zadania rewolucji.

Są to instrumenty konstruowane w naszej ojczyźnie w zgiełku wojny ludowej, przekraczające rzekę krwi, w której wraz z komunistami bojownicy i masy bohatersko oddają życie, aby urzeczywistnić sprawiedliwą i poprawną linię polityczną ustanowioną przez prezydenta Gonzalo, a ci, którzy przeżyją, będą nosić sztandar kontynuowania jej w służbie naszego celu, komunizmu.

NIECH ŻYJE MILITARIZACJA PARTII KOMUNISTYCZNEJ PERU!

NIECH ŻYJE LUDOWA ARMIA PARTYZANCKA!

NIECH ŻYJE KSZTAŁTUJĄCA SIĘ RZECZPOSPOLITA LUDOWA NOWEJ DEMOKRACJI!

DLA KONCENTRYCZNEJ KONSTRUKCJI TRZECH INSTRUMENTÓW!

Komitet Centralny Komunistycznej Partii Peru

Rozdział 6

Linia mas

6.1 Wprowadzenie

Podtrzymując, broniąc i stosując marksizm-leninizm-maoizm, prezydent Gonzalo ustanowił linię masową partii. Zaczyna od utwierdzenia się w proletariackiej koncepcji, którą musimy mieć, aby ocenić problem mas. Wyjaśnia polityczną rolę, jaką masy odgrywają w walce o władzę w drodze wojny ludowej i że walka o postulaty musi temu służyć. Nakreśla, do jakich mas powinniśmy się zwrócić, głównie do mas podstawowych, robotników i chłopów oraz do wielu frontów walki, zgodnie z ich konkretnymi żądaniami i skargami. Musimy zastosować jedyną marksistowską taktykę dotarcia do najgłębszych i najbardziej świadomych mas, wychowując je w zakresie rewolucyjnej przemocy i walki z oportunizmem. Precyzuje, że masowa praca partii przewodzącej wojnie ludowej prowadzona jest poprzez armię ludową i wskazuje na znaczenie wytworzonych organizmów, jako jednej z form organizowania mas. Musimy wykonać masową pracę w ramach wojny ludowej i na jej rzecz.

6.2 Potwierdzenie zasady, że „Masy tworzą historię”

Prezydent Gonzalo ponownie potwierdza potężną zasadę marksistowską: „Masy tworzą historię” i uczy nas, jak kształtować naszą koncepcję komunistyczną w walce z koncepcją burżuazyjną, która koncentruje się wokół jednostki jako osi historii. Stwierdza: „Masy są światłem świata… są jego włóknem, niewyczerpanym biciem serca historii… kiedy mówią wszystko drży, stary porządek

zaczyna się chwiać, wysokie szczyty się kłaniają, gwiazdy zmieniają swój bieg, bo masy sprawiają, że wszystko jest możliwe i są zdolne do wszystkiego. To potwierdzenie ma ogromne znaczenie, ponieważ jest częścią koncepcji proletariackiej. Podtrzymuje linię mas i ma zastosowanie do wszystkiego, pozwala osądzać wszystko, od kwestii międzynarodowych po konkretne polityki, ponieważ jest to problem ideologiczny. Żadne wydarzenie historyczne, żaden ruch zmian, żadna rewolucja nie może nastąpić bez udziału mas.

Dotyczy to Partii, gdyż ma ona charakter masowy i nie da się jej od niej odłączyć, gdyż w przeciwnym razie uległaby wygaśnięciu lub rozwodnieniu. Masy, aby zapewnić przebieg swojej walki, muszą być kierowane przez Partię.

Partia ma masy: bojowników, którzy jako komuniści muszą koniecznie ucieleśniać tę zasadę i poprzez ciągłą walkę obalić ten zgniły indywidualizm, który nie jest koncepcją proletariacką. Można zaobserwować, jak nasz proces wojny ludowej silnie wspomaga tę transformację. Co więcej, jedną z zasad przywództwa jest „od mas do mas”.

Dotyczy to także wojny ludowej, ponieważ jest to wojna mas; oni są jego źródłem. To właśnie z tą marksistowską koncepcją tworzymy wojnę ludową. Szczególnie podkreśla bunt mas jako twórców historii, mówiąc nam:

"Od czasów starożytnych masy żyją poddane uciskowi i wyzyskowi, ale zawsze się buntowały. To długa i niewyczerpana historia... Od początku, odkąd masy walczyły ze swoimi prześladowcami, zawsze domagały się zorganizowania swojego buntu, uzbrojenia, swego powstania, aby nim kierować i je prowadzić. Zawsze tak było i tak będzie. Nawet po nastaniu innego świata tak będzie nadal tylko w inna forma.”

"Masy wołają o zorganizowanie buntu i dlatego partia, jej przywódcy, kadra i bojownicy mają dziś bezwzględny obowiązek, przeznaczenie: zorganizować zdezorganizowaną władzę mas, a można to zrobić tylko z bronią w ręku. Musimy uzbrajać masy krok po kroku, część po części, aż do ogólnego uzbrojenia narodu. Kiedy ten cel zostanie osiągnięty, na Ziemi nie będzie żadnego wyzysku."

Wyraża tu swoje absolutne przekonanie o masach, o ich historycznej i politycznej konieczności buntu, zbrojenia się, o ich żądaniu, aby były prowadzone i zorganizowane. Wzywa partie komunistyczne do spełnienia żądania Marksa i Engelsa, którzy uczyli nas, że na Ziemi są dwie siły: Siła zbrojna reakcjonistów i zdezorganizowanych mas. Prezydent Gonzalo proponuje, że jeśli zorganizujemy tę władzę, to, co jest jedynie potencjałem, stanie się czynami, a to, co jest możliwością, stanie się rzeczywistością.

Wszystko jest domek z kart, jeśli nie opiera się na masach. Konkretnie, problem polega na przejściu od stanu mas zdezorganizowanych do mas zorganizowanych militarnie. Powinniśmy organizować masy z bronią w ręku, ponieważ one domagają się zorganizowania buntu. W związku z tym musimy zastosować wojnę ludową, która jest główną formą walki, i zorganizować masy w celu przejęcia władzy kierowanej przez partię.

Jest to wyraźnie zgodne z główną sprzecznością dzisiejszego świata, strategiczną ofensywą rewolucji światowej i główną tendencją dzisiejszego świata: rewolucją. Co więcej, linia mas ma na celu urzeczywistnienie tego, co wskazał Marks, czyli powszechne uzbrojenie ludu w celu zapewnienia triumfu rewolucji i zapobieżenia przywróceniem kapitalizmu. Oto myśl o wielkich perspektywach, która doprowadzi nas aż do komunizmu: Tylko organizując to morze mas zbrojnych będzie można obronić to, co zostało zdobyte i rozwinąć rewolucję demokratyczną, socjalistyczną i kulturalną.

Odrzuca te, które twierdzą, że masy nie chcą dokonywać rewolucji lub że masy nie będą wspierać wojny ludowej.

Uczy nas, że problem nie leży w masach, ponieważ są one gotowe do buntu, ale raczej w partiach komunistycznych, które muszą przyjąć na siebie obowiązek przewodzenia im i powstania zbrojnego. Odróżnia je od stanowisk, które dziś opierają się na „akumulacji sił", które proponują oszczędne gromadzenie mas za pomocą tzw. „przestrzeni demokratycznych" lub wykorzystania legalności. Takie nagromadzenie sił nie odpowiada aktualnemu momentowi międzynarodowej i narodowej walki klasowej, nie pasuje do typu rewolucji demokratycznej, którą prowadzimy i która będzie miała inne cechy w obrębie rewolucji socjalistycznej, ponieważ żyjemy w rewolucyjnej sytuacji nierównego rozwoju na świecie.

Sprzeciwia się oportunistycznym stanowiskom, zgodnie z którym mas podąża za wielką burżuazją, czy to na ścieżce wyborczej, czy w drodze działań zbrojnych pod dowództwem supermocarstwa lub władzy, i je potępia. W ten sposób podtrzymuje wielkie hasło przewodniczącego Mao: „Buntowanie się jest słuszne" i uważa, że dzisiejszy problem mas polega na tym, że partie komunistyczne muszą mobilizować, upolityczniać, organizować i uzbrajać masy, aby przejąć władzę, określając wojnę ludową. Określa konieczność naukowej organizacji ubóstwa. Prezydent Gonzalo podkreśla, że najbardziej skłonni do buntu i najbardziej domagający się zorganizowania buntu to najbiedniejsze masy i musimy zwrócić szczególną uwagę na rewolucyjną i naukową organizację mas.

Nie jest to sprzeczne z kryteriami klasowymi, ponieważ, jak pokazuje, ubóstwo ma swoje źródło w wyzysku, w walce klasowej: "Nędza istnieje obok bajecznego bogactwa; nawet utopiści wiedzieli, że jedno i drugie jest ze sobą powiązane: kolosalne i stanowiące wyzwanie bogactwo obok odkrywczej i hałaśliwej biedy. Dzieje się tak dlatego, że istnieje wyzysk". Teza ta wiąże się z postacią Marksa, który odkrył rewolucyjny potencjał biedy i potrzebę naukowego jej zorganizowania na potrzeby rewolucji. Marks uczył nas, że proletariat nie posiada własności i jest klasą twórczą, jedyną klasą, która niszczy własność, a tym samym niszczy siebie jako klasę.

Teza ta wiąże się z Leninem, który uczył nas, że rewolucja społeczna nie wynika z programów, ale z faktu, że miliony ludzi mówią, że wolimy umrzeć walcząc o rewolucję, niż żyć jako ofiary głodu. Jest to również powiązane z przewodniczącym Mao, który wymyślił, że bieda będzie napędzać tęsknotę za zmianami, działaniem i rewolucją, że jest to czysta kartka papieru, na której można zapisać najnowsze i najpiękniejsze słowa. Bierze pod uwagę specyficzne warunki naszego społeczeństwa i uczy nas, że w Peru mówienie o masach oznacza mówienie o masach chłopskich, biednych chłopach; że lata dwudzieste, czterdzieste i sześćdziesiąte XX wieku pokazują, że walki chłopskie wstrząsają samymi podstawami państwa, lecz brakuje im przewodnika: Ideologia marksizmu-leninizmu-maoizmu, myśl Gonzalo.

Brakuje im motoru: wojny ludowej i sprawiedliwego i prawidłowego przywództwa partii komunistycznej. Walka chłopów nie była w stanie obrać właściwej drogi do władzy, a przelana przez nich krew została wykorzystana do związania ich i ukształtowania do starego porządku. Były to niezapomniane rzezi, które pozostawiły po sobie niezwykłe lekcje. Lata 80. XX w. pokazują, że rozpoczęła się prawdziwa mobilizacja uzbrojonych mas chłopskich zorganizowanych w Partii Komunistycznej i Ludowej Armii Partyzanckiej, które oddają swoją cenną krew za nową władzę, która rozkwita i rozwija się poprzez wojnę ludową.

Jest to szczególnie strategiczne, ponieważ pozwala zrozumieć, że rewolucja na świecie jest definiowana po stronie najbiedniejszych, którzy stanowią większość i którzy są najbardziej skłonni do buntu. W każdej rewolucji musimy udać się do najbiedniejszych, stosując trzy wymagania, których domaga się naukowa organizacja ubóstwa:

ideologia, wojna ludowa i partia komunistyczna.
W związku z tym prezydent Gonzalo mówi:

"Ubóstwo jest siłą napędową rewolucji. Najbiedniejsi są najbardziej rewolucyjni; ubóstwo jest najpiękniejszą piosenką;... ubóstwo to nie hańba, to zaszczyt, nasze góry ze swoimi masami są źródłem naszej rewolucji, która rękami pod przewodnictwem Partii Komunistycznej zbuduje nowy świat. Nasz przewodnik: Ideologia. Nasz motor: Walka zbrojna. Nasze przywództwo: Partia Komunistyczna."

6.3 Głównym aspektem masowej pracy jest władza polityczna, ale walka o postulaty jest konieczna

Opierając się na Przewodniczącym Mao, który uogólnił przemoc rewolucyjną jako wszechobecne prawo zdobycia władzy i który ustalił, że główną formą walki jest walka zbrojna, a główną formą organizacji są siły zbrojne oraz że przed wybuchem wojny wszystkie walki i organizacje powinny służyć jej przygotowaniu, prezydent Gonzalo uczy nas, że w praca masowa, walka o władzę i walka o postulaty to dwie strony tego samego medalu, przy czym walka o władzę jest pierwszym i najważniejszym żądaniem mas.

Zorganizuj masy tak, aby mogły wyjść poza to, na co pozwala istniejący porządek prawny, aby walczyły o zniszczenie starego porządku, a nie o jego utrzymanie. Dokonuje się tego za pomocą trzech instrumentów rewolucji: partii, w której zbiegają się nieliczni, armii z większą liczbą uczestników i nowego państwa/frontu, które jest bazą stopniowo gromadzącą masy poprzez skoki. Na wsi osiąga się to za pośrednictwem Komitetów Ludowych, a w miastach za pośrednictwem Ludowego Ruchu Obrony Rewolucyjnej.

W ten sposób zostaje zniszczona tradycja frontów wyborczych, którą rewizjoniści i oportuniści wykorzystują do ukierunkowania walki chłopstwa i odwrócenia uwagi mas miejskich od niezdobycia władzy w drodze wojny. Skupienie się na władzy politycznej wymaga także organizacji mas w różnorodnych nowych formach walki, ponieważ wojna narzuca zmiany w walce i organizacji mas. Jak uczył nas Lenin, w epokach rewolucyjnych należy tworzyć nowe organizacje, które przeciwstawiają się starym przywódcom, którzy chcą sprzedać rewolucję, aby dostosować się do reakcyjnego środowiska. systemu.

Z tego powodu nie można stosować starych form walki i organizacji mas. Walka o władzę jako główny aspekt nie oznacza, że od początku będziemy inkorporować masy na raz. Przewodniczący Mao uczy nas, że rozwój baz wsparcia i sił zbrojnych jest tym, co generuje przypływ rewolucji. Ma to związek z prawem włączenia mas do rewolucji, które partia ustanowiła w II Plenum w 1980 r., inkorporacja, która będzie następować stopniowo; wraz z większą liczbą wojen ludowych nastąpi większe włączenie mas. Zatem wojna ludowa jest wydarzeniem politycznym, które poprzez potężne działania w dalszym ciągu wbija ludziom idee do głów, którzy stopniowo zrozumieją swoją jedyną prawdziwą ścieżkę, rozwijając w ten sposób swoją świadomość polityczną.

Wojna Ludowa zwołuje wszystkich rewolucjonistów i w miarę rozwoju otwiera szlak. Masy są żądne polityki i obowiązkiem komunistów jest ich organizowanie i kierowanie. Masy wszędzie mają konkretne problemy i musimy się nimi martwić i zająć się nimi. Masowa praca odbywa się w ramach walki klasowej, a nie na jej marginesie. Jeśli nie wykonamy pracy masowej, reakcjoniści i rewizjoniści wykorzystają ją do własnych celów, czy to do rozwoju faszyzmu i ich korporacjonizacji, czy też do przekazania ich walk innemu imperialistycznemu panu.

Są to dwie wole, które są odmienne i przeciwne. Masy szukają głosu tych, którzy afirmują, a nie tych, którzy wątpią. W naszej partii, podczas inicjacji, Prezydent Gonzalo żądał, aby nikt nigdy nie

wątpił w masy, zwalczając tych, którzy są ślepi i głusi na głos mas, wysłuchując ich najsłabszych plotek i zajmując się ich codziennymi, konkretnymi problemami. Mas nie wolno nigdy dać się oszukać, nigdy nie można ich zmuszać, muszą zdawać sobie sprawę z ryzyka, jakie mogą napotkać. Trzeba ich wezwać do długiej i krwawej walki o władzę, ale dzięki temu zrozumieją, że będzie to walka konieczna i zwycięska.

Dlatego walka o władzę jest sprawą zasadniczą, ale nie można jej oddzielać od walki o żądania gospodarcze i polityczne, są to dwie strony tego samego medalu, a ta druga walka jest konieczna.

Jak rozumiemy walkę o postulaty? Zarzuca się nam, że nie mamy określonego kierunku walki ekonomicznej i politycznej mas. Faktem jest, że stosujemy go w inny sposób, w innych formach, z inną polityką, przeciwną tej stosowanej przez oportunistów i rewizjonistów, w sposób nowy i odmienny od form tradycyjnych. Prezydent Gonzalo uczy nas, że walka o żądania gospodarcze i polityczne to jedna strona medalu, która ma walkę o władzę polityczną po drugiej. Całkowicie błędne jest ich rozdzielanie – mówienie wyłącznie o walce o żądania gospodarcze i polityczne jest rewizjonizmem.

Precyzując tezę Marksa naszemu społeczeństwu, mówi nam: "Kryzys stawia nas przed dwoma problemami: po pierwsze, jak bronić tego, co zostało zdobyte, bo w kryzysach zdobycze się tracą, a gdyby nie były bronione, stracono by jeszcze więcej. Na tym polega konieczność walki o postulaty..., walki ekonomicznej i politycznej... co więcej, kształtuje klasę i robotników w ich walce o władzę. Po drugie, jak zakończyć kryzysy? Nie można ich zakończyć, jeśli nie zakończy się dominujący porządek społeczny. . . [istnieje] konieczność walki rewolucyjnej, która służy przejęciu władzy w drodze walki zbrojnej pod przewodnictwem jej partii. . . jednego od drugiego nie da się oddzielić.

Związek obu problemów materializuje się w rozwoju walki o żądania jako funkcji władzy politycznej”. Do kontynuowania walki o postulaty wykorzystuje się związek wraz ze strajkiem, który jest główną formą walki ekonomicznej proletariatu. Przekształcają się one w wojnę partyzancką, która wychowuje klasę w walce o władzę. To podnosi klasę poprzez konkretne działania zbrojne, co wzmacnia tę formę walki, nadając jej wyższą jakość. Krótko mówiąc, należy rozwijać walkę o postulaty służącą zdobyciu władzy. Jest to polityczna zasada wykonywania pracy masowej.

6.4 Do jakich mas chodzimy?

Musimy zacząć od kryteriów klasowych, aby zdecydować, do jakich mas pójdziemy. Bardzo ważne jest, aby masy były zorganizowane zgodnie ze wspólnymi interesami klas, do których należą. Prezydent Gonzalo uczy nas, że takie podejście jest niezbędne do zwalczania tych, którzy udają, że oddzielają masy od klas opowieściami o „jedności”, zdradzając prawdziwe interesy mas poprzez handel ich walkami.

Również dlatego, że pozwala nam zrozumieć, że masy są zawsze areną walki, na której ścierają się burżuazja i proletariat, aby je poprowadzić. Jednak tylko Partia Komunistyczna jest zdolna przewodzić masom, ponieważ jako jedyna może je reprezentować i walczyć o ich interesy. Ci, którzy mówią o „demokracji masowej” lub którzy tworzą otwarte organizmy masowe, jakby były formą władzy bez przemocy, jedynie podtrzymują stanowiska burżuazyjne, które negują przywództwo proletariatu i jego dyktaturę.

Wyjście od kryteriów klasowych wiąże się z charakterem rewolucji, z klasami tworzącymi naród, który powinien się zjednoczyć pod przewodnictwem proletariatu. W naszym przypadku rewolucji demokratycznej przewodzi proletariat, chłopstwo jest bazą, drobnomieszczaństwo jest mocnym

sojusznikiem, a średnia burżuazja ma podwójny charakter. Podstawowymi masami, do których musimy się zwrócić, są proletariat i chłopstwo, przede wszystkim biedne chłopstwo, drobnomieszczaństwo, a także średnia burżuazja.

Mając na uwadze specyficzne postulaty mas, powinniśmy rozróżniać pomiędzy tymi sektorami mas, które doświadczają większego ucisku, w celu zorganizowania ich tak, aby walczyły o osiągnięcie podbojów i rozwiązanie swoich specyficznych sprzeczności. Odnosi się to do frontów masowych, w których musimy pracować. Są to: robotnicy, proletariat, klasa wiodąca wszystkich rewolucji, klasa, której głównym i decydującym celem politycznym jest zdobycie władzy poprzez wojnę ludową, aby się wyemancypować, wyemancypować inne klasy i ostatecznie zniszczyć siebie jako klasę. Jej specyficznymi przejawami są odbieranie im zdobyczy i ograniczanie ich praw, takich jak podwyżka płac, krótszy dzień pracy i lepsze warunki pracy.

W tym celu należy rozwijać ruch robotniczy, jego walki, mobilizacje, marsze, agitację i strajki, akcje zbrojne. „Zamartwiajcie się podstawowymi problemami klasy, a także robotników, ich ogólnymi i konkretnymi problemami, o które codziennie walczą". Główną siłą są chłopi, zwłaszcza biedni chłopi, którzy pod przywództwem partii komunistycznej walczą o podbój ziemi w drodze walki zbrojnej. Niepostrzeganie tego w ten sposób prowadzi do „zawłaszczania ziemi" [toma de tierras] i dostosowywania się do starego porządku. Dalszy rozwój ruchu chłopskiego, stosując zasadę „trzech słów":

Mieszkaj z, pracować z i walczyć z nimi, w ten sposób kształtując chłopów o mentalności proletariackiej.

Kobiety, które stanowią połowę świata i rozwijają ruch kobiecy na rzecz emancypacji kobiet, zadanie będące dziełem samych kobiet, ale pod przewodnictwem Partii. Musimy zwalczać burżuazyjną tezę o wyzwoleniu kobiet. Kobiety walczą przeciwko ciągłemu wzrostowi kosztów życia, który wpływa na fizyczną integralność klasy i narodu, mobilizują się kobiety pracujące, chłopskie, intelektualistki itp. Intelektualiści, aby mogli spełnić swoją rolę rewolucyjnych intelektualistów służących proletariatowi i chłopstwu w czasie wojny ludowej.

Są wśród nich uczniowie szkół średnich, studenci, profesjonaliści itp. Zobaczcie ich konkretne postulaty, że powinni bronić tego, co podbite, stawiając na nową kulturę narodową, naukową i masową, uświadamiając im, że mogą to osiągnąć jedynie poprzez rewolucję. Mobilizujcie biedne masy w miastach, slumsach i dzielnicach nędzy przeciwko głodowi i biedy, aby walczyły w ramach programu rewolucji, wzywajcie je na wojnę ludową, aby mogły przejąć postulaty i prawa, które z każdym dniem są coraz bardziej deptane. Nie pozwólcie, aby zostali bezkarnie uderzeni i nauczcie ich bronić się, aby wszelkimi dostępnymi im środkami mogli stawić czoła agresji wroga. Zastosuj „Walcz i stawiaj opór!", co jest wszechobecnym hasłem tej klasy.

Zmobilizuj młodzież, aby bezpośrednio uczestniczyła w pierwszej linii okopów bojowych wojny ludowej. Niech młodzi robotnicy, chłopi i studenci rozwijają swoją walkę o nowy świat, o swoje prawo do edukacji, przeciwko bezrobociu i innym bolączkom, które ich nękają. Spraw, aby dzieci były aktywnymi uczestnikami wojny ludowej. Mogą wykonać wiele zadań, które pomogą im zrozumieć konieczność przemieniania świata. Oni są przyszłością i ostatecznie będą żyć w nowym świecie. Zmienić ich ideologię tak, aby przyjęli ideologię proletariatu.

6.5 Trwajcie przy jedynej taktyce marksistowsko-leninowskiej

Wychodząc od tezy Engela: „W kraju o tak starym ruchu polityczno-robotniczym zawsze znajduje się kolosalna góra śmieci odziedziczonych przez tradycję, które trzeba krok po kroku sprzątać". Lenin ustalił: „Jedyna linia marksistowska w światowym ruchu proletariackim polega na

wyjaśnianiu mas, że rozłam z oportunizmem jest nieunikniony i niezbędny, na wychowywaniu ich do rewolucji poprzez bezlitosną walkę z nią".

Przewodniczący Mao wskazał, że rozpoczyna się okres walki z imperializmem i rewizjonizmem, przy czym rewizjonizm jest jednym z głównych źródeł wojen imperialistycznych i ogólnie zagrożeniem w Partii Komunistycznej. Prezydent Gonzalo wzywa do utrzymywania jedynej taktyki marksistowskiej, która implikuje cztery kwestie:

1. Wymieśćcie kolosalną stertę śmieci, jaką jest rewizjonizm i oportunizm, głównie elektorat. Żaden z tych rewizjonistów i oportunistów, ani żaden z ich krewnych, nie może reprezentować mas, a tym bardziej ich bronić. Teraz, tak jak poprzednio, po kolei tylko bronili wyzyskiwaczy, tak wczoraj byli jedynie kambuzem dla faszystowskiego i korporacyjnego rządu Apristy, złowrogo ciągnąc za sobą zależne od nich organizacje związkowe. Wszystkie te organizacje polityczne i związkowe oraz ich przywódcy nie reprezentują ludu, lecz skorupę arystokracji robotniczej. Biurokracja związkowa i burżuazyjne partie robotnicze, które zawsze starają się sprowadzić masy z ich rewolucyjnej drogi i są jedynie częścią tej kolosalnej góry śmieci, którą należy stopniowo wymiatać, jak powiedział Engels.

2. Idźcie do najgłębszych i najbardziej świadomych mas, stanowiących większość, którymi w naszym kraju są robotnicy i przeważnie biedni chłopi, drobnomieszczaństwo, a także pamiętajcie o burżuazji narodowej. Spośród nich najważniejsi są robotnicy i przeważnie biedne chłopstwo, i do nich musimy zwracać się głównie zarówno na wsi, jak i w miastach. Musimy napędzać ich ruch, przewodzić mu, zmobilizować ich do zdobycia władzy, aby obalić stare państwo. To jest podstawowe pytanie taktyczne.

Dlatego wśród mas należy odróżnić powierzchowną szumowinę, stanowiącą skorupę służącą burżuazji, od ogromnej większości najgłębszych i najbardziej świadomych mas, które będą się pojawiać coraz bardziej, aż do zmiecenia zrujnowanego państwa peruwiańskiego, tym bardziej, gdy wojna ludowa zacznie niszczyć stare państwo peruwiańskie.

3. Należy kształcić masy w zakresie wojny ludowej, jej teorii i praktyki. Zatem wychowywanie ich w pokoju na bagnety oznacza umożliwienie ich wymordowania. Masy nie powinny już bezkarnie przelewać swojej krwi, aby zostać zdradzonymi przez swoich fałszywych przywódców w celu kapitulacji – raczej ta cenna krew powinna służyć zdobyciu władzy dla klasy i ludu.

4. Należy nieubłaganie walczyć z rewizjonizmem i oportunizmem, zwalczając je jako niebezpieczny nowotwór wewnątrz i na zewnątrz partii, a także wśród samych mas, gdyż w przeciwnym razie nie utrwalą one swojej drogi rewolucyjnej.

Jest to walka, którą wszczynamy od czasu rekonstytucji partii, a która dzisiaj, w otwartej wojnie ludowej, jest pilniejsza i nieubłagana ze względu na coraz bardziej zdradziecki sposób, w jaki działają przeciwko nam, narodowi i rewolucji, tym bardziej, że za nimi działa socjalimperializm w ramach ich polityki zmowy i rywalizacji z imperializmem Jankesów o globalną hegemonię. Odnosi się to do rewizjonizmu i oportunizmu wszelkiego rodzaju, bez względu na to, kim są ich przedstawiciele. W odniesieniu do tych czterech właśnie przedstawionych kwestii Prezydent Gonzalo mówi nam, co następuje:

"Wznieś się ponad tę miazmę, ten powierzchowny rewizjonizm, oportunizm i elektoratyzm, który niesie ze sobą masy. Najważniejsze, że pod tym agitują kolosalne i samonapędzające się masy, na które działamy za pomocą najpotężniejszego instrumentu buntu, jaki istnieje na Ziemi: akcji zbrojnej. Jesteśmy krzykiem, który mówi: „Buntowanie się jest słuszne".

6.6 Organizacja Mas

Prezydent Gonzalo wychodząc z podstaw ideologicznych i politycznych, a jednocześnie z konstrukcją organizacyjną, ustalił formy walki i formy organizowania mas. Uczy nas procesu, w którym rozwinęła się masowa praca partii:

W Konstytucji. Mówi nam, że Mariátegui nakreślił podstawy masowej pracy partii i określił konkretne kierunki, rozpoczynając walkę dwóch linii z anarchizmem, który omijał konieczność partii, a także przeciwko Apry, która negowała marksistowsko-leninowską koncepcję i zdolność klasy do ukonstytuowania się w partię komunistyczną poprzez swoją pracę na froncie.

W latach trzydziestych XX wieku, wraz ze śmiercią Mariátegui, jego linia została porzucona. Praca koncentruje się wokół mas, stawiając je na ogonie wielkiej burżuazji, kierując je w stronę „frontyzmu", wyborów i rewizjonizmu, co utrudnia wysiłki czerwonej linii, aby się im przeciwstawić. Ta błędna taktyka trwa ponad 30 lat.

W Rekonstytucji. Prezydent Gonzalo ustala linię masową partii i formy organiczne. Dzieje się to w okresie ponad 15 lat twardej walki dwóch linii, która osiąga częściowy skok.

W pierwszej strategii politycznej Rekonstrukcji rozwija inicjację masowej pracy Partii, wszyscy bojownicy w Ayacucho zajmowali się pracą chłopską i wraz z robotnikami budowlanymi, na przykład także z intelektualistami i biedną masą w slumsach. Popierał zajmowanie ziemi i organizował wydarzenia chłopskie, z których najbardziej transcendentny był pierwszy Regionalny Zjazd Chłopów z Ayacucho, na którym ustanowiono program agrarny.

Poprowadził historyczne zmagania z 20, 21 i 22 czerwca 1969 roku w Ayacucho i Huanta, mobilizując masy uczniów szkół średnich, rodziców i rodziny przeciwko Dekretowi 006 generała Velasco, który został pokonany.

Zorganizował Ludowy Front Obrony Ayacucho, zreorganizował Rewolucyjny Front Studencki (FER), stworzył Ludowy Ruch Kobiecy (MFP), Centrum Pracy Intelektualnej Mariátegui (CETIM), Rewolucyjny Front Uczniów Szkół Średnich (FRES), a przede wszystkim Ruch Biednych Chłopów (MCP).

W ten sposób ustanowił nową politykę w pracy masowej, nowe formy walki i nowe formy organiczne. W walce dwóch linii prezydent Gonzalo walczył z rewizjonizmem, który prowadził masy w kierunku elektoratu, oraz z rewolucyjną przemocą w celu zachowania starego porządku. Walczył z Patrią Roją, formą rewizjonizmu, która tak jak ma to miejsce dzisiaj, handluje się hasłem „władza wyrasta z lufy karabinu", negując półfeudalizm, skupiający się na drobnomieszczaństwie, zwłaszcza studentach i nauczycielach.

Pokonał także prawicowy likwidacjonizm, który rozrzedził przywództwo partii wśród mas, głosząc legalizm i twierdząc, że wszystko można zrobić za pośrednictwem Konfederacji Chłopskiej Peru (CPP), że chłopi nie rozumieją konfiskaty, ale rozumieją wywłaszczenie oraz że należy pogłębić faszystowskie i korporacyjne posunięcia rządu Velasco.

W drugiej strategii politycznej Rekonstytucji ustanowił Organizmy Wytworzone, uzgodnione na Trzecim Plenum w 1973 r.:

„Same ruchy jako organizacje utworzone przez proletariat na różnych frontach pracy mają trzy cechy:
1) przynależność do Mariátegui,
2) organizacje masowe i
3) związany centralizmem demokratycznym.”

Założył charakter, treść i rolę Organizmów Wygenerowanych, wykorzystując tezę Lenina o partii tajnej i punktach wsparcia partii w masach, czerpiąc z chińskich doświadczeń w pracy jawnej i tajnej. Określił konieczność większego otwarcia partii na masy, dla rozwoju Rekonstytucji partii. Aby osiągnąć porozumienie i realizować tę politykę, musiał pokonać lewicowy likwidacjonizm, który rozpoczął się od poglądu, że faszyzm wymiata wszystko, mając na celu wyginięcie partii poprzez izolację jej od mas; potępiała chłopstwo i proletariat i głosiła, że „wystarczy linia”.

Wraz z porażką lewicowej linii likwidacjonistycznej zacieśniły się więzi z masami i zaczęły powstawać Szkoły Ludowe, szkoły upolityczniające masy koncepcją i linią partii, która odegrała ważną rolę w agitacji i propagandzie, łącząc walkę o postulaty z walką o władzę polityczną. Przeprowadzili systematyczne i zaplanowane badania oparte na zarysach, [en base a esquemas], rozpętając walkę dwutorową i rozwijając pracę masową.

Postęp prac Wygenerowanych Organizmów doprowadził do tego, że prezydent Gonzalo zaproponował ich połączenie w jeden potok, pod politycznym kierunkiem wszczęcia walki zbrojnej. Doprowadziło to do powstania pracy strefowej. Dla miast powołano Koordynację Metropolitalną, stosując tezę Lenina dla pracy ażurowej i tezę przewodniczącego Mao dla pracy w miastach, aby walka mas rozwijała się w sposób rozsądny, korzystny i precyzyjny.

Ich zastosowanie pozwoliło nam utrzymać partię w tajemnicy, zakorzenić się w masach, pozyskać znaczną liczbę działaczy, w krótkim czasie szerzyć propagandę oraz ułatwić agitację i mobilizację w ramach scentralizowanego planu partii. Wszystko to nazywamy „trzema małymi nóżkami” masowej pracy w miastach:

Wygenerowane Organizmy, Szkoły Ludowe oraz Koordynacja Metropolitalna.

Dla wsi zastosowano dwie pierwsze formy. W ramach trzeciej strategii politycznej Rekonstytucji partia szeroko rozwinęła swoją masową pracę w strefach Sierra, łącząc się z chłopami, przede wszystkim biednymi chłopami. W miastach związał się z proletariatem i masami w slumsach i dzielnicach nędzy. Wytworzone organizmy odegrały dobrą rolę w kulminacyjnym momencie rekonstrukcji i stworzeniu podwalin pod walkę zbrojną.

Konkretne kierunki rozwinięto jeszcze bardziej, tak że Klasowy Ruch Pracowników i Robotników (MOTC) zaproponował 15 podstawowych tezy na rzecz ruchu robotniczego; Ruch Ubogich Chłopów (MCP) upolitycznił chłopów programem agrarnym określonym na nowych warunkach; w Ruchu Klasowym wsród Dzielnicy Nędzy (MCB) opublikowano Listę potępień i żądań ludu; Studencki Front Rewolucyjny (FER) rozwinął tezę Obrony Uniwersytetu przed korporacjonizmem; Rewolucyjny Front Uczniów Szkół Średnich (FRES) pobudził walkę uczniów o edukację ludową; Ludowy Ruch Kobiecy (MFP) podniosła tezę o emancypacji kobiet, wzywając do mobilizacji kobiet pracujących, wieśniaczek, mieszkanek slumsów i studentów. Co więcej, istniał udział w Zjednoczonym Syndykacie Peruwiańskich Pracowników Oświatowych (SUTEP), co doprowadziło do przyjęcia jego specyficznej linii klasowej w latach siedemdziesiątych. Utworzono także Krajową Federację Peruwiańskich Nauczycieli Uniwersyteckich (FENTUP).

Cała ta praca wpisała się w szeroką mobilizację ideologiczno-polityczną mającą na celu wszczęcie wojny ludowej. Podsumowując, cała masowa praca Partii Rekonstytucyjnej miała na celu przygotowanie wszczęcia wojny ludowej. Jak nauczył nas Przewodniczący Mao, przed rozpoczęciem wojny wszystko jest do niej przygotowaniem, a gdy się rozpocznie, wszystko służy jej rozwojowi.

Prezydent Gonzalo zastosował i mocno rozwinął tę zasadę. W kierownictwie wojny ludowej nastąpił wielki skok w masowej pracy partii, skok jakościowy, który ukształtował główną formę walki – wojnę ludową i główną formę organizacji – partyzancką armię ludową. To najwyższe zadanie zostało zrealizowane poprzez militaryzację partii, a w odniesieniu do pracy masowej oznacza to, że cała praca masowa wykonywana jest za pośrednictwem Ludowej Armii Partyzanckiej, która jako armia nowego typu spełnia trzy zadania:
walkę, mobilizację i produkcję.

Uważamy, że drugie zadanie armii zakłada mobilizację, upolitycznienie, organizowanie i uzbrajanie mas, zadanie, które nie jest przeciwstawne walce, która jest zadaniem głównym, ponieważ stosowana jest zasada koncentracji do walki i rozproszenia w celu mobilizacji. Poza tym masy są edukowane w zakresie wojny.

Jest to zasada rządząca trzema siłami: siłami głównymi, siłami lokalnymi i siłami bazowymi, w których określone są różne stopnie działania. W celu mobilizacji mas partia poprzez EGP powołuje Szkoły Ludowe, tworzy organizmy wygenerowane i grupy wsparcia. Jest to polityka, którą w jeden sposób stosuje się na wsi, bo tam kształtuje się Nowa Władza, a inaczej w miastach. W miastach powstał Rewolucyjny Ruch Obrony Ludu, którego celem było przyszłe powstanie. Na wsi, gdzie mamy władzę, Bazy Wsparcia i Komitety Ludowe, dbamy o to, aby wszystkie masy zaangażowały się w zbrojny udział, zorganizowany w Partii, Armii i Froncie/Państwie. Jeśli wszystkie masy nie zostaną zorganizowane, Nowa Władza nie będzie w stanie utrzymać się długo.

Nie wystarczą amorficzne masy lub władza bez mas zorganizowanych pod przewodnictwem partii. W miastach masową pracę wykonuje także wojsko, a najważniejsza jest walka o władzę poprzez wojnę ludową, przy czym walka o postulaty służy władzy politycznej jako niezbędne uzupełnienie. Dzieje się to oczywiście poprzez wiele działań zbrojnych, których celem jest urzeczywistnienie nowych form organizacji.

Utworzyliśmy Ludowy Ruch Obrony Rewolucyjnej (MRDP), który przyciąga masy robotników, chłopów, slumsów i drobnej burżuazji, neutralizując średnią burżuazję, celując w siły demokratyczne, które wspierają wojnę ludową. Celem jest poprowadzenie mas w stronę oporu i wyniesienie ich walk do rangi wojny ludowej, utrudnianie, podważanie i denerwowanie starego państwa oraz służenie przyszłemu powstaniu, przygotowując miasta, w których wojna ludowa została określona jako komplementarna. Stosujemy podwójną politykę rozwijania własnych form, co jest zasadą, i przenikania do wszystkich typów organizacji. Stosujemy walkę i opór! Jeśli chodzi o organizmy wytworzone, podczas wojny ludowej rozwinęły się one, a ich charakter był zróżnicowany. Są one w dalszym ciągu masowymi organizacjami Partii i dziś:

1) Kierują się marksizmem-leninizmem-maoizmem, myślą Gonzalo;
2) Rządzą nimi centralizm demokratyczny oraz
3) Służą rozwojowi wojny ludowej.

Na wsi wytworzone organizmy są zmilitaryzowane; w miastach można zastosować wiele stopni militaryzacji. Dziś mamy: MOTC, MCP, MCB, MFP, MJP [proletariacki ruch młodzieżowy – tł.], MIP. [proletariacki ruch intelektualny – tł.] Ważna jest także Peruwiańska Ludowa Pomoc Medyczna, która nasiliła się w wojnie ludowej w ramach walki o jeńców wojennych i zanikła. Na

potrzeby działalności zagranicznej partii utworzono Peruwiański Ruch Ludowy (MPP) z określonymi zadaniami.

Dziś, po prawie ośmiu latach wojny ludowej, partia dokonała wielkiego postępu w swojej pracy masowej, udowadniając, że sprawiedliwe i właściwe jest rozwijanie pracy masowej w ramach wojny ludowej i na jej rzecz. W wyniku jego stosowania nasi ludzie uczą się każdego dnia, że walka klas w sposób nieunikniony prowadzi do walki o władzę; ich rosnący udział w wojnie ludowej jest tego bardzo wyrazisty i choć nie wszyscy to rozumieją, widzą w tym konkretną nadzieję na swoją emancypację. Rozwijają swoją walkę, stosując nowe formy walki i organizacji, a walka klasowa w Peru została wyniesiona do swojej głównej formy: wojny ludowej.

Masy są zorganizowane w wojnie ludowej i są jej podstawą i utrzymaniem. Są zorganizowani w Partii Komunistycznej, w Ludowej Armii Partyzanckiej, a przede wszystkim w Nowej Władzy, głównym podboju wojny ludowej, w której uczestniczą robotnicy, chłopi i drobnomieszczaństwo, sprawując władzę polityczną jak nigdy dotąd w historii.

Są to skoki jakościowe, które stwarzają warunki dla nowego rozdziału masowej pracy w ramach wojny ludowej i na jej rzecz w kierunku zdobycia władzy w całym kraju. Ci, którzy podtrzymują marksizm, leninizm, maoizm, myśl Gonzalo, przyjmują ucieleśnienie linii masowej partii, oddając nasze życie, aby partia przejęła władzę w całym kraju i służyła rewolucji światowej.

UCIELEŚNIJ MASOWĄ LINIĘ PARTII!

ZORGANIZUJCIE WRZAWĘ LUDU DLA JEGO BUNTU!

ZROBIJ WIELKI SKOK W WŁĄCZENIU MAS WSRÓD I DLA WOJNY LUDOWEJ!

Komitet Centralny Komunistycznej Partii Peru